

FILOS ÉVA!
KÉZ ÉS GÉP
KÖNYVTÁRA

Agatha Raisin

ÉS a

KÍGYÓNYELVŰ ASSZONYOK

M. C. BEATON

M. C. BEATON

Agatha Raisin
és a
kígyónyelvű asszonyok

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Hiss and Hers
Copyright © 2012 by M. C. Beaton
Minden jog fenntartva

Printed in the Unites States of America
For information, address St. Martin's Press,
175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010

FORDÍTOTTA: LAIK ESZTER
Copyright © 2012 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Laik Eszter, 2017
© Erawan Könyvkiadó, 2017

Felelős kiadó: Fejős Éva
Felelős szerkesztő: Papp Diána
A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítóterv: CreaKtive
Borítóillusztráció: CreaKtive

Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien
ISBN 978-615-5652-12-7

A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszédok a szerző képzeletének szülöttei. Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – akár élők, akár elhunytak – csakis a véletlen műve.

*Ajánlom ezt a könyvet szeretettel Charnak,
John Sole-nak, Nikinek és Michelle-nek*

Első fejezet

Agatha Raisin magán detektívet ismét hatalmába kerítette egy súlyos rögeszme.

Barátnője, a lelkes felesége szomorúan állapította meg, hogy az amúgy kitűnő észjárású nyomozó egészen megkergül, amikor szerelembe esik.

Agatha ezúttal Carsely falu kertészébe és ezermesterébe, George Marstonba habarodott bele. A férfi szépen rendbe tette Agatha kertjét, aki ezt követően miszlikbe aprította gyönyörű könyvespolcát, csak hogy befoghassa egy kis asztalosmunkára Marstont. Mrs. Bloxby elborzadt barátnője tettén.

George Marston leszerelt katonaember volt, több mint száznyolcvan centi magas, zöld szemű, sűrű, szőke haját itt-ott ősz szálak tarkították.

Agatha komoly vetélytársat látott a cotswoldsi falucska többi női lakosában, különösképpen egy veszélyes perszónában: Jessica Fordyce, aki egy kórházsorozat főszereplője volt, házat vett magának a faluban hétvégi nyaralónak. Jessica a harmincas éveiben járt, szív alakú arcát tűzvörös haj keretezte. Éles eszű és szórakoztató nő volt. Mindezek tetejébe nagy igénye mutatkozott különféle kertészeti munkálatok elvégeztetésére.

Agatha, aki sikeres magánnyomozó-irodát működtetett Mircesterben, kezdte sajnálni az időt, amit a falun kívül töltött a nyomozói munkával. Emlékeztette magát, hogy nem véletlenül költözött Londonból a cotswoldsi tájra és vonult korán nyugdíjba, hogy élvezze az életet – habár még csak az ötvenes évei elején járt.

A külseje miatt is egyre csak zsörtölődött. Ő csak sűrű, csillogó barna hajával és jó lábával dicsekedhetett – hogy tudna versenyre kelni egy ilyen Jessica-félével? Jessicának nagy és kék szeme volt, Agatháé apró és maciszerű, ami fáradtan ült kerek arcában.

A fordulat akkor történt, amikor egy este George Marston telefonált. Bizakodását fejezte ki, hogy másnap elviheti Agathát ebédelni, vizonzandó Mrs. Raisin korábbi ebédmeghívását.

– Persze maga biztosan el lesz foglalva a munkájával – mondta a férfi.

– De a hétvégén szabad vagyok! – mondta reménykedve Agatha.

– Sajnálom, nekem az tele van. Akkor majd máskor.

„Elegem van a robotból – gondolta dühösen Agatha. – Egyszerű falusi életet fogok élni.”

Ebben a pillanatban csengettek. Ó, csitulj, szívem! De csak Mrs. Bloxby volt.

– Jöjjön be – morogta Agatha. Mrs. Bloxbynak feltűnt, hogy Agatha teljes sminkben és magas sarkúban virít. Valahogy sosem engedte el magát ezekben a napokban. Kifogástalanul öltözködött, és a festék az arcán kicsit túl soknak tűnt.

– Igyunk valamit – javasolta Agatha. – Nekem jólesne most.

– Én egy sherryt kérek.

Az áldott jó lelke – gondolta Agatha, míg bebicegett a nappaliba. A sherry valahogy illett Mrs. Bloxby nyugodt tekintetéhez, asszonyos megjelenéséhez.

– Miért nem rúgja le a cipőjét? – firtatta Mrs. Bloxby, amikor barátnője kitöltötte az italt. – Látszik, hogy fáj a lába benne.

– Ó, jó ez így. – Agatha egy sóvár pillantást vetett az ablakra, mintha abban reménykedne, hogy felbukkan George magas alakja, aztán kibújt a túsarkújából, és megmozgatta a lábujjait.

– Úgy döntöttem, feladom – jelentette ki.

Mrs. Bloxby arcán átsuhant a megkönnyebbülés.

– Pompás elhatározás! Tényleg nem éri meg ez az ember.

– Miről beszél?

– Miért, maga miről? – kérdezett vissza Mrs. Bloxby óvatosan.

– Befejezem a munkát.

– De hát miért? – kiáltott fel a lelkészné, habár pontosan tudta az okot.

Agatha kerülte Mrs. Bloxby aggodalmas pillantását.

– Ó, hát, olyan gyönyörű nyarunk van, és... és... az az igazság, kell egy kis szünetet tartanom a nyomozósdiiban.

– Mrs. Raisin, ugyan kitűnő beosztottjai vannak, de maga nélkül akkor sincs „nyomozódsi”. – Habár jó barátok voltak, a vezetéknevükön szólították egymást. Régi hagyománya volt ez a nemrégiben kimúlt Hölgyegyletnek, amelynek egykor mindketten tagjai voltak, és valamiképp megőrizték a tradíciót.

Mrs. Bloxby már majdnem kibökte, hogy feladni egy sikeres vállalkozást azért, hogy egy kertész után fusson, örülség lenne – de a pásztori munka hosszú évei alatt már annyi megszállottal akadt dolga, hogy tudta: ha egy ilyennek azt mondja, tegyen így, akkor biztos amúgy cselekszik majd. Agathát pedig oly erősen hatalmába kerítette a rögeszméje, mintha George Marston valami drog volna.

Agatha másnap reggel gyűlést hívott össze az irodában. Ott állt körülötte és aggódalmasan leste minden szavát Mrs. Freedman, a titkárnő és a nyomozók: Toni Gilmour, egy fiatal és csinos lány, Simon Black, szintén ifjú és bohókás arcú fiú, Patrick Mulligan, a magas és mindig bánatos képű exrendőr, valamint kollégája, a korosabb Phil Marshall ősz hajával, kifinomult vonásaival.

– Úgy döntöttem, hosszabb időre szabadságolom magam – jelentette be Agatha.

– Miért? – kérdezte Phil. – Csak nem vagy beteg?

– Nem, tökéletes egészségnek örvendek – felelte Agatha. – Csak szeretnék egy kis szünetet.

„Kíváncsi vagyok, ki az – tűnődött Toni. – Agatha bokatorós túsarkúkbán billeg hetek óta.”

– Nézzük az eseteinket – rendelkezett Agatha. – Mindenki átvehet egyet tőlem.

– Mennyi ideig tervezed a távolmaradást? – érdeklődött Phil.

– Hát, amíg azt nem érzem, hogy van elég időm – felelte Agatha könnyedén, miközben azt gondolta: amíg meg nem kéri a kezem.

Pattogós tempóban szétosztotta a munkát.

Amikor ebédidőben távozott, a többiek megvárták, míg leér a lépcső aljára, és becsapódik az ajtó.

– Mi ez az egész? – kérdezte Patrick.

Phil, aki egy faluban lakott Agathával, sejtette a választ.

– Agatha felfogadta azt a kertészt. Szerintem bele van habarodva, ahogy a legtöbb nő a faluban. Valószínűleg úgy érzi, alulmarad a versenyben, ha a munkája miatt távol van.

– Esetleg találhatnék valamit a pasasról, ami eltántorítja Agathát – mondta Simon. – Tonival utánanézhethetünk.

– Túl sok a munka – szólt rá Toni élesen. Még nem bocsátotta meg Simonnak, hogy a fiú először szerelmet vallott neki, aztán beállt a seregbe, ahonnan eljegyzett egy őrmesternőt, akit aztán faképnél hagyott az oltárnál.

– Majd én körbekérdezek – ajánlkozott Phil. – Én is a faluban

lakom, habár ennyi tennivalóval, amit Agatha ránk hagyott, nem sok szabadidőm lesz. Jobb, ha most munkához látunk.

Agatha behajtva találta a kocsiján az oldalsó visszapillantó tükröt. Megnyomta az elektronikus gombot, hogy visszaállítsa a megfelelő pozícióba, és ahogy a tükör a helyére mászott, egy pillanatra tisztán láthatta magát benne: két csúf kis ráncot vett észre a felső ajka fölött.

Mardosta az irigység a gyönyörúséges szappanoperasztárra gondolva, aki befészkelte magát a faluba. Jessica, Agathával ellentétben, nem dohányzott. Hosszú, egészséges sétákat tett hétvégenként. Neki nem kellett aggódnia a teste elformátlanodásától, ami Agathát gyötörte: az ő alakja, úgy tűnt, eltökélte, hogy zsírpárnákkal körülvett kockaformát ölt.

Egy pillanatra nevetségesnek érezte magát. Egy kertészt hajkurászik? Milyen elcsépeelt dolog ez! De aztán elképzelte George-ot, erős testét, izmos lábát, és keskeny vonallá préselte össze a száját.

Még egyszer csatába indul!

Amikor Agatha hazaért, Bill Wong őrmester már várt rá. Wong egy kínai apa és egy gloucestershire-i anya ivadéka volt, ami kellemesen kerek arcot és mandulavágású szemet eredményezett. Ő volt Mrs. Raisin első igazi barátja, miután Agatha a faluba érkezett, magányosan és tüskésen.

– Mi szél hozta? – kérdezte Agatha.

– Csak baráti érdeklődés. Nem láttam egy ideje.

– Jöjjön be. Szép az idő, leülhetünk a kertben is.

Amikor letelepedtek egy kávé mellé a kerti asztalhoz, Bill elismerően nézett körül:

– Ilyen szép még sosem volt a kertje!

– Jó kertészem van.

– És az összes virágnak tudja a nevét?

– Szerintem valamikor tudtam, de most már mindegyiket latinul nevezik el.

– Azt hittem, csípőműtétje volt – jegyezte meg Bill, Agatha pántos túsarkújára sandítva.

– Nem szoktam beszélni róla.

– Gondolni viszont kéne rá – folytatta Bill –, mert ez a sarok nem tesz túl jót.

– Mi ütött magába? – csattant fel Agatha. – Kezd egy bosszantó férjre emlékeztetni.

– Inkább egy féltő barátira. Kiről van szó ezúttal?

– Mi?

– A magas sarkú, a vastag smink, a szűk miniszoknya...

– Hadd hívjam fel a figyelmét, hogy mindig jól öltözött nő voltam. Beszéljünk valami másról. Hogy áll a bűnözés?

– Semmi kirívó. A szokásos hétfégi nagyivók, autólopások, néhány betörés, semmi gyilkosság, ami magát izgalomba hozhatná. Tényleg, mit keres itthon egy munkanapon?

– Kivettem egy kis szabadságot – mondta Agatha. – Szép ez a nyár, és úgy éreztem, kicsit ki kell kapcsolódnom.

– Látom, James újra visszatért. – James Lacey nemcsak Agatha szomszédja volt, de egyben volt férje is.

– Nem sokat látom – jegyezte meg Agatha. – Hogy áll a szerelmi élete?

– Jelenleg nullán.

Csengettek. Agatha úgy pattant fel és rohant az ajtóhoz, mint akit puskából lőttek ki. De egyből lehervadt az arcáról az izgalom, amikor egyik régi barátját, Sir Charles Fraith-t pillantotta meg az ajtóban.

– Ó, te vagy az – mondta. – Bill kint van a kertben.

A mindig elegáns Charles ezúttal halványkék inget és sötétkék nadrágot viselt. Ahogy általában, most is fess volt és divatos, és a borbély is tökéletes munkát végzett rajta.

Agatha kikísérte a kertbe.

– Helló, Bill. Milyen a közbiztonság?

– Tűrhető. Sehol egy gyilkos Agathának. Épp most mesélte, hogy szabadságolta magát.

– Ja, a kertész behálózása? – vigyorgott Charles. – Hamarosan Lady Chatterley lesz a beceneved.

– Az nem egy vadőr volt? – kérdezte Bill.

– Befognátok végre mindketten? – kiáltott fel Agatha. – Ördög és pokol, nem vehetek ki egy kis szabadságot anélkül, hogy ti ketten ne gúnyolódjátok?

Charles egy kerti ünnepségről kezdett mesélni, amelyet hamarosan a birtokán rendeznek, és mulatságos sztorikat adott elő a szervezők civakodásáról. Bill hallgatta és jókat nevetett, közben úgy elnyúlt a kerti széken, mint lusta macska a napon. Agatha érezte, hogy a bokája kezd feldagadni.

Bill végül felállt, mondván, indulnia kell. Charles még habozott. Amikor hallotta, hogy Bill elhúzza az autót, így szólt:

– Nézd, Agatha. Nincs annál rosszabb, ha valakin látszik a szükség. Mindenki a hőségnek megfelelően öltözik a faluban. Erre te itt nyaktörő cipőben és minikosztümben tipegsz, és olyan vastag festékréteg van rajtad, mint akit most szalasztottak egy japán nő-előadásról. Az isten szerelmére, lazulj le, és engedd el magad! Gyönyörű a bőröd, és eltemeted egy csomó trutyi alá. Meg kéne látogatnod a volt férjed. Egykor szeretted őt.

– Nincs ínyemre, ha kioktatnak – vágta oda Agatha sértődötten. – Most menj szépen haza.

Amint magára maradt, Agatha a szobájába indult. Kiválasztott egy barna pamutblúzt és egy rövidnadrágot. Levetkőzött, kényelmesen lezuhanyozott, majd belebújt a blúzba, a sortba, és hozzá lapos talpú bőrszandált vett. Bekente az arcát egy vékony réteg színezett alapozóval, és feltett egy kis halványpink rúzszt. Ellenőrizte a lábát a tükörben, hogy sehol nem szőrös-e, aztán lesietett a lépcsőn.

Leült az íróasztalához. Ha George Marstonra egy projektként tekintene, egy ügyfélre, akit meg kell szereznie, találnia kell valami használhatót. Agatha egykor egy nagyon sikeres londoni reklámügynökséget vezetett.

Rákattintott az e-mailjére. A Fordyce név ugrott a szeme elé. Honnan a pokolból szerezte meg ez a tehén a mail-címét? Jessica adományokat gyűjtött a közösségi ház padlójának felújítására.

Agatha felhívta Mrs. Bloxbyt, és megkérdezte, mi ez az egész.

– Miss Fordyce úgy érezte, szeretne valamit tenni a faluért. A padlóra tényleg ráfér a reparálás.

– Honnan szedte az e-mail-címem?

– Talán a Hölgyegylet valamelyik volt tagjától. Nem emlékszik? Mindannyian címet cseréltünk.

– Mondja meg neki, hogy ne aggódjon – mondta Agatha, miközben sebesen zakatolt az agya. – Én majd fizetek a padlóért, és rendezhetünk egy jótékonyági bált. Jó móka lesz.

– Azt hittem, pihenni akar – felelte Mrs. Bloxby óvatosan.

– Egy kis változatosság van olyan jó, mint a pihenés – bölcsekedett Agatha. – Egy igazi nagy, klasszikus estély lesz. Teljes báltermi pompa.

Milyen bámulatos, gondolta Mrs. Bloxby, hogy egy amúgy kőkemény nyomozó, mint Mrs. Raisin, képes átváltozni egy romantikus tinilánnyá, amikor rájön a mániája.

A faluban szép számmal éltek középkorúak és idősebbek, akik ugyancsak izgalomba jöttek a kilátástól, hogy ismét báli ruhát ölthetnek. A közeli falu, Broadway egyik boltja alkalmi ruhák kölcsönzésével foglalkozott, és most szünet nélkül áradtak hozzájuk a megrendelések.

Agatha munkatársai is kézhez kapták a meghívókat. Toni repesett, és tűvé tette az olcsóbb üzleteket valami megfelelő ruháért. Phil Marshall biztos volt benne, hogy az egész rendezvény Agatha jól kieszelt terve, hogy behálózza Marstont.

Az ifjú Simon arról ábrándozott, hogy udvarolhat egy kicsit Toninak. Mrs. Freedman borúsan tekintett végig testes alakján, és eszébe jutottak a ruhák, amelyeket fiatalságában hordott, karcsú csitriként. Patrick Mulligan a maga részéről eltökélte, hogy beteget jelent, így távol maradhat az egész hajcihőtől. Kedvelte Agathát, és kellemetlenül érintette a gondolat, hogy ha elmegy, végig kellene néznie, amint a főnöke bolondot csinál magából.

James Lacey, aki úgy találta, Agatha mintha kerülné őt ezekben a napokban, eltűnődött, exneje vajon miért bajlódik egyáltalán ezzel a szervezéssel. Nem igazán hitte, hogy Agatha már nem táplál érzelmeket irányába. James aztán tényleg egy megátalkodott agglegény volt, és csakis megkönnyebbülést érzett, amikor a válást kimondták, de mégis, az élete egy üde színfoltja tűnt el, mióta nem övezte őt Agatha csodálata. Sosem foglalkozott a pletykákkal, és hajlamos volt elhessegetni mindenkit aki megpróbált a fülébe susogni, így aztán nem hallott Agatha kertészmániájáról.

George Marston, akárcsak James, maga is nyugdíjas katonatiszt volt, és néha beugrott hozzá egy italra. Valamelyik este is beállított, és letelepedett egy fotelba James nappalijába, amelynek minden falát könyvespolcok borították.

– Nem fáj a lábad? – érdeklődött James, tudván, hogy George elvesztette fél lábát Afganisztánban, amelyet protézissal pótol.

– Néha – sóhajtott George. – Átkozott nők! Ez a sok felhajtás egy bál miatt...

– Ó, Agatha már csak ilyen. Kifogyhatatlan energiák – jegyezte meg James.

– Mi történt a házasságokkal? – kíváncsiskodott George. James magas volt, izmos, jóképű, kék szemű, és éjbarna haja épp csak őszülni kezdett a halántékánál.

– Még egy italt? – kínálta Marstont.

– Nem bánom – fogadta el George, érzékelve, hogy Jamesnek nem áll szándékában az Agathával való házasságáról beszélni. –

Semmi kedvem elmenni erre a bálra, de mindenki elvárja, hogy ott legyek. Mi célt szolgál ez az egész?

– A bevétel a Mentsük meg a gyerekeket alapítványnak megy. Ezért húzós egy kicsit a belépő.

– Elég furcsa olyan meghívót kapni, amin a belépő ára is szerepel – húzta el a száját George.

– Ez Agatha. Ha adománygyűjtésről van szó, olyan, mint egy pitbull. De úgy látom, épp átugrott hozzám, itt láttam az ablak előtt. – Csengettek.

George felállt.

– Figyelj, légy oly jó, és ne említsd, hogy itt jártam. A hátsó ajtón megyek ki.

George kisietett, miközben James elől ajtót nyitott. Agatha nem várta meg, hogy beljebb tessékeljék. Elszárguldott James mellett, vadul körbehordozta a tekintetét a nappalin, majd megpördült, és nekiszegezte a kérdést Jamesnek:

– Hol van?

– Ki? – nézett rá James.

– George. Láttam, hogy idejött.

– Úgy van, aztán el is ment – felelte James. – Átnéztem a kerítés fölött a kertedre, nagyon csinos. Igénybe veszed mostanában a kertészt?

– Nem. Úgy értem, igen – vágta rá Agatha, szemlátomást idegesen. – Megnőtt a gaz.

– Nincs meg George telefonszáma?

– De igen.

– Akkor hívd fel. Iszol valamit?

– Egy gin-tonikot, sok jéggel.

Jamesnek feltűnt, hogy mennyivel jobban néz ki Agatha anélkül a röhejes magas sarkú nélkül.

– Hogy megy a sorod? – érdeklődött Agatha, miután belekortyolt az italba, amit James átadott neki. Mielőbb el akart búcsúzni, és elindulni egy sétára a faluban, hátha megpillantja valamelyik kertben George-ot munka közben. Hát nem meglátta

épp egyik este is a Glossop-házban? Ott is csak azért adódhatott munka, mert Harriet egy javakorabeli némbér és nem egy szépségkirálynő.

– Kicsit leállok az útikönyvírással – mondta James. – Megbízta, hogy írjak egy életrajzt Nelson admirálisról, a trafalgari győztesről.

– Azt gondolnám – tapogatózott Agatha –, hogy tengernyi könyv jelent már meg Nelsonról.

– Úgy is van. De elkél még egy. Én nagyon élvezem.

– Mi lett a tévés karriereddel? Úgy volt, hogy műsort csinálsz a Spanyolországban letelepedett angolokról.

– Meg is csináltam, de még nem mutatták be. Nem rajongtam ezért a munkáért. Dúl a spanyol válság, magas az euróárfolyam, és egy csomó nyugdíjas alig jön ki a pénzből. Az álmodozóktól meg az isten óvjon minket. Látszólag teljesen értelmes emberek, akik egész életükben keményen dolgoztak, egyszer csak úgy döntenek, hogy vesznek egy bárt Spanyolországban. Semmi előzetes tapasztalat. Nincsenek rá felkészülve, hogy annyi munkát öljenek bele, mint egy spanyol tenné. Természetesen én... Mi az, már mész?

– Rohanok. Eszembe jutott valami. – Azzal Agatha már az ajtó túlsóoldán is volt.

Igen dinamikus járásmódban, amit bárki sporttevékenységnek nézhetett volna, Agatha a halványlila esti égbolt alatt keresztülszántott a falun. A levegő rózsailattól volt súlyos. Néhányan a kis előkertjükben üldögéltek, és odaintettek neki. Mennyi új arc, gondolta ő. A gazdasági válság hozta magával, hogy sokan eladni kényszerültek a házukat, amire a gazdagabbak lecsaptak, és beköltöztek. De legalább nem hétvége volt, és nem kellett számolni a veszéllyel, hogy belefutna Jessica Fordyce-ba.

Carsely egyetlen főutcából állt, amelyből kisebb közök ágaztak le, egy ilyenben lakott Agatha is. Egy vegyesbolttal, egy

kocsmával, egy templommal és egy általános iskolával büszkélkedhettek, a falu határában pedig egy sorházas lakótelep húzódott. Sok ház, mintként Agatháé is, zsúpfedeles volt. De a szomszédos Chipping Campdennel ellentétben Carselyben nem voltak kávézók, vendéglők, antikvitas- vagy ajándékboltok, ami azt jelentette, hogy nyáron elkerülték a turistabuszok.

Úgy tartják, hogy a sok beköltöző miatt a falusi élet már tönkrement, de mégis, a régi cotswoldsi falvakban volt valami, ami odakötötte az embereket. Már Agatha is kívülállónak érezte magát Londonban, ha a fővárosba látogatott. A lába most Jessica otthonához vitte, amely egy György-korabeli házsor egy tagja volt, a főutcával párhuzamosan. Agatha megállt a bejáratnál. Jessica tűzpiros kis sportkocsija az utcán parkolt.

Ekkor pillantotta meg George Marstont, amint kifelé igyekszik, és épp vizslátot kiált. Agatha gyorsan eltűzött, nem akarta, hogy kémkedésen kapják.

A szíve olyan nehéz volt, hogy amikor hazaért, egyből tárcsázta George-ot.

– Helló, Agatha! Ugye nem halaszthatatlan kertészkednivaló akadt e kései órán?

– Úgy döntöttem, szabadságra megyek – felelte Agatha. – Holnap ráér?

– Sajnálom, az egész napom be van táblázva.

Agatha beharapta az ajkát. Aztán átfutott az agyán, hogy mi van, ha a fickó el sem jön a bálba? Akkor az egész igyekezete hiábavaló.

– Jön a mulatságra? – kérdezte olyan fesztelenül, amennyire csak tudta.

– Hát persze. És az első tánc a magáé. Nem hiszem, hogy bárki mással táncolnék. Hamar le kell feküdnöm, kimerült vagyok.

Agatha rózsás álmai visszatértek. Már látta magukat átsuhanni a báltermen, miközben irigy tekintetek csüggnék

rajtuk.

Kétnapi szakadó eső hozta el a rég várt megkönnyebbülést a kiszikkadt földeknek, majd megújult dicsőségében tért vissza a nyár. Agatha felutazott Londonba, hogy vegyen egy estélyit. Kis híján egy egész délutánt eltöltött a Harvey Nicholsban, mire kiválasztott egy aranyszínű selyemruhát, apró aranylevelekkel díszítve. Vett egy hozzá illő magas sarkú, selyemborítású, szintén aranyszínű cipőt.

Épp felszállni készült a vonatra a Paddington állomáson, amikor valamivel előrébb a peronon megpillantotta George Marstont, aki ugyanarra a szerelvényre lépett fel. Agathának az első osztályra szólt a jegye, de átsietett a kocsikon, hogy lássa, csatlakozhatna-e George-hoz a másodosztályon.

Ám amikor megtalálta a férfit, csalódottan vette tudomásul, hogy hölgytársasága van. Az ülések George és a mellette ülő nő körül mind foglaltak voltak. Képtelenségnek tűnt, hogy Agatha bepréselje magát. De még ha sikerülne is, ha jön a kalauz, figyelmeztetné, hogy első osztályú jegye van, és George azt gondolná, hogy őt üldözi.

Szomorúan visszatért hát a legközelebbi első osztályú kocsiba.

Legújabb rajongása kezdete óta most először ostobának érezte magát. Gazdag nő volt, de a bál költségei kezdtek örületesen elszállni. Nem mintha ablakon kidobott pénz lett volna, hiszen a teljes bevétel a Mentsük meg a gyerekeket alapítványnak megy majd.

Mire a vonat begördült Moreton-in-Marshba, már tiszta volt a feje, és valahogy megkönnyebbült. Amikor beült a kocsijába, egy hang szólalt meg mellette:

– Elvinne?

Döböntően nézett fel. George szólította meg, azok a zöld szemek egyenesen rá mosolyogtak.

– Persze – mondta Agatha. – Szálljon be.

– Szervizben van a kocsim – magyarázta a férfi. – Valaki belém szaladt.

– Mit keresett Londonban? – érdeklődött Agatha. George elegánsan volt felöltözve, sötét öltönyt, hajszálcsíkos inget és nyakkendőt viselt.

– A nővéremhez mentem, egy banki ügyet kellett elintéznünk. Oxfordban él. És maga?

– Ruhát vettem a bálra.

– Változatlanul megrendezik, ugye?

Agatha meghökkenve nézett rá:

– Hát persze! Mindenki nagyon várja. Maga nem?

– Nem igazán az én műfajom.

– De ott lesz!

– Igen, hiszen megígértem, nem?

– Fáradtnak látszik – állapította meg Agatha. – Nem akar átugrani hozzám egy italtra?

– Rendben. Az az igazság, már úgyis akartam kérdezni valamit.

Agatha vad képzelgésbe kezdett. Amikor megérkeztek az otthonába, a kertben ültette le a vendégét. Remegett egy kicsit a keze, míg összeszedte az italokat: George-nak sört, magának gin-tonikot.

– Nos tehát – kezdte, miután leült a férfi mellé a kertben –, mit szeretett volna kérdezni?

– Maga nyomozó, igaz? Biztosan sok bolondos figurával találkozott már pályafutása során.

– Szép számmal voltak – bólintott Agatha. – Miért kérdi?

– Hogyan ismer fel egy pszichopátát?

– Gondolja, belefutott egybe?

– Talán.

– Hát, elég sok könyv jelent meg a témáról, vagy utánanézhetsz az interneten is – javasolta Agatha. – Az a probléma, hogy a dolognak különféle fokozatai vannak. Arra gondolok, hogy lehet pszichopata például egy iparmágnás is, de ezt a hatalma által éli

ki. Nem valószínű, hogy megölne bárkit is. Valaki fenyegeti magát?

– Kezdem azt hinni, hogy túl élénk a képzeletem.

Csengettek. Agatha vonakodva ment ajtót nyitni.

– Ó, te vagy az? – mondta ridegen James Laceynek.

– Láttam, hogy George-dzsal együtt jöttök haza – felelte James. – Váltanék vele egy szót.

– A kertben van.

Magában átkozva az exét, Agatha kikísérte a kertbe Jamest. Megkínálta egy itallal, James a whisky-szódát választotta. Amikor Agatha visszatért, a két férfi nyakig merült a seregbéli emlékeikben.

Végül James odafordult hozzá:

– Sajnálom, biztos halálra untatunk.

– Nekem mennem is kell – mondta George felkászálódva.

– Én pedig jobb, ha visszatérek a kéziratomhoz – jelentette ki James.

– Hazaviszem – ajánlotta Agatha George-nak.

– Ne fáradjon. Jól fog esni a séta. Köszönöm az italt. – Azzal George odahajolt, és egy puszit nyomott Agatha arcára.

Agatha állt a lépcsőn, és nézte, ahogy távoznak. James hazament a szomszédba, George végigsétált a kis közön a sarokig. Mintha tudta volna, hogy Agatha őt nézi, megfordult és integetett.

Ez volt az utolsó alkalom, hogy Agatha élve látta őt.

Második fejezet

Minden jegy elfogyott a bálra. Toni a közösségi háztól jó messze tudott rozzant kis Fordjával megállni, úgy kellett bepréselnie az autót egy szűk parkolóhelyre. A legtöbb helyet nagy és drága kocsik foglalták el. Simon felajánlotta Toninak, hogy elviszi, de a lány visszautasította. Most már bánta, hogy nem fogadta el, hirtelen olyan kellemetlennek érezte, hogy egyedül vonuljon végig a közösségi házig az éjkék sifonruhájában.

A kicsike színpadon egy zenekar játszott egy régimódi valcert. Toni megtorpant a küszöbön: egy igazi bál látványa fogadta, mint amelyet társasági magazinokban lát az ember.

A terem egyik felén egy hosszú bárpult húzódott. Toni észrevette Phil Marshallt és Mrs. Freedmant Simon társaságában a bár mellett ácsorogni, és odament hozzájuk.

– Gyönyörű vagy, drágám – dicsérte Mrs. Freedman.

Agatha libbent el mellettük tánc közben, Charles Fraith karján. Arca csupa nyugtalanság: már három napja nem látta George-ot. A férfi neki ígérte az első táncot, és eddig még csak fel sem

bukkant. Odapillantott Toni felé. Milyen más fiatalnak és szépnek lenni, gondolta irigyen. Toni hófehér válla kiemelkedett a sötétkék szövet fodraiból, szőke haját magasan feltornyozta kicsi fejére. Jessica Fordyce is a bárpultnál ácsorgott, férfiaktól körülvéve. Mélyen kivágott, fekete kisestélyit viselt, vörös haja csillogott a lámpák fényében.

A tánc végén Agatha motyogott valamit Charlesnak, hogy rendbe teszi a sminkjét, és visszautasította James felkérését a következő táncra. Kiment az előtérbe, és jobbra-balra nézelődött. Még mindig érkeztek a vendégek, nevetgéltek, csacsogtak. A megye teljes pompájában felvonult: előkelő hanghordozás, némelyeken divatjamúlt estélyik, de mindenkiből áradt az a fajta könnyedség, amelyet Agatha, tudatában lévén sanyarú gyerekkorának, mindig nélkülözött.

Hirtelen úgy döntött, muszáj utánanéznie, mi történt George-dzsál. Futásnak eredt a férfi háza felé, közben érezte, hogy a magas sarkú aranycipő pántjai vágni kezdik a lábát.

George háza egy kis dombon állt a falu fölött. Egykor egy földműves lakott benne, kicsi, csúf, vörös téglás épület volt, nem olyan, mint az arany árnyalatú cotswoldsi kőből épített otthonok a falu többi részén. Agatha bezörgetett. Néma csend.

Arra gondolt, a férfi talán úgy döntött, kihagyja a bált, és a kertjében üldögél. Agatha került egyet a ház körül a hátsó kerthez. Csupa gaz volt, elburjánzott bokrokkal. George szemlátomást nem pazarolta az idejét a saját kertjére.

Agathát csalódottság fojtogatta. Már épp megfordult volna, amikor a holdfény megcsillant valami fényes holmin, ami a komposztos kupacból állt ki.

Lassan közelebb lépve Agatha lehajolt, hogy alaposabban szemügyre vegye a tárgyat, de hirtelen fel is egyenesedett, és a szíve hevesen kalapálni kezdett. A fémtárgy egy múltab kiálló darabja volt. Talán George-nak volt egy régi protézise, amit valamilyen okból a komposztra hajított.

Agatha megfogott egy gereblyét, és nekilátott odébb túrni a

komposztot. Egy újabb láb bukkant elő – ám ezúttal egy igazi.

Agatha felsikított és térdre zuhant, majd zokogva nekilátott pusztá kézzel szétúrní a bűzölgő komposztot.

Fokozatosan került elő a test, a fejére egy zacskó volt ráhúzva. Agathában még dolgozott az örült remény, hogy nem George hullája az, de aztán rájött, hogy nem ismer mást, akinek múltába lenne. Próbálta kitapintani a férfi pulzusát, de semmit nem érzett. Le akarta tépni a zacskót a fejről, de a józan ész úrrá lett a pánikon, és azt súgta neki, hagyja a rendőrségre. Felállt, átkozta magát, amiért a telefonját a kistáskájában hagyta a bálteremben, majd ledobta a cipőjét, és rohanni kezdett, végigszáguldott a holdfényes utcákon, el az egymás mellett kuporgó zsúpfedeles házak mellett, át az utcaköveken, mígnem elért a közösségi házba.

A zenekar épp egy szám végére ért, amikor Agatha bezuhant a bálterembe. Egyenesen Bill Wonghoz rohant, aki Jamesszel társalgott.

– George Marstont meggyilkolták – lihegte.

– Vezessen oda – mondta Bill.

– Veletek megyek – vágta rá James.

– Ne – tiltakozott Agatha. – Maradj itt, és más se mozduljon. Folytassátok a tombolával. Ne szólj senkinek. – Azzal elrohantak Bill-lel.

– Menjünk – adta ki az ukázt Toni, aki messziről látta, hogy valamiről izgatottan beszélnek. – Valami szörnyűség történt. Agatha holtápadt, és a ruhája csupa piszok.

Toni Phil, Simon és Patrick társaságában Agatha és Bill után rohant.

George házánál Bill, aki közben kivette a kocsijából a helyszínelő overallját, így szólt Agathához:

– Jöjjön velem, mutassa meg, hol van a holttest.

Toni, Simon, Patrick és Phil türelmetlenül várták, hogy Agatha visszamenjen hozzájuk. Charles érkezett lóhalálában.

– Mi történt?

– George! – rázta a zokogás Agathát. – Azt hiszem, George az. Halott. Egy zacskót kötöttek a fejére.

Rendőrségi autók érkeztek a házhoz, némelyik hivatalos jelzéssel, némelyik anélkül. Körbekordonozták a területet. Wilkes sietett oda hozzájuk.

– Mrs. Raisin, Wong azt mondja, maga találta meg a hullát.

– A hátsó kertben van – nyögte Agatha rekedten.

– Peterson felügyelő felvesz egy előzetes vallomást. Várjon itt.

Alice Peterson csinos, fiatal nő volt, sötét, göndör hajjal, kék szemekkel.

– Nem akar beülni az autóba, Mrs. Raisin? – kérdezte Agathát. – Csúnya sokkot élt át.

– Inkább itt várok – felelte Agatha. – A fejét nem láttam. Hátha nem is ő az.

– Azt hiszem, Mr. Marstonnak múltába volt. Ön látta?

– Igen, egy láb előkerült, nadrág volt rajta – mondta Agatha. Vörös rúzsa szinte ijesztően világított hófehér arcán.

– Mondja el, amit tud – kérte Alice.

Agatha megingott egy pillanatra, mire Charles odalépett hozzá, és átfogta a vállát. Elmondván azt a keveset, amit tud, Agatha úgy érezte, mintha ez az egész nem is lenne valóságos, és a hangok, amelyek elhagyták a száját, valaki máshoz tartoznának.

Amikor befejezte a vallomását, Charles így szólt:

– Elmentem a kocsimért, és idehoztam, szerintem be kéne ülnöd, Agatha. Toni, neked is. Ha lehúzták a zacskót a fejről, valakinek azonosítania kell.

Csendben várahoztak.

Más falubeli nem érkezett. Csodával határos módon a hírek nem érték el a közösségi házat, és hallani lehetett az éjszakában a tánczene távoli ritmusait.

Toni csodálkozott, hogy Mrs. Bloxby nem sietett kideríteni, mi

történhetett a barátnőjével. De a lelkészné a feladatát látta el, ő szervezte ugyanis a tombolát. Azt gondolta, Agatha biztosan George után koslat, hiszen nem látta, amikor Bill-lel távozott. Feltételezte, hogy a munkatársai utánamentek, hogy visszahozzák.

Már bőven benne jártak az éjszakában, amikor végre megjelent Wilkes.

– Leszedtük a zacskót. Valakinek azonosítania kellene.

– Majd én megyek – szólta Agatha, és kikászálódott a kocsiból. A barátai hangosan tiltakoztak.

– Muszáj a saját szememmel látnom, hogy George-e az – felelte Agatha.

De hogy megbánta ezt a döntését!

A kertben egy sátrat húztak a holttest fölé. A felállított halogénlámpák földöntúli fényében előbukkant George püffedt, színtelen arca.

– Ez George Marston – nyögte ki Agatha, majd visszakísérték a kocsihoz.

– Most menjen haza – mondta Wilkes, aki mögötte lépkedett.

– Reggel majd hívjuk.

Másnap, miközben a férjének készítette a reggelit, Mrs. Bloxby bekapcsolta a rádiót, és döbbenet hallotta a híreket. Besietett az ura dolgozószobájába.

– Alf, ez szörnyűség! George Marstont meggyilkolták!

– Mikor? Hogy?

– Nem tudom. Csodálkoztam is, hogy Mrs. Raisin nem jött vissza a bálba. – Mrs. Bloxby már megbánta, hogy azt feltételezte, miután Agatha egyszercu nem találta George-ot, hazament duzzogni.

– Azonnal megyek, és megnézem, tehetek-e valamit – jelentette ki.

– És a reggelivel mi lesz? – kiáltott a lelkész, de a felesége már

messze járt.

A rendőrség egy szalaggal elzárta az utat Agatha háza előtt, hogy távol tartsák a sajtót. Mrs. Bloxby, aki élt a státuszával mint a lelkész felesége, meggyőzte a rendőrséget, hogy engedjék be a házba pásztori teendőit végezni. Toni nyitott ajtót, még mindig az estélyi ruhája volt rajta.

– Agatha a nappaliban van, épp kikérdezik – suttogta Toni. – Hamarosan végezniük kell.

– Tudják már, hogy halt meg? – kérdezte Mrs. Bloxby.

Toni megrázta a fejét.

– Agatha azt mondja, képtelenség, hogy saját maga zuhant volna bele a komposztba, és a zacskót a fejére húzta volna. Várhatunk itt ítéletnapig. Ha ez egy krimi lenne a tévében, a szakértők már rohannának is a laborba, és rögtön meglennének az eredmények. Agathának minden mozdulatáról be kell számolnia az elmúlt pár naptól.

– Én egy ideje nem láttam Mr. Marstont a faluban – mondta Mrs. Bloxby. – A rendőrségnek a vegyesboltban kéne kérdezősködni. Azt hiszem, néhány falubéli asszony érdeklődött Mr. Marston után, merthogy George megígérte nekik, hogy segít a ház körüli munkákban, de végül nem bukkant fel.

Csengettek.

– Nem tudom, ki lehet – mondta Toni, és kiment ajtót nyitni.

Egy decensen öltözött, középkorú nő állt a küszöbön, Alice Peterson nyomozó társaságában.

– Ő itt Mrs. Ilston, Mr. Marston nővére Oxfordból – mutatta be Alice. Az öccsével ellentétben Mrs. Ilston sötét hajú és középtermetű volt. A szeme feldagadt a sírástól.

Alice a nappaliba ment, őt követte Wilkes főkapitány, Bill Wong és egy rendőrnő.

– Szerettem volna találkozni az esettel megbízott rendőrrel – mondta Mrs. Ilston. – A kapitányságon azt mondták, itt találom.

– Visszavisszük önt a főkapitányságra – mondta megnyugtató hangon Wilkes. – Úgy tudom, két nyomozóm osztotta meg a

szomorú hírt önnel tegnap éjjel.

– Igen, és egyszerűen nem tudom felfogni! – zokogott George nővére. – Mindig olyan népszerű volt.

Kiléptek a házból, az ajtó becsapódott mögöttük. Agatha kivonszolta magát a nappaliból.

– Köszönöm, Toni – mondta. – Most már hazamehetsz.

– Biztos benne?

– Majd én vigyázok rá – jelentette ki határozottan Mrs. Bloxby.

Toni tétovázott. Szerette volna bátorítólag megölelni Agathát, de ő valahogy nem volt az az ölelkezős fajta.

– Holnap bemegyek az irodába – sóhajtott Agatha törődötten.

– Nyissatok egy aktát George-nak.

Mrs. Bloxby teát főzött, és kivitt egy tálcát a kertbe, ami csak úgy tobzódott a színekben: piros, fehér és sárga rózsák, sarkantyúfű, mályva, árvácska, viola és egy hatalmas iszalag lila szirmokkal, amely tavasz helyett nyáron borult virágba. Agatha macskái, Hodge és Boswell a puha pázsiton játszottak. A kék égen néhány fehér fátyolfelhő úszott.

– Az ember, ha megöregszik, az efféle nyárra emlékszik úgy, mintha minden évben ilyen lenne. Az esős napokat senki nem őrzi meg az emlékezetében.

Agatha sírva fakadt.

– Én ne... ne... nem akarok m... meg... megöregedni – hüppögte.

– Maga kortalan – vágta rá sebtiben Mrs. Bloxby. – Törölje le a könnyeit, igya meg a teáját, gyűjtson rá arra az ocsmány cigarettára, és kezdje törni a fejét. Valaki meggyilkolta George Marstont.

Agatha engedelmesen végigcsinálta, amit a barátnője tanácsolt.

– Nem tudom, hol kezdjem – mondta. – Gondolja, van valami

köze a katonai szolgálathoz?

– Szerintem ez a gyilkosság annál személyesebb ügy.

– Valaki a faluból?

– Lehet.

– De miért?

– Ha nekilát keményen dolgozni az ügyön, imádkozni fogok, hogy rájöjjön.

– Maga hisz Istenben?

– Hát persze.

– Miért?

Mrs. Bloxby letette a teáscsészéjét, és lágyan azt mondta:

– Muszáj hinnem valami tökéletesben és változatlanban ebben a tökéletlen világban. Az emberek hajlamosak más gyarló emberi lényekre istenként tekinteni, aztán, azok is emberek lévén, cserbenhagyják őket. Néha azt gondolom, hogy belül mindenkiben megvan a vágy a spiritualításra, csak ez néha célt téveszt. Mi másért imádnák, mondjuk, Hitlert vagy Elvis Preslejt?

Agatha elnevette magát, érezte, ahogy a kínjai kissé enyhülnek.

– Szerintem ezzel a kijelentéssel jó pár Elvis-rajongót feldühítene.

– Biztos alig aludt valamit – mondta Mrs. Bloxby. – Menjen, feküdjön le. Én még itt maradok egy kicsit. Gyerünk!

Mielőtt Agatha bemászott az ágyba, kinyitotta az ablakot, és lenézett a kertre. Mrs. Bloxby csendben ült, arcát a nap felé fordította.

Agatha nyitva hagyta az ablakot, és a meleg idő ellenére az álláig felhúzta a paplant, majd álomba zuhant.

Pár perc múlva megcsörrent Mrs. Bloxby mobilja. Átsétált vele a kerten.

– Igen?

– Én vagyok, a férjed. Emlékszel még rám? – hallatszott a lelkész dühödt zsémbeskedése. – Még mindig annál a nyavalyás perszónánál vagy? Még nem is reggeliztem!

– Tegyéél két szelet bacont a serpenyőbe, és üss rá két tojást – magyarázta türelmesen Mrs. Bloxby. – Utána főzd le a kávé. Tégy két szelet kenyeret a pirítóba. Hamarosan otthon leszek.

Kinyomta a telefont, majd visszament, hogy újra elfoglalja a helyét a kerti széknél. Egy fél óra múlva felment az emeletre, megnézte Agathát, aki békésen aludt.

„Most már nyugodtan itt merem hagyni – gondolta Mrs. Bloxby. – Ha már kicsit jobban összeszedte magát, majd elmesélem neki, hogy az ő drága kertésze jó pár nővel összefeküdt a faluból.”

Másnap reggel az irodában Agatha így szólt:

– Amíg nem tudjuk pontosan, hogyan ölték meg George-ot, nem igazán látom, hogyan foghatnánk neki a nyomozásnak. Egyelőre tehát csak a szokásos munkákkal foglalkozunk. Én a Callen-ügyet viszem tovább. Mr. Callen bizonyítékot akar a felesége hűtlenségét illetően. Phil, hozd a fényképezőgépet, és gyere velem.

Mielőtt távozott, kiosztotta a többi ügyet a munkatársai között.

– Nagyon kíváncsi vagyok, ki végezhetett George-dzal – töprengett hangosan Phil, amikor Agathával leparkoltak a Callen-ház előtt.

– Ahogy mondtam, jobb, ha megvárjuk a boncolás eredményét, akkor már tisztábban fogunk látni. Megkérem Patricket, hogy maradjon kapcsolatban a régi rendőr kollégáival, úgyhogy tudni fogjuk, ha van valami eredmény – mondta Agatha. – Ott van Mrs. Callen, most száll be a kocsijába. Remélem, nem csak egy újabb bevásárlónapot tart.

Agatha vezetett, nyugodt tempóban követték Mrs. Callent. A korábbiakkal ellentétben most nem hajtott be Cirencester központjába, hanem lefordult az autópályáról.

– Végre egy kis változatosság! – sóhajtott Agatha.

– Kicsit maradj le, hogy ne vegyen észre bennünket – javasolta Phil. – Mint megtudtam, bebújt jó néhány ágyba.

– Ki? Az ügyfelünk, Mr. Callen?

– Nem. George Marston. Agatha, majdnem beleszálltál ebbe a teherautóba! Óvatosabban!

– Az én George-om?

– Majd később elmondom – hűtötte le Phil. – Ha nem vagy eszednél, szem elől veszítjük a nőt.

Agatha mogorván vezetett tovább, a fejében zűrzavar. Azt még megértette, hogy George elcsábult Jessica Fordyce bájaitól – de még ki másétól?

– Egy nevet – vakkantotta Agatha.

– Később – esengett Phil. – Most a munkára koncentráljunk.

Egészen Oxfordig követték Mrs. Callent, aki befordult a Randolph Hotel parkolójába.

– Hajts tovább, és állj meg a Gloucester Greenen – rendelkezett Phil. – Nem kell, hogy meglásson minket. A fotód benne volt az újságokban, és még felismerhet.

A mélygarázs drága volt a Gloucester Greenen, és értékes időt veszítettek azzal, hogy érméket dobáltak a parkolóóraiba. Visszasiettek a hotelhez.

– Megfeledkeztem róla, hogy felismerhet – mormogta Agatha. – Patricket kellett volna küldenem.

– Várj idekint, én körülnézek – mondta Phil.

Először a bárba ment. Mrs. Callen egy fiatalemberrel ült a sarokban. Akár a fia is lehetne, gondolta Phil. De van fia? A fenébe, az akta a kocsiban maradt. Phil rendelt egy sört és leült, majd rejtve előhúzott a táskájából egy mini fényképezőgépet.

Nevetgéltek, tréfálkoztak. Mrs. Callen, Phil úgy saccolta, késő negyvenes éveiben járhatott, a férfi huszonegynéhány lehetett. A

nőnek kemény vonásai voltak, szája súlyosan felpumpálva kollagénnel. Philnek feltűnt, hogy a fiú az ajkához emeli Mrs. Callen kezét, és megcsókolja. Gyorsan lefotózta. Aztán a fiatalember előredőlt, és szájon csókolta a nőt. „Bingó! – gondolta Phil. – Ha most felmennek együtt egy szobába, megcsíptük őket.”

Odakint Agatha le-föl járkált a napsütésben. A mártírok emlékműve mellett egy pap Bibliát lengetve szónoklatot intézett egy ötfős hallgatósághoz a bűneikről.

Agatha megkönnyebbülten látta, hogy Phil közeledik.

– Csináltam két jó képet, amint csókolóznak – újságolta –, és most felmentek szobára. Meg kell várnunk őket, és követni a fiatalembert, hogy megtudjuk, kicsoda.

– Egy fiatalember! – kiáltott fel Agatha keserűen. – Egyes nők olyan szerencsések. Nagyon meleg van itt. Az út túloldalán kicsit árnyékosabb. Leülhetünk az Ashmole Múzeum lépcsőjére, ott megvárhatjuk, míg előkerülnek.

Ültek a múzeumlépcsőn, buszok suhantak el a Beaumont Streeten, diákok jöttek-mentek előttük.

– Tönkreteszed a tündöket – mondta Phil komolyan.

– Hagyj békén – csattant fel Agatha. – Gondolom, George Jessicával feküdt össze.

– A falusi pletyka szerint igen – felelte Phil. – De ez nem mindig megbízható.

– Még kivel?

– Beszéltek Mrs. Glossopról.

– Lehetetlen! – Agatha majdnem elsírta magát. Mrs. Glossop velekörű volt, de az alakja egy kuglófra hasonlított, és szódásüvegtalp szemüveget hordott. – Miért nem mondtad el? – támadt Philre.

– Nem tudtam, hogy ez fontos neked – védekezett Phil. – Mindig azt mondogatod, hogy a falusi szóbeszéd unalmas. Felvettem őket a kis kamerámmal, és...

– Kiket?

– Mrs. Callent és a pasiját, természetesen. Itt tartom készenlétben a gépet. Annyi turista van körülöttünk, hogy nem fognak észrevenni.

Lassan telt a forró délután.

– Ide – mutatta Phil, előhúzva egy műanyag zacskót feneketlen zsebéből. – Tedd ide a cigarettacsikkeket. Letartóztathatnak, ha itt dobod el őket.

Agatha felszedte a csikkeket, és ahogy felegyenesedett, Phil így szólt:

– Jönnék is!

Felbukkant Mrs. Callen és fiatal hódolója. A férfi karjába vonta a nőt, és szenvedélyesen csókolgatta. Phil masinája szorgosan kattogott. Aztán a párocska átsétált a hotel oldalsó parkolójába.

– Hozzam a kocsit? – kérdezte Phil.

– Várjunk – intette le Agatha. – Van egy olyan érzésem, hogy a fiatalember Oxfordban él. Egyébként meg elég anyagunk van már Mr. Callennek.

A fiú egyedül távozott a parkolóból. Agatha és Phil utánaeredtek. Sietősen követték hosszú, elnyújtott lépteit végig a Cornmarketen, majd a High Streeten, ahol is a fiú befordult a St. Botolph kapuján.

Agatha a portásfülkéhez lépett, kezében egy ropogós húszfontossal.

– Az a fiatalember, aki az imént sietett át az udvaron... – kezdte. – Azt hiszem, ismerem őt. Tudja, kicsoda? – A bankjegy gazdát cserélt.

A portás kidugta a fejét az odújából, és végignézett a zöld pázsiton.

– Ó, az Mr. Richard Thrupp, az egyik tudományos munkatársunk.

– Akkor tévedtem – mondta Agatha. – De azért köszönöm.

Visszamentek a nyomozóirodába Mircesterbe, ahol Agatha elő akarta készíteni a jelentését, Phil pedig kinyomtatni a fotókat.

Ám Mrs. Janet Ilston, George nővére már ott várakozott az

irodában.

– Önt vártam, Mrs. Raisin – kezdte a hölgy. – Szeretném, ha megtalálná az öcsém gyilkosát. Utána néztem önnek az interneten.

– Megteszek mindent – ígérte Agatha. – Ehhez viszont fel kell jegyeznem néhány dolgot. Miért akart az öccse Carselyben letelepedni? Ezt sosem kérdeztem meg tőle.

– Miután megsérült, és végigcsinálta a rehabilitációt két évvel ezelőtt – felelte George nővére –, egy oxfordshire-i faluba, Lower Sithbybe költözött. Ház körüli munkákat vállalt, kertészkedést, asztalosmunkát, ilyesmiket. Bármennyire is szerettem az öcsém, nem hallgathatom el, hogy folyton valami nőügybe keveredett. Rengeteg afférja volt, és sok tüskét hagyott maga után. Így hát elköltözött Carselybe.

Agatha kitartóan jegyzetelt, miközben az eszével keményen korholta magát: „Hogy lehattél ilyen idióta? Te, aki büszke vagy a megérzéseidre!”

– Gondolja – kérdezte Agatha –, hogy valamelyik nő Lower Sithbyből követhette őt Carselybe, hogy megölje?

– Elképzelhető.

– Tudja valamelyik nőnek a nevét?

– Csak az egyikét. Fiona Morton, ő csak Fee-nek hívhatja magát, nagyon gyenge idegzetű. Felkeresett Oxfordban, sírt, fenyegetőzött, és azt állította, George elvette a szüzességét.

– Mennyi idős?

– Harmincnyolc.

– Mit gondol, igazat mondott?

– Hát, nagyon sápadt volt, és olyan vénlány típus. Lehetséges. George vehemensen tagadta az egészet, de ez már akkor volt, amikor úgy döntött, Cotswoldsba költözik.

Agatha még feltett néhány kérdést, lejegyezte Janet címét és telefonszámát, majd Mrs. Freedman megírt egy szerződést.

– Tegyen meg mindent – kérlelte Janet, amikor távozott. – George csúnyán viselkedhetett, de senki nem érdemel ilyen

halált.

- A boncolásnak már megvan az eredménye?
- Még nincs. Azt ígérték, azonnal értesítenek.

Harmadik fejezet

Amikor Agatha visszatért az irodába, Mrs. Freedman azzal fogadta, hogy telefonáltak a rendőrségről, és kéri, hogy jelenjen meg a főkapitányságon.

– Most meg mi lehet? – csodálkozott Agatha.

Türelmetlenül várakozott a rendőrségen, mígnem bekísérték egy kihallgatósobába. Wilkes főkapitány Bill Wong társaságában lépett be. Bekapcsolták a magnót, a kikérdezés megkezdődött. Agathának újra végig kellett mondania az egészet. Wilkes tudni akarta, mit csinált Agatha a bál napján, a bál közben, egészen George holttestének megtalálásáig.

Agatha olyan türelmesen válaszolgatott, ahogy csak tudott, végül Wilkes így szólt:

– Mára ennyi, leszámítva, hogy ez itt egy házkutatási parancs a maga otthonához.

– Mi? Mégis, miért? – tiltakozott dühösen Agatha.

– George Marstont bedrogozták Rohypnollal, ami egy erős nyugtató, jól ismert randi- és erőszakdrog. Komoly dózist kapott.

Amikor már eszméletlen volt, valószínűleg valaki beletett három viperát egy szatyorba, és szorosán rákötötte Marston fejére. A viperák összemarták az arcát, úgyhogy a mérgezésbe halt bele. Most azt keressük, ki adhatta el a drogot.

– Viperák? Kígyók? – kérdezte döbbenten Agatha. – Honnan juthatott ezekhez bárki is?

– Forró a nyár, és ez kicsalogatja őket, főként az olyan helyekről, mint a malverni dombok.

– De én ezt nem értem – siránkozott Agatha. – Miért ilyen szörnyű és kiagyalt módszerrel?

– Elképzelhető – szólalt meg Bill csendesen, gloucestershire-i kiejtésével –, hogy valaki úgy tervezte, visszamegy, és amikor minden csendes, leveszi a zacskót az áldozat fejéről. Ez esetben úgy nézett volna ki, mintha Marston elaludt volna a kertjében, és viperák támadtak volna rá.

– Megtalálták a kígyókat a zacskóban? – kérdezte Agatha.

– Nem, valószínűleg kimásztak – felelte Bill.

Agatha elnyomott egy borzongást, amikor belegondolt, hogy ezek a vadállatok még akkor is ott lehettek George kertjében, amikor ő megtalálta a holttestet.

– De hát támadnak így a viperák? – firtatta.

– Véleményünk szerint, amikor a zacskót rászorították az áldozat fejére, a kígyók a pánik hatására számos harapást ejtettek. A férfi arca tele volt kígyómarásokkal – mondta Bill. – Nagyon sápadt. Jobb, ha most hazamegy.

– Végeztünk – jelentette be Wilkes. – A háza előtt várja egy helyszínelő csapat. Engedje majd be őket, és várakozzon kint, amíg dolgoznak.

Agathának hirtelen bevillant utolsó beszélgetése George-dzsál.

– Most jut eszembe! – kiáltotta. – George megkérdezte tőlem, hogyan lehet egy pszichopátát felismerni. Elmondtam neki, amit én erről tudok, és megkérdeztem, hogy netán összeakadt-e eggyel. Erre azt felelte, hogy lehetséges. Aztán betoppant hozzám James Lacey, George elment, és ekkor láttam utoljára.

Tudják már, mikor halt meg pontosan?

– Sosem lehet teljesen pontosan tudni – mondta Bill –, de úgy huszonnégy órával azelőtt, hogy maga megtalálta.

Agatha az előkertjében üldögélt egy karosszékben. Még mindig kába volt a sokktól. Ott ült vele Mrs. Bloxby, akit még útban hazafelé hívott fel.

– Maga tudta, hogy George összevissza kandúrkodik a faluban? – szegezte neki a kérdést Agatha.

– Hallottam ezt-azt – felelte Mrs. Bloxby óvatosan.

– Miért nem szólt nekem?

– Mert rosszlesett volna magának, és nem volt bizonyítékom ilyesmiről. Amennyire én tudom, egyes nőknek voltak ilyen vágyálmai.

– Pontosán kiknek?

– Ez csak szóbeszéd, üres pletyka, Mrs. Raisin. Nem hiszem, hogy...

– Ki vele! – parancsolt rá Agatha keményen. – Úgyis kideríteném. Hallottam Mrs. Glossopról.

– Jó, hát ha akarja... Azt beszélik, viszonya volt Jessica Fordyce-szal, Miss Hemingwayjel és Mrs. Freemantle-lel.

– Jessica Fordyce-t még meg tudom érteni – morfondírozott Agatha keserűen. – De Joyce Hemingway egy aszott aggszűz, Mrs. Freemantle meg, na jó, egy átlagos tyúk. Ráadásul ott a férje, nem?

– Külföldön van a munkájából kifolyólag, úgy tudom. Valami olajüzletben utazik. De nem hiszem, hogy e három hölgy bármelyike is képes lenne kieszelni egy ilyen szörnyű gyilkosságot – vélekedett Mrs. Bloxby.

Agatha némán gubbasztott egy darabig, és súlyos bűntudattal idézte fel, milyen heves és beteges volt George-mániája. Így visszanézve kész örületnek tűnt. Mi az ördög üthetett belé? Végül így szólt:

– George nővére felbérelt, hogy találjam meg a tettest. A legjobb, ha ezzel a három perszónával kezdem.

– Mrs. Raisin! Nem ronthat be egyszerűen hozzájuk, hogy számon kérje, együtt háltak-e Mr. Marstonnal, és megölték-e őt!

– Csak bízsa rám – felelte Agatha.

A házában egyetlen fajta gyógyszert, egy üveg lejárt aszpirint találtak a helyszínelők, mégis bezacskózták és elvitték magukkal – kétségtelenül abban a reményben, hogy az ártatlannak látszó piruláról majd kiderül, hogy valami sokkal veszélyesebb szer.

A rendőrök és Mrs. Bloxby távoztával Agatha felhívta Tonit, és közölte vele, hogy másnap George ügyén fog dolgozni, és nem megy be az irodába.

Aznap éjjel nyugtalanul aludt. Rémálmok közepette hanykolódott és forgolódott, tekergőző kígyók csúszkáltak a szeme előtt.

Amikor másnap reggel felébredt, már elmúlt a verőfényes, száraz idő. Még mindig meleg volt, de a levegő párás és nyirkos, az eget pedig felhők vékony fátyla borította.

Agatha megmosakodott és felöltözött, megetette a macskákat, elfogyasztotta a maga szokásos reggelijét, ami két cigarettából és egy erős kávéból állt, majd elindult, hogy kifaggassa Mrs. Glossopot.

Harriet kertje virágpompában úszott, néma tanúbizonyosságául George Marston kertészi tudományának.

Agatha becsöngetett. Amikor Harriet Glossop tömzsi kis teste feltűnt az ajtóban, kíváncsian végigmérte. Az őszbe forduló göndör barna tincsek, a kerek és rózsás arc egy minden ízében ötvenes nő látványát nyújtották.

– Ó, Agatha – mondta bizonytalanul. – Mi szél hozta?

– Mrs. Ilston, George nővére megkért, hogy nyomozzak a gyilkosság ügyében.

A vastag szemüveg mögött könnyek gyűltek Harriet

halványkék szemében.

– Nem tudom felfogni – szipákolta. – Jöjjön be. Menjünk hátra a kertbe. A házban túl meleg van.

Amikor letelepedtek a kerti asztal mellé, Harriet megkérdezte:

– Hogy halt meg? Tudják már?

Agatha brutális őszinteséggel tárta fel, amit rögtön meg is bánt, mert a szín egészen kiszaladt Harriet arcából, és meg kellett kapaszkodnia az asztalban.

– Hozhatok valamit? Egy pohár vizet? – kérdezte aggodalmasan Agatha.

– Mindjárt összeszedem magam – motyogta Harriet. – Ez borzalmas! Micsoda szörnyűség. Egy ilyen drága ember...

– Úgy tudom, kertészkedett magánál – mondta Agatha.

– Ó, igen, meg elvégzett kisebb ház körüli munkákat, kicserélte a biztosítékot, a tömítést a csapokban. A férjemmel külön élünk, és olyan jó volt, hogy számíthatok egy férfira.

– Szoros kapcsolatban voltak?

– Amolyan barátok voltunk. Azt mondta, senki nem süt olyan süteményt, mint én.

Agatha nem kerülgette a forró kását.

– Viszonya volt vele?

Harriet elvörösödött zavarában.

– Csak egyszer történt – mondta vékony hangon. – Szóba sem hoztam később. Félttem, nehogy elijeszem.

– Hogyan történt? – firtatta Agatha.

– Egy este... azt mondta, nagyon elfáradt, és úgy odabújna egy jó meleg női testhez. Én meg azt kérdeztem: hozzám mit szólna? Csak tréfáltam, de ő mosolygott azzal az édes mosolyával, és azt mondta: miért ne?

– A rendőrség erről biztos meg fogja kérdezni – mondta Agatha –, mivel előbb-utóbb valaki úgyis pletykálni kezd magukról. Mit csinált a bál napján?

– A húgomnál, Edie-nél voltam Moretonban. Segített nekem előkészülni a bálra. Amikor felöltözködtem, elhozott kocsival a

közösségi házba, és otthagyt. Végig ott maradtam a bálon. – Harriet sírni kezdett, a nagy, levegős zokogásokba az egész teste belerázkódott.

– Jól van, jól van – mondta Agatha feszengve, majd felemelkedett, és gyávának érezve magát hozzátette: – Most magára hagyom a gyászával.

Dühös volt magára, amikor eljött Harriettől. Nyomozói képességei cserbenhagyták. George-ot már huszonnégy órával a bál előtt meggyilkolták.

Jessicánál senki nem felelt a csöngetésre. Egy szomszédja azt állította, csak a bálra jött ide Londonból, aztán másnap kora reggel el is utazott.

Joyce Hemingway Jessicától pár házra lakott, és Agatha a kertjében találta, amint dolgoztatott. Agatha első gondolata az volt, hogy George-nak bizonyosan nem lehetett vele viszonya. Joyce magas volt, nyeszlett, lapos mellű, egy régi farmernadrágot viselt és egy kockás férfiinget. Arca szögletes, súlyos szemhéja alatt szürke szemek ültek, szája kicsi és jellegtelen.

A nő felemelkedett az egyik virágágyásból, amit éppen gazolt, és csípőre tett kézzel kihúzta magát.

– Mit akar tőlem a mi helyi szimat felügyelőnk? – vetette oda.

– George meggyilkolása ügyében nyomozok a nővére megbízásából – kezdte Agatha, de csak eddig jutott.

– Húzzon el! – rivallt rá Joyce. – Majd beszélek a rendőrséggel, de nem magával.

– Nem akarja tudni, ki ölte meg George-ot? – próbálkozott Agatha.

– Inkább bízom a rendőrség képességeiben, mint egy bolond banyáéban, aki detektívesdit játszik. Hogy mennyit neveltünk magán George-dzsál!

– Nem hiszek magának – jelentette ki Agatha lángoló arccal.

– Ó, de bizony, mindig mesélte, hogy maga üldözi. „Nekem semmi közöm hozzá! – ezt mondogatta George. – Élve

megenne!”

– Ribanc! – sziszegte Agatha, majd botladozva elrohant. Kicsit odébb nekitámaszkodott egy kőkerítésnek, hogy összeszedje magát. Ez borzalmas, ha George csakugyan ilyeneket mondott róla. Fojtogatta a sírás, és nagyon, nagyon ostobának érezte magát.

Be kellett volna számolnia a rendőrségnek George afférajairól, de valahogy képtelennek érezte rá magát. A szíve mélyén nem akart hinni a pletykáknak. Még hátra volt Mrs. Freemantle, akit fel kellett keresnie. Agatha rájött, hogy legalább Bill Wongot be kéne avatnia George feltételezett nőügyeibe. A rendőrségnek megvannak a forrásai, hogy kiderítsék, hol járt, mondjuk, Mrs. Glossop férje a gyilkosság éjszakáján, akárcsak Mr. Freemantle.

Csüggedten előhúzta a mobilját. Mindig büszke volt magára mint okos, intuitív nőre. Erre nem ismerte fel a nőcsábász szélhámost George-ban!

Bill végighallgatta, majd élesen rávágta:

– Most azonnal odamegyek felvenni egy vallomást. Ez nagyon fontos lehet.

Agatha takarítónője, Doris Simpson javában dolgozott a házban, amikor a házigazda hazaért, hogy megvárja Billt.

– Micsoda szörnyűség – sóhajtott Doris. – Csináltam egy jó limonádét, betettem a hűtőbe.

– A rendőrséget várom – mondta Agatha. – Töltsön ki nekünk két pohárral, és menjünk ki a kertbe pihenni egy kicsit.

Doris kényelmesen elhelyezkedett az egyik kerti karosszékekben, miután felszolgált a limonádét. A két macska felugrott az ölébe, és hangosan dorombolni kezdtek. Agatha irigy tekintettel méregette a cicákat. Ezek a bestiák szinte soha nem mutatnak irányába semmi vonzalmat, gondolta.

– Miért jön a rendőrség? – érdeklődött Doris.

– Megtudtam ezt-azt George nőügyeiről. Őket is informálni

kell. Maga tudott róla?

– Fecsegték mindenfélét – legyintett Doris. – Jó firma volt ez az ember. De ilyen csúf halált csak nem érdemel senki. Hú, de meleg van! Ráfér egy kis öntözés a kertre.

– Franca a kerttel! – tört ki Agatha indulatosan. – Rohadjon meg.

A Doris vastag szemüvegén csillogó napfény elrejtette arckifejezését.

– Átküldöm majd az uram, megcsinálja magának – szólalt meg. – Most visszamegyek dolgozni. – A macskák utánakocogtak a házba.

Agatha cigarettára gyújtott. Pocsék íze volt. „Lehet, hogy a dohányzás szokik le rólam, és nem fordítva” – gondolta, miközben elnyomta a csikket.

Csengettek, és tisztán hallotta, amint Doris azt mondja:

– Agatha a kertben van.

Bill Wong érkezett, nyomában Alice Petersonnal. Leültek az asztalhoz.

– Csak nem információkat tart vissza? – kérdezte Bill.

– Csak most tudtam meg – füllentette Agatha.

Bill kitett az asztalra egy magnót és bekapcsolta, miközben Alice elővette a jegyzetfüzetét.

Agatha beszámolt róla, mit tud George nőügyeiről, elfordítva tekintetét Bill együtt érző pillantásaitól. Ilyen nyilvánvaló lenne a megszállottsága?

– Mielőtt George Marston ideköltözött – folytatta Agatha –, Lower Sithbyben élt, Oxfordshire megyében. Egy Fiona Morton nevű nővel volt ott viszonya. Egyebektől eltekintve ez minden, amit tudok. Mrs. Ilston, George nővére bízott meg a nyomozással.

Bill kikapcsolta a magnót.

– Ezt legépelem, és majd ugorjon be a kapitányságra délután aláírni.

– Oké – egyezett bele Agatha borúsan. – Egy kis limonádét?

– Nem, köszönöm – háráította Bill. – Jobb, ha ezzel mielőbb visszamegyek. Csak figyelmeztetésképp: ez egy különösen brutális gyilkosság. Persze, bárki begyűjthet egy viperát, de aki hármát szed össze, annak ismernie kell ezeket az állatokat. Forró a nyár, és ez előcsalja őket.

Miután Bill és Alice távoztak, Agatha megmozgatta csupasz lábujjait a szandáljában, és eltöprengett, hogyan tovább. Az izzasztó meleg letargikussá tette. Viszont azt is érezte, hogy csakis az ügy megoldása állíthatja helyre megtépázott önbizalmát. Még mindig perzselte a megaláztatás, amit Joyce Hemingwaytól szenvedett el. Aztán megrázta magát. Sosem fog semmit felgöngyöltetni, ha itthon ül. Elindult, hogy kikérdezze Mrs. Freemantle-t.

Egy újabb, virágoktól tarkálló kert, nehéz illatokkal. Agatha már majdnem feladta, amikor Mrs. Freemantle megjelent az ajtóban. Alacsony, csinos teremtés volt, kellemes arcú, gesztenye hajú. De barna szeme kivörösödött a sírástól.

– George-ról van szó? – kérdezte.

– Igen – felelte Agatha, miközben savanyúan felmérte az egyszerű hajviseletet és a jól látható ráncokat Mrs. Freemantle arcán, azon tűnődve, mi az ördögnek pazarolt ő annyi pénzt fodrászra és arcfeszítésre, nem is szólva az új ruhatáráról, amivel George-ot akarta elkápráztatni. – A nővére bízott meg a gyilkosság felderítésével.

– Jöjjön – hívta be Mrs. Freemantle –, üljünk le a kertben.

Az asszony mutatta az utat ház mögé. A hátsó ajtó körül vörös futórózsák burjánzottak teljes pompájukban.

Amikor leültek, Agatha így szólt:

– George adott valami támpontot ahhoz, ki gyűlölhette őt ennyire?

– Nem – rázta a fejét Mrs. Freemantle. – Iszonyú ez az egész. A hadseregről mesélt, beszélgettük az időjárásról, a kertről,

minden ilyesmiről... – Itt elcsuklott a hangja. – Olyan kedves ember volt!

– Ennek ellenére – vágott közbe Agatha nyersen –, úgy tűnik, egy szoknyapecér volt.

– Az lehetetlen! Mindig kifogástalan úriemberként viselkedett.

– Szóval, maga nem tudott róla, hogy több falubeli nővel bonyolódott kapcsolatba?

– Nem!

– Magával is viszonya volt?

– Nem! Én férjes asszony vagyok!

– Legalább egy férjes asszonyról már tudunk, akivel összejött. Mások is lehettek.

– Soha eszembe sem jutott – mondta Mrs. Freemantle szomorúan. – Úgy értem, ki tudna közülünk versengeni Jessica Fordyce-szal?

– George említette, hogy vonzódik hozzá?

– Egyszer azt mondta, gyönyörű az a nő, és hogy bárcsak ne lenne neki, George-nak múltába, és fiatalabb volna.

– Beszélek majd Jessicával, ha visszajön hétvégére.

Mrs. Freemantle szinte félénken jegyezte meg:

– Biztos benne, hogy George valóban viszonyokba bonyolódott?

– Attól tartok, igen.

– Olyan jóképű volt. De velem úgy bánt, mint egy nagyon jó baráttal, semmi több.

– Mrs. Freemantle...

– Sarah, ha kérhetem.

– Sarah. Itt van a névjegykártyám, ha bármi eszébe jut, kérem, értesítsen. A férje elutazott?

– Igen, egy fűrótorony ügyében, fent Aberdeenben. Elég magányosan érzem magam. Ezért élvezetem annyira George társaságát. Most már butaságnak tűnik, de munkával láttam el.

Agatha keserűen idézte vissza, hogyan tett tönkre egy kifogástalan könyvespolcot csak azért, hogy többet lássa a férfit.

Elbúcsúzott Sarah-tól, és a fullasztó melegben visszabattyogott a házáig.

Barátja, Sir Charles Fraith az ajtóban várta.

– Kopóköurut?

– Igen – felelte Agatha. – Gyere be, és mindent elmesélek.

Amikor Agatha a történet végére ért, Charles felsóhajtott:

– Szegénykém.

– Miért szegénykém? – csattant fel Agatha.

– Az a sok piperészkedés, amit hiábavalóvá tettek ezek a falusi madárijesztők, kivéve persze a gyönyörű Jessicát.

– Engem nem érdekelt a pasas – jelentette ki Agatha dühösen.

– Ó, ezt ne nekem meséld, drágaságom. Figyelj csak. Unatkozom. Ugorjunk át Lower Sithbybe, és nézzük meg azt a Fiona Mortont.

– Először Mircester felé kell kerülnünk, alá kell írnom egy vallomást. Átöltözöm.

– Ne! Hosszú idő óta végre most először emberi lénynek látszol.

Amikor elhajtottak, Agatha vetett egy pillantást James házára.

– Szerintem nincs itthon – mondta Charles. – Amikor a csengetésemre nem jöttél ki, hozzá is becsöngettem.

Furcsa, gondolta Agatha. James máskor felhívta volna, hogy érdeklődjön, hogy halad a nyomozás.

– Kíváncsi vagyok, hová mehetett.

– Majd legközelebb megkérdezzük. Hála istennek, hogy légkondis az autód.

Miután Agatha aláírta a vallomását, Oxfordshire felé vették az irányt.

– Ha folytatódik ez a hőség, még a végén a kocsiban kell aludnom – morfondírozott Agatha. – A pokolba! Elfelejtettem megnézi az útvonalat Lower Sithbybe. Van egy részletes térkép a kesztyűtartóban. Keresd már meg ezt a falut légy szíves, és

navigálj oda.

Lower Sithby apró falucskájában szürke kőházak szegélyezték a hosszan kanyargó régi autóutat.

– Itt egy barátságos kinézetű kiskocsmá – mondta Charles. – Éhes vagyok. Harapjunk valamit, aztán kiderítjük, hol lakik Fiona.

– Nem eshetnénk előbb túl a látogatáson? Megvan a címe.

– Első a kaja. Sose interjúzz üres gyomorral.

A kocsmá belseje meghazudtolta a bájos külsőt: sötét volt és lerobbant. A pulton egy üvegbúra alatt néhány aszott virslis roló és szendvics kókadozott.

Charles érdeklődésére a választékkal kapcsolatban a tulajdonos, aki egy trollra emlékeztetett, közölte, hogy csak rágcálnivalójuk van. Charles rendelt két fél lagert, és egy pár virslis rolót.

– Nem sok – mondta, odacipelve a rakományt az asztalhoz, ahová Agatha leült az ajtó közelében. – Hazafelé majd találunk valami jobbat.

Csendben ettek.

– Megkérdezem a tulajt, hol lakik a nő – vetette fel Charles. – Add ide a címét, és megtudom. Gusztustalanok voltak ezek a virslis rolók. Bár ne lettem volna olyan éhes. – Odament a pulthoz, és pár pillanat múlva vissza is jött. – Ez egyszerű volt. Balra a harmadik ház.

– Remélem, otthon van – mondta Agatha.

Az épület egy hosszú sorház része volt, amelyhez nem tartozott előkert. Becsöngettek és vártak. Nyomasztó csönd honolt mindenütt a fojtó hőségben.

Végül egy magas, sovány nő nyitott ajtót, hosszú fekete hajú. Kifakult, mintás ruhát viselt. Hosszú, horgas orra alatt aprócska száj húzódott. De a sűrű szempilla keretezte nagy zöld szeme

gyönyörű volt.

Agatha megmondta a nevét, Charlest is bemutatta, és felfedte a látogatásuk okát. Fiona a szalonba vezette őket, amely zsúfolásig volt tömve az ő fotóival, az élete valamennyi szakaszából. Az üres kandalló fölött egy hatalmas tükör lógott, aranyozott keretben. A helyiségben két fotel és egy csúszós bőrhuzatú kanapé állt.

Fiona leült. Nem hajtotta be maga alá a ruháját, így az felgyűrődött, és látni engedte harisnyája fekete csipkeszegélyét és bugyija fehér fodrait.

– Szegény George – sóhajtotta. – Olyan odaadó volt velem.

– Biztosan – szólalt meg Charles lágyan.

– Mielőtt meghalt – kezdte Agatha –, elmondta nekem, hogy fél valami pszichopatától. Beszélt erről magának, hogy tart valakitől?

– Nem. Mindenki szerette őt.

– És úgy tűnik, ő is szeretett mindenkit – jegyezte meg Agatha csípősen. – Miért költözött el innen?

– Hogy megóvjon engem – mondta Fiona, és teátrálisan felszegte a fejét.

– Mitől?

– Egy csomó nő megőrült érte a faluban, és borzasztó féltékenyek voltak rám. Néhányuk gyalázkodó leveleket kezdett küldözgetni. Még kutyakakát is dobtak a postaládámba.

Még több gyanúsított – gondolta Agatha elcsigázva. Elővette a jegyzetfüzetét.

– Lenne kedves megadni a nevüket és a címüket?

– Nem merem.

– Akkor adja meg csak a legidegesítőbbnek a nevét – kérlelte Agatha.

Fiona az alsó ajkát rágcsálta, majd így szólt:

– Na jó, csak egyet. Ő tényleg a legrosszabb volt. Jane Summer. A kocsma túloldalán, a jobb oldalon lakik. A háza neve Békesség.

– Úgy tudom, magának viszonya volt George-dzsal – folytatta Agatha ridegen.

Fiona kinyújtotta vékony kezét, amelyen egy gyémántgyűrű csillogott.

– Eljegyeztük egymást.

– Akkor tehát folyamatosan kapcsolatban kellett lenniük – vetette közbe Charles. – Mikor látta őt utoljára?

A nagy, zöld szemek a távolba révedtek.

– Azt mondta, előkészít egy házat kettőnknek Carselyben. Azt is mondta, hogy elvonulhatnék, amíg elül a cirkusz.

– Meglepi magát, ha elárulom, hogy Carselyben számos nővel viszonya volt? – kérdezte Agatha.

Ha abban reménykedett, hogy feldúlja Fionát a bejelentése, hát tévedett. A nő elnézően mosolygott rá.

– Ó, igen, ezt már ismerem, nagyon jól ismerem. Hazugság mind. Elámulna rajta, ha megtudná, hány nő állította ugyanezt a mi falunkban is. Együtt szoktunk nevetni rajta George-dzsal. „Én a tiéd vagyok, Fee, és csakis a tiéd” – ezt mondogatta mindig.

– Hol volt az azt megelőző napon, hogy megtalálták George holttestét? – kérdezte Charles.

Fiona felpattant.

– Elég! – kiáltotta. – Maguk nem a rendőrség. Kifelé a házamból!

– Komplettnél örült – állapította meg immár az utcán Agatha. – Elég dilis ahhoz, hogy ő legyen a tettes.

– Többet nem fog beengedni – mérlegelte az esélyeiket Charles.

– Nem, de majd küldök mást. – Elsétáltak a kocsmá mellett. Agatha észrevett az ablakban egy feliratot, miszerint „Pultoslány kerestetik”.

– Azt hiszem, ideküldöm Tonit, jelentkezzen munkára.

– Nem veszélyes ez?

– Csak annyi lesz a dolga, hogy kimérje a pinteket, és füleljen a pletykákra. Ó, itt is van Jane Summer háza. Reméljük, ez a nő

nem bolond. Viszont fogadjunk, hogy bűnranda. Nem értem George ízlését a nők terén.

– Nem volt ízlése – állapította meg Charles. – A macskát is megízélte volna.

Jane Summerre azonban leginkább a „kifinomult” jelző illet. Alacsony, csinos teremtés volt, szív alakú arccal, nagy kék szemmel, és göndör fürtjei természetes szókének látszottak. Farmersortja fölött egy férfinget viselt. Mezítláb volt, lábkörmeit pinkre festette. Agatha úgy saccolta, a harmincas évei közepén járhat.

Miután elmondták jövetelük okát, Jane behívta őket, és kivonultak a hátsó kertbe.

– Ilyen tragédiát, és ilyen hátborzongatót... – csóválta a fejét Jane. – Fee-vel már beszéltek?

– Fiona Mortonnal? Igen – felelte Agatha.

– Szörnyű egy nő. Elüldözte George-ot a faluból. Egy percre sem hagyta békén.

– Azt állította, eljegyezték egymást, és megmutatta a gyémántgyűrűjét is – mondta Agatha.

– Szerintem ő vette magának. Fee egy amolyan hétköznapi hölgy volt, mígnem George feltűnt a színen, és akkor megőrült. Megbízta George-ot, hogy tegye rendbe a kertem, erre Fee izerontott, átmászott a kerítésen. George halálra rémült. Nagyon hálás voltam a férjemnek, amikor hazajött, és kitette a nő szűrét.

– A férjének? Ő hol dolgozik?

– Állatorvos. Van egy rendelője a falu másik végében. Gyakran hívják ki a környező farmokra.

– Hol volt ön az azelőtti a napon, hogy George holttestét megtalálták?

– Napközben itthon, aztán Jackkel – ő a férjem – elmentünk Oxfordba a Playhouse-ba egy darabot megnézni. Ó, szóval gyanúsított vagyok? Gondolom, az a ribanc Fee sugallta. – Jane odavágtatott a szoba sarkában álló íróasztalhoz, feltúrta a fiókot, és kivett egy színházi programfüzetet, két jegycesonkkal.

– Itt a bizonyíték.

– Köszönöm – mondta Agatha. – Nem, nem viszem el őket. A rendőrség hamarosan kivonul majd, hogy kérdéseket tegyenek fel.

Mikor eljöttek, Charles megszólalt:

– Én még mindig éhes vagyok. Ahogy behajtottunk a faluba, láttam egy vegyesboltot. Vegyünk valami harapni- és innivalót, aztán piknikezzünk.

Az üzletben nemcsak szendvicset és forró grillcsirkét árultak, de alkohol is kapható volt. Charles vett egy üveg Chardonnayt, egy csirkét, két sonkás szendvicset és egy dugóhúzót.

– Vezetünk – figyelmeztette Agatha.

– Mi ketten, Sápadtarcú? Csak te.

– A kocsiban kéne ennünk a bekapcsolt klíma mellett – javasolta Agatha.

– Nem. Feltámadt egy kis szellő, keressünk egy árnyas fát. Ha már ilyen gyönyörű nyarunk van, élvezhetnénk is, amíg kitart.

A tökéletes piknikezőhely szokásos idegesítő keresgélése után – „És az ott? Nem, az nem jó. Próbáljuk meg azt ott, távolabb” –, amikor már egy komolyabb veszekedés határán voltak, Charles elkiáltotta magát:

– Állj!

A falutól egy kicsit eltávolodva, az út közelében egy átlátszó patak csörgedezett, a füves partot egy fűzfa árnyékolta be.

Agatha a grillcsirke és a szendvicsek mellé némi lelkifurdalással két pohár bort is leküldött. Elálmosodott. A patak csobogott, a fűz hosszú ágai hintáztak a lágy szélben. Odafordult Charleshoz, hogy mondjon neki valamit, de az már édesdeden szunyókált. Vajon mit gondol róla a férfi valójában, mélézött Agatha sokadjára életében. Mi volt az a kis flört köztük Dél-Franciaországban? Olyan messzinek tűnt, és azóta Charles visszatért a megszokott baráti modorhoz. Agatha szemhéja

elnehezedett, és hamarosan ő is álomba szenderült.

Arra riadt fel, hogy egy kövér, langyos esőcsepp pottyán az orrára a fűzfa ágai közül.

– Ébredj, Charles! – rázta a barátját. – Eleredt az eső.

Egy villámlás vont a erős fénybe ijedt arcukat, aztán egy borzalmas mennydörgés mintha kettéhasította volna az eget a fejük fölött.

– Mielőbb jussunk a kocsinhoz, és minél messzebb a fától – kiáltotta Charles. Sietősen összepakolták a piknik maradványait, és bemásztak a biztonságos autóba.

– Haza? – kérdezte Charles.

– Nem akarok addig elmenni, míg nem tudok meg kicsit többet Fionáról.

– Hagyd Tonira – vetette oda Charles lazán. – Ha megkapja a pultos munkát, pillanatok alatt többet derít ki, mint amit mi tudnánk.

Agatha tétovázva beleegyezett. Dühöngő viharban, folyóvá változott utakon hajtottak hazafelé. Mire ráfordultak a Carselybe vezető útra, elállt az eső, és nyugat felé már látszott a halványzöld esti ég.

Agatha hirtelen nem akarta egyedül tölteni a nap hátralévő részét, de az ajtó előtt Charles így szólt:

– Jó vadászatot. Majd informálj. – Azzal elindult az autójához.

Agatha bement, megszeretge tte a macskáit, és lehallgatta az üzenetrögzítőjét. Öt üzenet érkezett, mind Roy Silvertől, Agatha egy korábbi alkalmazottjától, aki arról panaszkodott, hogy igazán részeltethette volna őt is Agatha a gyilkosság körüli felhajtásból. Roy marketingügynök volt, aki mindenek előtt önmagát szerette reklámozni. Agatha telefonált neki, és meghívta magához hétvégére. Roy egy piperkóc bálgúnár volt, gyakran idegesítő is, de Agatha arra jutott, hogy bármilyen társaság jobb a magánynál. Elcsodálkozott, hová lett a nagy függetlensége, a régi énje, aki olyan jól elvolt magában.

Charles már épp elhajtott volna, amikor valaki megkocogtatta a kocsii ablakát. Kinézve James Lacey pillantotta meg, és leengedte az ablakot.

– Beszélni akarok veled – mondta James. – Van egy perced?

– Van. – Charles kiszállt, és követte Jamest a házába.

– Italt? – kínálta a házigazda.

– Ki vele – sürgette Charles. – Úgy nézel rám, mint annak idején az iskolaigazgató, amikor behívatott.

– Csak arról van szó, hogy... szóval, mik a szándékaid Agathát illetően?

Charles meglepve bámult a magas, jóképű Jamesre.

– Viccelsz, vagy komoly ez a viktoriánus modor?

– Törődöm Agathával – felelte James. – Nem akarom, hogy sérüljön a lelke.

– Édes egy barátom – kezdte Charles türelmesen –, nem tűnt fel, hogy ameddig a mi Agathánk nem nő fel, folyamatosan az ilyen különc alakokba fog belezúgni, mint a szuperizom Marston? De vegyük téged. Ha nem lennél ilyen eltökélt aglegény, akin villog a „Nem elérhető, hozzáérni tilos!” felirat, kapásból nem vetette volna rád magát.

– Én elvettem őt – mondta James.

– Lett is belőle zúr – jegyezte meg Charles epésen. – Csak annyit tehetünk, amit eddig is: a partvonalról figyeljük Agatha életét, és készen állunk a labdaszedésre. Te segíthetnél neki a nyomozásban, ahogy azelőtt is tette.

– Most nem tudok segíteni – mondta James. – Elutazom.

– Azt hittem, befejezted az útikönyvbizniszt.

– Megélhetésnek jó. Most Nelson életrajzán dolgozom. De ez nem számít. Vigyázz Agathára.

– Figyelj, mennem kell. Nem fogom megbántani Aggie-t, ígérem. Úgyhogy pakolj össze, és ne aggódj.

Negyedik fejezet

Két nappal később Toni elfoglalta a helyét a bárpult mögött Lowe Sithbyben, és nekilátott sört csapolni. Alig hitte, hogy ilyen könnyen megkapta a munkát.

A tulaj, Bob Brackett természetesen a minimálbért ajánlotta, de az álláshoz járt egy szoba is a kocsmá fölé. Még ajánlóleveleket sem kért Tonitól, pedig ő előre hamisított néhányat. Zömök, mogorva ember volt a kocsmáros, egy zsémbes feleséggel és egy ordító csecsemővel. Bizalmasan elárulta Toninak, hogy az asszony nem dolgozik többet a pult mögött.

Mircesterben egy barátságos pultos tartott egy gyorstalpalót Toninak a sörcsapolásról. A lány aggódott, mi lesz, ha egy vendég valamilyen koktélt akar majd, de a törzsközönség javarészt földművesekből és gazdákból állt, akik nem akarták mást, csak a sörüket.

Toni első napját követően, ahogy elterjedt a híre a csinos csaposlánynak, a kocsmá kezdett benépesülni. Felbukkantak a

feleségek, hogy szemügyre vegyék őt, akárcsak a hajadon lányok. Mielőtt Toni munkába állt, Phil Marshall elautózott a faluba, és titokban lefotózta Fiona Mortont. Toni a táskájában tartotta a képet a bárpult mögött, hogy felismerje a nőt, ha beszél.

Viszont nem látta sehol Simon Blacket, akit – a lány nagy bosszúságára – Agatha küldött utána, ragaszkodva hozzá, hogy tartsa a szemét Tonin. Meglepő volt, hogy Simon nem bukkan fel a kocsmában, másfelől viszont Toni örült, hogy a fiú távol marad tőle. Mind ez idáig nem hallott semmilyen pletykát Fionáról. Szombaton már alig várta, hogy megtudja, hogyan boldogult Agatha Jessica Fordyce kikérdezésével.

Agatha éppen ekkor a szíve mélyén azt kívánta, bárcsak ne hívta volna meg Royt. A fiú ugyanis nem hagyta, hogy egyedül látogassa meg Jessicát. A nő egy tévésztár volt, és Roy abban reménykedett, hogy a sajtó is ott fog dongani.

Agatha semmivel nem tudta eltántorítani Royt, hogy egy smaragdzöld bőr rövidnadrágot vegyen fel, nyitott nyakú, bő ujjú zöld inggel, mindehhez elképesztően vékony lábát zöld bokacsizmába bújtatta. Bőrét barnítókrémmel kente be, a hajában zöld és szőke csíkok világítottak. Roy az öltözképre vonatkozó minden sértést azzal hárított el, hogy Agathának fogalma sincs a divatról.

Agatha legnagyobb meglepetésére Jessicától barátságos fogadtatásban volt részük. A konyhába vezette őket, ahol a gránitpulton rézedények és csillogó készülékek pompáztak. Agatha körülnézett. A saját konyhája csinosításával nem sokat törődött, miután lényegében a mikró és a kávéfőző képezték nála a naponta használt eszközöket. Emlékezett, amikor annyira népszerű lett az a mészárospult stílusú konyhaasztal, ő is beruházott egybe. De a szélén futott egy vajat, ami a vér elvezetésére szolgált, és a kávécsészék folyton lebillentek róla,

így hát megszabadult tőle, és vett egy hagyományos asztalt helyette. Ráadásul egy csomót kellett súrolni, hogy tiszta legyen, panaszkodott is miatta Doris Simpson eleget.

Jessica egy égszínkék kötényruhát viselt. A lába csupasz volt, nem viselt sminket, és Agatha észrevett egy magányos ráncocskát a szépségesen ragyogó arcon. Roy teljes elragadtatásban úszott.

– Ön még annál is gyönyörűbb, mint a tévében! – áradozott.

Jessica elnevette magát.

– Nem hiszem, hogy Agatha azért jött, hogy oltárt állítson nekem. Megpróbálják megtalálni George gyilkosát, igaz?

– Igen, a nővére bízott meg – felelte Agatha. – Van valami elképzelése, ki tehetett?

– Kávét?

– Igen, kérnék – mondta Roy.

Jessica megörölte a babkávét egy elektromos darálóban, aztán betöltötte az őrleményt egy kávéfőzőbe.

– Pár perc – mondta. – Foglaljanak helyet.

Biztosan természetes vörös a haja, vélekedett Agatha, csökkent értékűnek érezvén magát ilyen szépség társaságában.

Leültek egy kisasztal köré.

– Ha gyanúsítottakat keresnek, azoknál a falubeli nőknél kell kezdeniük, akikkel Marston összefeküdt.

– Maga tudott erről? – rökönyödött meg Agatha.

Jessica vállat vont.

– Mint mindenki.

Engem kivéve, gondolta Agatha keserűen. Jessica a maga szívélyes, közvetlen viselkedésével nem az volt, amire Agatha számított.

– Magának volt vele viszonya? – kérdezte.

– Nem, én egy mérföldről felismerem ezt a típust.

– És milyen típus ez?

– Nem hiszem, hogy George szerette a nőket. Szerintem a hatalmat szerette. A könnyű győzelmet. Én nem az ő ligájában

játszottam. – Rámosolygott Agathára. – Arra tippelnék, maga sem.

Agathát e pillanatban előntötte a melegség Jessica iránt. Olyan barátságos megnyilvánulás volt ez részéről, hogy lehetetlen volt nem megkedvelni. Roy tekintete Jessicán csüggött, a szája eltátva. Agatha ellenállt a készítésnek, hogy odahajoljon hozzá, és becsukja neki.

– Említette nekem, hogy tart valakitől, aki feltehetőleg pszichopata. Mondott erről valamit magának? – kérdezte Agatha.

Jessica felállt, odament a konyhapulthoz, és kitöltötte a kávé a porceláncsészékbe. A kávé mellé kitett az asztalra egy tálca csokidarabokkal megszórta kekszét, és megkínálta őket.

– Kóstolják meg. Én sütöttem.

– Istenem – ámuldozott Roy. – Ön egy igazi házitündér!

– A pszichopatára visszatérve... – vágott közbe Agatha türelmetlenül. – Roy, belepotyog az ingedbe a morzsa!

– Bocsánat – szabadkozott Roy –, de ez olyan elmondhatatlanul isteni, hogy...

– A pszichopata – nyomta meg a szót Agatha ismét.

– Nem... – mondta Jessica, olyan vakító mosolyt villantva Royra, hogy az leejtette a süteményt a földre.

– Jaj, annyira sajnálom, rögtön felveszem – dadogta Roy.

– Dobja csak ki a hátsó ajtón a kertbe a madaraknak – mondta Jessica. – Agatha ugyan nem mutatta be magát, de én tudom, kicsoda. Roy Silver. Maga promotálta azt a bandát, a Get Quicket.

– A pszichopata! – dörrent rájuk Agatha.

Mindketten rámeredtek.

– Csak szeretném kideríteni, ki ölte meg szegény George-ot – védekezett Agatha.

Roy sértetten nézett rá, aztán a konyhaajtóhoz ment, markában a süteménydarabokkal.

– Nem, nem beszélt ilyesmiről – felelte Jessica. – Említette,

hogy nő vagy férfi az illető?

– Az a helyzet, hogy nem – mondta Agatha.

– Akkor lehet egy a falubeli férfiak közül is. George bizonyára sokaknak felkorbácsolta a féltékenységét.

– Valahogy az az érzésem, nem erről van szó – töprengett Agatha. – Nagyon bosszúsomjas volt ez a gyilkosság.

– Nem tartja túl sokra a nőket – jegyezte meg Jessica.

– A mi Aggie-nk folyton verseng velük – jelentette be Roy, aki időközben visszatért az asztalhoz.

Agatha egy ádáz „később beszélünk” jellegű pillantást lövellt rá maciszeméből.

– Nem erről van szó – fordult vissza Jessicához. – Csak az ember azt várná, hogy egy férfi egy puskával vagy egy fejlövessel végez vele.

– Kik azok a nők, akikkel George-nak afférja volt? – kérdezte Jessica.

Agatha habozott egy kicsit, majd így szólt:

– Pillanatnyilag még nem tudom megmondani, de ha bármi kiderül, önt értesítem elsőként.

Jessica felnevetett.

– Legalább akkor én tiszta vagyok. Aznap egyenesen a bálba mentem, és amikor vége volt, akkor jöttem el.

– Úgy gondolják, legalább egy nappal előtte ölték meg – mondta Agatha.

– Á! Hol is voltam... Tudom már. Forgatóson. Össze kellett volna gabalyodnom az egyik orvossal.

– Tudom! – lehelte Roy. – Giles Deveraux-val.

– Az az. Egy viharos hétvége elé néztem vele a broadwelli villájában – tudják, az a falu a vízeséssel, a Stow-ba vezető út mentén. Ott voltunk egész nap.

– De nem gabalyodtak össze – folytatta Roy, és majd kibújít a bőréből az izgalomtól. – Mert ön rájött, hogy a doktor nős.

– Maga tényleg egy vérbeli rajongó! – nevetett Jessica.

– Gyakorlatilag folyattad a nyálad – vetette oda Agatha mogorván Roynak, úgy tíz perccel azt követően, hogy eljöttek Jessicától.

– Még szép, olyan gyönyörű, és a listádról is kihúzhatod – felelte Roy.

– Miért?

– Megkap bármilyen férfit, akit akar. Csak egy idióta akarna kikezdeni a kertésszel.

– George Marston nagyon vonzó férfi volt – jelentette ki Agatha. – Még nem írom le a nőt. Menjünk át Broadwellbe, és kérdezősködjünk.

Broadwellben megtudták, hogy a kórházszorozat stábja ugyan egész nap ott tartózkodott, de kora este felpakoltak.

– Akkor még mindig lehetett a nőnek ideje, hogy... – töprengett hangosan Agatha.

– Használd már a fejed – reccsent rá Roy mérgesen. – Egy kigyókkal teli táskát kellett volna magával hurcolásznia. Egyébként meg mind visszamentek Londonba. Elvakít a féltékenység, Aggie.

– Nem igaz! – tört ki Agatha, és egész úton hazáig veszekedtek, még akkor is, amikor Roy elindult Agathától.

Simon talált egy olcsó panziót a faluban. Azzal a szöveggel jelentkezett be, hogy Londonból érkezett, egy kis friss levegőt szeretne szívni, ezért időzik az oxfordshire-i falvakban. A háziasszony, egy bizonyos Mrs. Greta James vidám, pletykás természetű asszonyság volt, így aztán Simon hamar megtudott mindent a csinos, új csaposlányról. Nem akart nyíltan Fiona Mortonról kérdezni, de volt nála egy másolat Phil fotójából. Már épp azon tűnődött, sikerül-e valaha megszervezni egy véletlen találkozást, amikor egyik reggel meglátta, hogy Fiona elmegy otthonról, és a vegyesbolt felé indul. Simon elrohant mellette, vett egy vekni kenyeret, és aztán egészen „véletlenül” a bolt

bejáratában összeütközött vele.

– Jaj, nagyon sajnálom – habogta Simon. – De nem mindennap ütközöm bele egy ilyen csinos hölgybe.

– Legközelebb nézze meg, hova lép – vetette oda Fiona, és kikerülte Simont.

– Nézze – tétovázott Simon –, tényleg szörnyen sajnálom. Meghívhatom egy italra? – Imádattal nézett a nőre, remélve, hogy nem viszi túlzásba. Fiona, úgy tűnt, alaposan felméri őt, a fején ülő borzas fekete szénakazaltól az udvaribolond-arcán át az izmos testéig.

– Nos – mondta hirtelen szemérmesen a nő –, egy ital jó kezdés lenne a naphoz. De én nem járok a kocsmába. Tele van faragatlan alakokkal. Mindenki valami új csaposlányról beszél.

– Azért csak menjünk – nógatta Simon. – Majd én megvédem magát.

Fiona belekarolt, és rámosolygott. Együtt sétáltak el a kocsmáig. A bárpult mögött Toni csak úgy ragyogott az ivó homályában. Fiona úgy nézett, mintha hirtelen citromba harapott volna.

– Szóval, ez az új pultoslány – konstataálta. – Az a hír járta, hogy gyönyörű. Én nem úgy látom.

– Engem ne kérdezzen – mondta Simon vidáman. – Én az érett nőket kedvelem. Mit inna?

– Vodkát és tonikot kérek. – Simon kihúzott neki egy széket a sarokban, aztán a pulthoz ment.

– Egy fél pint világost és egy nagy vodka-tonikot, kisasszony – adta le a rendelést.

– Azonnal, uram – mondta Toni. Aztán az orra alatt motyogva hozzátette: – Ez ő?

– Hús-vér valójában.

– Légy óvatos.

– Találkozunk később. Tapasztalatokat kell cserélnünk.

– Este tizenegyig nem szabadulok. Hol?

– Láttad azt a templomromot a falu északi részénél?

– Ismerem.

– Tizenegy után ott leszek.

A beszélgetés közben alig mozgatták az ajkukat. Simon visszament Fiona-hoz az italokkal.

– Még be sem mutatkoztam. Simon White.

– Én Fiona Morton vagyok, de a barátaim Fee-nek szólítanak.

– A Fee jó lesz – felelte Simon.

– Mi szél hozta a mi kis falunkba?

Simon elmesélte, hogy ki akart szakadni egy kicsit Londonból.

– A reklámszakmában vagyok – füllentette. – Rendkívül stresszes. Egy csomó ivós üzleti ebéd. Szövegíró vagyok. Ön saját kedvére él?

– Nagy bánatomra. A drága papa elég szép vagyont hagyott rám. De a falusi tevékenységekben nagyon aktívan részt veszek.

– Ó, látom, el van jegyezve – állapította meg Simon. – Ki a szerencsés férfi?

– Ez egy nagy tragédia. Annyira szeretett, és most halott.

– Szörnyen sajnálom. Miben halt meg?

– Meggyilkolták!

– Ne! Ez borzasztó. Hogy történt?

– George Marstonnak hívták. Épp elköltözött egy cotswoldsi faluba, hogy előkészítse közös kis fészkünket, amikor végeztek vele.

– Úgy érti, lelőtték?

– Még nem tudom, hogyan halt meg.

Semmi a viperákról, gondolta Simon. Bár igaz, hogy az újságokban erről nem is jelent meg semmi.

– Bizonyára teljesen összetörte kegyedet – mondta.

– Teljesen. Csak sírtam és sírtam, míg végül már sírni sem tudtam.

Tényleg gyönyörű a szeme, mélézott Simon. Zöld, mint a smaragd. A többi részéért viszont kár.

– Még egy italt? – ajánlotta.

– Csak egy keveset.

A kocsmá lassan megtelt. A tulaj beállt a pult mögé Toni mellé, és Simont már ő szolgálta ki.

Amikor a fiú visszatért az italokkal, Fiona könnyes mosollyal fogadta.

– Sírdoogáltam egy kicsit – mondta. – Olyan nehéz feldolgozni.

– Mikor látta utoljára George-ot?

– Miért kérdezi? – emelte Simonra gyanakvó tekintetét Fiona.

– Drága Fee – felelte Simon komolyan. – Nem áll szándékomban a magánéletében vajúgálni.

– Tudom.

– De mi lenne, ha elvinném vacsorázni, hogy felvidítsam kissé? Van itt a közelben valami jó hely.

– Hogy milyen kedves! A faluban persze semmi nincs, de Chez Henri mindössze húsz mérföldre van. Hallott róla?

– Ó, igen – felelte Simon. A Chez Henrit két francia séf vitte Oxford közelében egy régi udvarházban. Simon úgy hallotta, nagyon drága hely. De hát, mindent az ügy érdekében.

Rámosolygott Fionára.

– Foglalok egy asztalt, ha kapok. Nyolc órakor?

– Csodálatos. Megmutatom a házam magának.

Simon azonnal felhívta Tonit, amint Fiona távozott, és lemondta az aznapi találkozójukat.

Agatha aznap este a kertjében üldögélt, mielőtt lefeküdt volna. Simon telefonált neki korábban, hogy elújságolja a vacsorát. Agatha csak remélhette, hogy megéri majd a költségeket. Kényelmetlenül érezte magát. Valamivel korábban bement a vegyesboltba macskakaját venni, és érezte az ellenséges hangulatot az üzletben. Senki nem szólt hozzá egy szót sem, és jó pár rosszalló pillantás fúródott belé.

Elnyomott egy ásítást, és úgy döntött, lefekszik aludni. Észrevette, hogy a cicák hozzá sem értek a vacsorájukhoz. Alaposan el voltak kényeztetve, és nyilvánvalóan a szokásos friss

halat vagy májat várták.

– Nincs időm pelenkázni titeket – dorgálta őket Agatha. – Próbáljátok megenni, amit kiraktam. – Azzal kerülve a jószágok vádló tekintetét, felment az emeletre, és nekikészülődött a lefekvésnek.

Épp felvette a hálóingjét, amikor meghallotta, hogy a cicák keservesen nyávognak és fújnak.

– Ördög és pokol! – kiáltotta Agatha. – Macskakaja, nem mérég!

Úgy döntött, lemegy, hogy megnyugtassa őket. Hodge és Boswell az ajtóban ültek, lefelé bámultak, és fülsértően vernyákolnak.

– Mi az? – kérdezte Agatha, de ekkor hirtelen valami borzalmas szag csapta meg az orrát. Lepillantott, és észrevett egy kupacot. Leginkább trágyának látszott, amit bedobtak a levélnyíláson. Szerencsére a lábtörlőn landolt. Agatha hozott egy erős szemeteszacskót, beletömte a lábtörlőt, aztán egy tisztítóspray-vel letisztította a levélbedobó nyílást, meg ahol még maszatos volt az ajtó.

A szemeteszacskót bevágta a kukába a kert hátuljában. Amikor visszament a házba, feltűnt neki, hogy remeg a keze. Felhívta a rendőrséget, aztán leült és várt.

Bill Wong épp letenni készült a szolgálatát, amikor elérte Agatha telefonja.

– Majd én kimegyek hozzá – ajánlkozott, és elindult Carselybe. Agatha beengedte.

– Nem tudom, mi folyik itt, Bill – siránkozott. – Bementem ma a kisboltba, és vágni lehetett a rosszindulatot. Most már nem hívhatom fel Mrs. Bloxby, túl késő van.

– Normál esetben semmit sem tennénk egy ilyen ügyben – mondta Bill –, mert nincs rá kapacitásunk. De mivel folyamatban van egy gyilkossági nyomozás, reggel kiküldöm a helyszínelőket, hogy vegyenek ujjlenyomatokat a bejárati ajtóról. Emberi vagy állati ürülék volt?

– Nem tudom – tárta szét a kezét Agatha. – Borzalmas szaga volt.

– Hova dobta ki?

– Mivel gyakorlatilag a lábtörlőn volt, felnyaláboltam az egészet, beraktam egy szemeteszsákba, és kivittem a kukába.

– Mutassa meg.

Agatha kinyitotta a kertbe vezető konyhai ajtót, és odavezette a kukához Billt. A kert illatozott a virágoktól, amelyeket még George ültetett. Agatha hirtelen maga előtt látta, amint serényen dolgozik.

Bill felnyitotta a kukát, belevilágított az elemlámpájával, és szimatolni kezdett.

– Phúúú! Ez sertésganéj, Agatha. Bárhol hozzájuthatott a faluban ilyesmihez valaki. Zárja be a házat, menjen lefeküdni, és meglátjuk, mit tehetünk holnap.

Egy nyugtalan éjszaka után, másnap reggel Agatha felhívta Mrs. Bloxbyt, és elmagyarázta, mi történt.

– Rögtön átmegegyek – mondta a lelkészné.

Míg a barátnőjére várt, Agatha betelefonált az irodába, és elmondta a csapatnak, hogy miért fog késni.

Amikor Mrs. Bloxby betoppant, Agatha rögtön ezzel kezdte:

– Ki az ördög művel ilyet?

– Néha azt gondolom, amikor valami feldúlja a falubélieket, mentálisan kétszáz évet visszafejlődnek időben – jegyezte meg Mrs. Bloxby.

– Üljünk le a kertben, hadd dohányozzák egy kicsit – mondta Agatha. – Mondja el nekem, mire gondol. Tegnap bementem a vegyesboltba, és úgy kezeltek, mint egy leprást.

– Csúnya pletykák járnak – mondta Mrs. Bloxby körbepillantva.

– Rólam?

– Ismeri Mrs. Arnoldot, azt az idősebb hölgyet, aki a virágokat

gondozza a templom körül?

– Láttam már őt. Mi van vele?

– Tegnap találkoztam vele a templomban, és azt mondta, óvakodjam magától. Azt állította, megbízható forrásból tudja, hogy maga ölte meg személyesen George Marstont. Mondtam neki, hogy ez nevetséges. Mrs. Arnold erre azt felelte, hogy mindenki tudja, hogy még ha nem is maga ölte meg Mr. Marstont, de idehozta a gonoszt a faluba, mert annyi gyilkossággal volt már dolga.

Aztán Mrs. Bloxby próbálta enyhíteni a dolgot:

– Hiába olyan sok az új betelepülő, az a baj ezekkel a cotswoldsi falvakkal, hogy a lakosaik még mindig boszorkányokat üldöznének. Esküszöm, a puszta kövekben lehet valami.

– Elmondta, ki az a megbízható forrás? – kérdezte Agatha.

– Azt mondta, ő sosem pletykálkodik.

– Tipikus! – horkantott fel Agatha. – Hogy küzdjek meg ezzel? Így szinte lehetetlen lesz kikérdezni a helybélieket.

– Maga a marketingszakértő. Ha egy ügyfélnek adna tanácsot, mit javasolna neki?

Agatha összevonta a szemöldökét. Aztán felderült az arca.

– A sajtó, hát persze! Minden érdekelni fogja őket, aminek köze van a gyilkossághoz.

– Ettől csak rosszabbra fordulhat a helyzet – intette Mrs. Bloxby.

– Miért?

– A riporterek természetesen meg akarják majd interjúvolni a lakosokat. Így aztán néhány rosszindulatú alak szereplési lehetőséget kap.

– A fenébe! Magam nézek velük szembe. Szórólapokat nyomtatok, és összehívok ma estére egy gyűlést a közösségi házba.

– El fognak jönni?

– Ha azt írom a szórólapon, hogy George Marston meggyilkolásáról lesz szó, bizonyosan.

Zsúfolásig megtelt a közösségi ház, amikor este Agatha a mikrofon elé lépett. Csalódottan vette tudomásul, hogy a rendőrség nem talált ujjlenyomatokat az ajtaján. Bárki dobta is be a levélnyíláson a disznóganéjt, az illető kesztyűt viselt.

Hogy biztosítsa a nagy számú hallgatóságot, Agatha ingyenes borbárt is hirdetett a szórólapon. Észrevette, hogy Joyce Hemingway, Sarah Freemantle és Harriet Glossop egymás mellett ülnek az első sorban.

– Hölgyeim és uraim – kezdte Agatha –, valaki a faluból megölte George Marstont.

Döbönt csend.

– És hogy elterelje a gyanút magáról, megpróbálta befeketíteni az én nevem, mi több, megfélemlíteni. Valaki olyan ostoba, rosszindulatú tette ragadtatta magát, hogy sertésürülékelt hajított be hozzám a levélbedobón keresztül. Ha odafigyelnek a pletykákra és hitelt adnak nekik, azzal egy gyilkost védelmeznek, netán – lepillantott az első sorban ülőkre – egy női gyilkost. Mr. Marston nővére megbízásából dolgozom azon, hogy felfedjem ennek a gyalázatos alaknak a kilétét.

Szeretném, ha bárki, aki ebben a teremben bármi olyat tud, ami segítheti a nyomozást, idejönne, és elmondaná nekem. Ha a pletykákra hallgatnak és egyfajta boszorkányüldözésbe kezdenek ellenem, azzal a gyilkos szándékait segítik. Ismernek például valakit, aki megpróbált disznóürülékhez jutni? Vagy valakit, aki tudja, hogyan kell bánni a kígyókkal?

Hallottam, hogy azzal vádolnak, idehoztam a gonoszt Carselybe. Nem én hoztam ide. A gyilkos tette. Ez az egész bosszúhadjárat ellenem semmi másra nem jó, mint hogy késleltessen a munkámban, hogy leleplezzem a bűnöst. – Néma csend volt a teremben.

– Mostantól pedig szabadon fogyasztható a bor – zárta mondandóját Agatha.

Recsegték-ropogtak a padlón a hátratolt székek. A vendégek a hosszú büféasztalhoz igyekeztek a terem hátuljában, ahol bor és

sajt várta őket.

Agatha lelépett a pódiumról, és a mosdóba ment, hogy rendbe tegye a sminkjét. Amikor kijött, Phil Marshall várt rá.

– Körbekérdezősködtem – mondta –, de üssenek agyon, ha ki tudtam hámozni, ki a rosszindulatú pletyka forrása. Valaki azt mondta, Jim Bloggstól hallotta, Jim Bloggs azt állította, az öreg Tom Cobbleytól származik és így tovább.

Agatha a tömeget pásztázta a tekintetével.

– Hova ment Freemantle, Hemingway és Glossop?

– Figyeltem őket, hogy reagálnak a beszédedre. Nagyon feszengtek, és abban a pillanatban elhagyták a termet, ahogy a végére értél.

– Én Joyce Hemingwayre fogadnék – jelentette ki Agatha.

Ezek után számos falubéli jött oda hozzá, és biztosították róla, hogy semmi közük a gyűlölködő pletykához, aztán letelepedtek, és élvezték az ingyen bort meg a partit.

Agatha fáradt volt, mire véget ért az este, de úgy érezte, legalább a célját elérte.

Épp belépett a házba, amikor megszólalt a telefonja. Simon hívta.

– Meddig kell még ezt folytatnom? – kérdezte panaszosan.

Agathát annyira lefoglalta, hogy meglepje a falubelieket a hírrel: a gyilkos köztük van, hogy majdnem megfélelkezett Fiona Mortonról.

– Miért? Nem jutottál vele semmire?

– Nem, és úgy tűnik, George után Fiona átplántálta rám a rajongását. Elvittem abba a burzsuj étterembe. Nouvelle cuisine stílus. Állítom, a pudingot betehettem volna monoklinak a szemembe, olyan kicsi volt. Fiona megpróbált rávenni, hogy menjek el hozzá egy búcsúitalra. Kimentettem magam, hogy nagyon fáradt vagyok. Azért egy búcsúcsókot kikövetelt magának. Nem is hittem volna, hogy egy ilyen kicsi szájú nőnek

hogy lehet ekkora nyelve, jujj!

– Toninál mi újság?

– Sikerült találkoznom vele, hogy összevessük, mit derítettünk ki. Csak annyit sikerült megtudnia, hogy a mi Fionánkat egy kicsit bogarasnak tartják. De van itt egy fontos infó. George-ot állítólag legalább huszonnégy órával a bál előtt gyilkolták meg, igaz?

– A rendőrség ezt állítja.

– Nos, Fiona tagja volt az ünnepség tanácsának, és a gyilkosságot megelőző napon, de még a gyilkosság napján is az előkészületeken dolgozott. A kocsija végig itt volt a faluban.

Agatha felsóhajtott.

– Jobb, ha mindketten eljöttök onnan. Toni biztos benne, hogy a nő nem surranhatott ki valahogy?

– Igen, biztos.

– Jobb, ha mindketten eljöttök – ismételte meg Agatha.

– Toni boldogan lép. A tulaj feketén fizet neki, úgyhogy nem kellett megadnia a teljes nevét. Viszont Toni mondta, hogy az állatorvos, bizonyos Summers rendszeresen benéz az ivóba, és egyre azt mondogatja, tuti, hogy látta már Tonit valahol. Persze, hiszen a képe megjelent régebben a lapokban.

– Csomagoljatok, és még ma este irány haza – adta ki az ukázt Agatha. – Mi a helyzet George hódításaival abban a faluban?

– Úgy tűnik, csak sóvárgások. El tud ilyesmit képzelni?

– Viszlát – tette le hirtelen Agatha.

Simon elengedett egy megkönnyebbült sóhajt, amikor befejezték a telefont. Előhúzta az ágy alól a bőröndjét, és nekilátott összecsomagolni. Amikor végzett a pakolással, lenézett az utcára az ablakából, de azonmód vissza is húzta a fejét. Fiona állt lent, és felfelé bámult.

Simon eljött az ablaktól, és lekapcsolta a lámpát. Leült az ágyra, és várt vagy fél órát, amikor aztán nagy óvatosan ismét kinézett. Fiona már elment.

Felhívta Tonit a mobilján, és megkérdezte, milyen gyorsan tud

elindulni.

– Te mikor mész? – kérdezte Toni.

– Amint lehetséges – felelte Simon. – Ez a Fiona kezd megrémiszteni.

– Nekem csak egy hátizsákom van. Majd kidobom az ablakon, azután én is kimászom. A kocsim a parkolóban áll, de lejtős a terület, úgyhogy ki tudom engedni a kiziféket, és csendesen legurulok az úton. Találkozunk holnap az irodában.

– Várj egy kicsit! – tiltakozott Simon. – Nem gondolod, hogy megérdemlünk egy szabadnapot? Elmehetnénk valami jó kis helyre.

– Nem. Az irodában találkozunk.

Agatha jól aludt éjjel, úgy érezte, sikerült megálljt parancsolnia a felé irányuló ellenséges indulatoknak. Reggel viszont elnehezült végtagokkal, izzadtan ébredt. Kinézett az ablakon. Ónszínű volt az ég, még egy falevél sem rezzent. A kerten megült a nehéz és ragacsos levegő. Agatha lezuhanyozott, és belebújt egy pamutblúzba, hozzá gumírozott derekú pamutszoknyát vett. „Csak egy napig ne kelljen a derekammal foglalkoznom minden étkezésnél” – sóhajtotta.

A szokásos, két csésze kávéból és két cigarettából álló reggelije után kinyitotta a bejárati ajtót, hogy munkába induljon. A küszöbön egy csomag hevert. Világosbarna papírba csomagolták, a címzett nevét nagybetűkkel nyomtatták rá. Agatha lenézett rá, aztán visszament a házba, és hívta a rendőrséget.

Bill Wong és Alice Peterson szálltak ki hozzá háromnegyed óra múlva. Miközben Agatha beavatta őket az ellene indult gyűlöletkampány részleteibe, megvizsgálták a csomagot.

– Azt hittem, már végre vége! – siránkozott Agatha.

– Valami ártatlan dolog lehet – vélte Bill.

– Na jó, de maga nyitja ki! – közölte Agatha.

– Rendben – mondta Bill. – Maguk Alice-szel inkább menjenek ki a konyhából. De tényleg nem hiszem, hogy bomba lenne.

– A kertben leszünk – szólt hátra Agatha, miközben kiterelte a cicáit biztonságos helyre.

Alice-szel feszülten várakoztak, miközben a macskák a füvön kergetőztek. Kíváncsi vagyok, létezik-e reinkarnáció, tűnődött Agatha. Nem bánám, ha macskaként jöhetnék vissza. De mi van, ha olyan házba születnék, ahol valami szörnyű kölykök kínoznának?

Bill kinyitotta a konyhaajtót.

– Most már bejöhetnek, minden biztonságos.

Alice és Agatha besiettek. Bill már lefejtette a barna csomagolópapírt, ami alól egy doboz belga praliné bukkant elő. A tetején egy rózsaszín üdvözlőkártyán az állt: „Minden jót Carselyből!”

– Tessék – mondta Bill. – Téves riasztás.

– Nekem még mindig nem tetszik – méregette az ajándékot Agatha. – Nézzék csak! A dobozt minden oldalán lecelluxozták. Nem hiszem, hogy ez a boltban is rajta volt.

Bill elővett egy zsebkést, és levágta a celluxot. Felemelte a doboz fedelét, aztán eltávolította a steppelt fehér védőpapírt a bonbonok tetejéről.

Rémülten ordított fel. Egy vipera csusszant ki a dobozból, a szemük előtt sebesen keresztülsiklott az asztalon, lepottyant a padlóra, majd kitekerdőzött a kertbe.

– A macskáim! – sikoltotta Agatha, és kirohant.

– Jöjjön vissza! – kiáltott rá Bill, miközben Agatha eszementen hajkurászta a macskákat a kertben, és próbálta megfogni őket. Hodge és Boswell úgy gondolták, ez egy új játék, és élvezettel futkostak előle.

Bill és Alice megragadták Agathát, és visszatuszkolták a konyhába.

– Üljön le, bolond asszony! – ripakodott rá Bill. – Bemegyek a

főkapitányságra. Kell egy kígyóbefogó szakember és néhány helyszínelő.

Agatha egy doboz pástétómmal becsábította a cicákat, aztán leült, és kocogott a foga a hőség ellenére. Amikor a ház megtelt fehér overallos emberekkel, visszavonult a nappaliba a cicákkal, közben egy kígyószakértő nekilátott átkutatni a kertet.

Alice Peterson bement Agathával a szobába, és felvette a vallomását. Épp befejezték, amikor egy kiáltást hallottak odakintről:

– Megvan!

Agatha átsietett a konyhába, ahol a kígyószakértő egy táskát tartott a kezében.

– A maga viperája szinte félholt – mondta. – Megetethették valamivel, hogy lenyugtassák, aztán bezárták ebbe a dobozba. A viperák persze veszélyeztetettek. Nagy a beltenyészet, és egy részük ki is hal. Sajnos.

– Mit ért azalatt, hogy sajnós? – csattant fel Agatha. – Én megkönnyebbülnék, ha az összes kipusztulna!

– Nono! – dorgálta meg a kígyószakértő. – Ők is isten teremtményei.

– Az se érdekel, ha kipurcan – méltatlankodott Agatha –, csak vigye innen!

A szakértő szeplős arcú, vörhenyes hajú ember volt, nagy szemét rosszállóan szegezte Agathára.

– Ez itt Britannia utolsó mérges kígyója, és mindent meg fogunk tenni, hogy megmentjük. DNS-mintákat fogunk venni a példányokból, és eljuttatjuk más területekre, hogy megállítsuk a beltenyészetet. A természetes élőhelyeikből nagyon sokat elpusztítottak.

– Ismétlem – szúrta Agatha összeszorított foga között –, tüntesse el innen! Aztán visszament a nappaliba, és megkérdezte Alice-t, elmehet-e a helyi kocsmába, és otthagyhata-e a rendőrséget, hogy végezzék a munkájukat. – Megvan maguknak a mobilszámom – mondta Agatha. – Felhívhatnak, ha végeztek.

Alice megbeszélte Bill-lel, aztán visszament, és megadta az engedélyt Agathának, hogy távozhat.

A Vörös Oroszlán kertjéből Agatha felhívta a lapokat és a televíziót, megosztotta velük a sztorit, és közölte, hogy a kocsmában találják őt az interjúk ügyében.

Kár lenne kihagyni egy ilyen jó reklámot az irodájának.

Késő délután volt, mire az összes interjúval végeztek. Miközben Agatha hazafelé sétált, Alice felhívta, hogy indulnának.

Bill az ajtó előtt várta.

– Lehet, hogy a dobozon találunk valamit, értesítem majd. Az ösvényen nem leltünk lábnyomokat.

– Mit csináltak egész nap? – firtatta Agatha.

– Kikérdeztük az embereket a faluban. Csak az időnket pocsékoltuk. Senki nem látott senkit, James pedig nincs itthon. Nem lenne rossz ötlet, ha egy időre máshová költözködne.

– Nem fognak kiűzni az otthonomból – jelentette ki makacsul Agatha.

Ötödik fejezet

Fiona Morton igencsak felizgatta magát, amikor rájött, hogy Simon felszívódott az éjszaka közepén, de amitől az egész még szörnyűbb lett számára, hogy ezzel egy időben a csinos kis csaposlány is eltűnt.

Fionát elborította a harag. Meggyőzte magát, hogy a fiú csak szórakozott vele, és most bosszúra szomjazott.

Két nappal Simon viharos távozása után Jeff Lindsey nyugalmazott rendőrtiszt kinyitotta a háza ajtaját a küszöb előtt várakozó Fionának.

– Mit akar, Fee? – kérdezte mogorván. Az idősebb férfinak sűrű, ősz haja volt, arca megnyúlt. Évekig látta el Lower Sithbyben a rendőri szolgálatot, de nyugdíjba kényszerült, amikor az előző kormány nekilátott felszámolni a falusi rendőrőrsöket.

– Hadd menjek be – kérte Fiona. – Szükségem van a segítségére.

Jeff vonakodva félreállt, mire Fiona bemasírozott mellette a

zsúfolt, rendetlen nappaliba, és leült a kanapéra.

– A következő a helyzet, Jeff. Be akarok perelni valakit az ígérete megszegéséért.

– Arra a fiatal fickóra gondol, akivel látták párszor mostanában?

– Igen, őrá. Megvan a rendszáma, és szeretném, ha utánanézne, ki ez.

– Én már visszavonultam – tárta szét a kezét Jeff.

– De vannak kapcsolatai. Amikor Josh Barton a fönti farmról megkérte, hogy nézzen utána egy fiatal párnak, akik a nyaralóját bérelték, maga megtette neki.

Jeff sóhajtott. Tudta, hogy Fiona nem fogja addig békén hagyni, amíg meg nem teszi neki, amit kér.

– Adjon egy pár órát – mondta.

Fiona magára hagyta Jeffet, hazament, és tűkön ült. Hogy tudott ilyen komiszul bánni vele ez a Simon?

Vodkát ivott, közben az órát bámulta, mintha azzal gyorsabb mozgásra tudná ösztökélni. Két óra elteltével visszabaktatott Jeffhez.

A férfi egy cédulát adott neki.

– A kocsis Simon Blacké. Itt a címe. Mircesterben lakik.

Fiona nem vesztegette az idejét. Bepattant a kocsijába, elhajtott Mircesterbe, vett egy térképet, és megnézte újra a címet. Malom köz 5.

A Malom köz egy kanyargós, szűk utcácska volt az apátsági templom mögött. Az ötös szám egy régi sorház egyik tagja volt, kicsinosított, drága kinézetű otthon. Ezek szerint Simonnak van pénze.

„Szüksége is lesz rá, mire véget ér a bírósági procedúra!” – gondolta Fiona zordan.

De mindenekelőtt szeretett volna többet megtudni a fiúról. Leparkolt a kocsival a háza előtt, és várt. Gyenge eső szemerकélt, bepötyögve a kocsis szélvédőjét. Lassan beesteledett, felkapcsolták az utcai lámpákat. Fionának már majdnem

lecsukódott a szeme, és a gyomra is korogni kezdett, amikor a visszapillantóban észrevette Simon ismerős alakját egy lámpaoszlop fényében, amint a lakásához közelít.

Fiona már pattant volna ki az autóból, hogy elébe álljon a fiúnak, de ekkor hirtelen úgy döntött, jobb, ha előbb kideríti, hol dolgozik. Érdekes lenne látni, hogy fogadják a főnökei, amikor ő nyíltan felelősségre vonja.

A közelben talált egy kis panziót, kivett egy szobát, és azzal magyarázta, hogy nincs csomagja, hogy lekéste hazafelé az utolsó vonatot. Beállította az ébresztőt reggel hétre, és megpróbált aludni egy kicsit, de az apátság órája nagyon hangos volt, és nemcsak az egész óránál csengett-bongott, hanem minden félkor és negyedkor is.

Mire megszólalt az ébresztő, Fiona elnyűttebbnek érezte magát, mint valaha, és az éhség is mardosta. Az asszony, aki a panziót vitte, ellátta egy korai reggelivel. Fiona úgy falt, mint a farkas, megivott három csésze kávé, aztán készen állt a küzdelemre.

Simon kinézett reggel az ablakon, és egy Peugeot-t látott a ház előtt parkolni. Emlékezett rá, hogy előző este is ott állt, járó motorral. Most, amikor a nap kibukkan a háztetők mögül, Simon megpillantotta Fiona Mortont a volán mögött.

A fiú morogva szitkozódott. Honnan az ördögből derítette ki ez a szörnyű némbor, hogy hol lakik? Gyorsan felöltözött, és a hátsó kapun osont ki arra az ösvényre, ami a ház mögött futott. Aztán besietett az irodába, és elmondta Agathának, hogy Fiona Morton kémkedik utána.

– Mit műveltél? – kérdezte Agatha. – Csak nem összeszűrted a levelet vele?

– Dehogyan!

– Hadd gondolkodjam. Jobb volna, ha beköltöznél egy panzióba, míg elunja – vélte Agatha. – Add oda a kulcsod

Patricknek, ő majd odamegy, és becsomagol neked néhány ruhát.

– Hátulról kell bemenned – magyarázta Simon, miközben odaadta Patricknek a kulcsokat. – Figyeli a bejáratot.

Három órával később Fiona dühösen rátenyerelt a csengőre. Semmi válasz. Egy darabig még tipródott. Aztán elment a könyvtárba, felütötte az Arany Oldalakat, és kikeresett egy magánnyomozó-irodát. Szakértőket fog ráállítani az ügyre.

Végül az Agatha Raisin Magánnyomozó-irodát választotta. Egy női nyomozó meg fogja érteni a helyzetét.

Agatha épp indulni készült az irodából, hogy visszamenjen Carselybe, és maga kérdezze ki a lakosokat, hátha láttak valakit ólálkodni a házánál azzal a bonbonosdobozzal.

Felnézett, amikor nyílt az ajtó, és Fiona belépett. Azonnal felismerte a nőt a korábbi találkozásjuk után. Csak örülhetett, hogy Toni és Simon nem voltak bent.

Fionából dőlni kezdett a szó, hogy milyen fontos lenne megtalálnia Simont, mert be akarja perelni az ígérete megszegéséért. Agatha növekvő aggodalommal hallgatta, majd amikor Fiona a mondókája végére ért, így szólt:

– Van egy levele tőle? Vagy bármi kézzelfogható, ami alátámasztja, hogy a fiú szándékai komolyak voltak?

– Nincs, de...

– Hát, fordulhat más magánnyomozóhoz vagy ügyvédekhez is – folytatta Agatha –, de ők is csak ugyanezt fogják tudni mondani. Semmi bizonyítéka nincs a komolyabb elköteleződésről. Igazából nem tudok olyan sikeres ügyről, ahol ígéret megszegése volt a vád. Ráadásul maga már nem egy éretlen kamasz. Senki nem fogja komolyan venni. Nem maga jelentette ki nekem mostanában, hogy George Marston feleségül akarta venni?

– De, de, bizony – vágta rá Fiona szenvedélyesen. – Azért

ment Carselybe, hogy berendezzen egy családi fészket nekünk.

– Mr. Marston nemcsak kertészkedett Carselyben, de összefeküdt több nővel a faluból. A halála előtt már jó pár hónapja a faluban időzött. Bármiben lefogadom, hogy egyszer sem teremtett kontaktust magával.

– Ez nem igaz! Mindennap felhívott!

– Mrs. Ilston, George nővére megadta a maga nevét, mint lehetséges gyanúsítottat. A rendőrségnek is megvan a neve. Ellenőrizni fogják a telefonhívásait, ahogy George Marstonét is.

– Maga... szemét ribanc! Én... Én...

– Nos? Mit fog tenni? – támadt neki Agatha. – Kifelé innen, és ne rabolja többé az időmet! Ahelyett, hogy ügyvédet hajkurászik, inkább egy pszichiátert keressen!

Fiona arca elszürkült. Fenyegetően Agatha felé mozdult, amikor nyílt az ajtó, és Patrick toppant be.

– Miss Morton épp távozni készül – jelentette be Agatha.

– Még hallani fog rólam! – kiáltott Fiona.

– Őszintén remélem, hogy nem – vágta rá Agatha, ahogy az ajtó becsapódott Fiona mögött.

Fiona elvágatott a parkolóba, ahol a kocsiját hagyta. Épp beszállt volna, amikor megpillantotta Tonit – a csaposlányt! – befordulni az autójával. Fiona visszazárta a kocsiját, és Toni nyomába eredt. A lány egyenesen a detektívirodába sietett.

Fiona haragja most már nem ismert határokat. Simon talán ugyanúgy ennek az átkozott Raisinnek dolgozik, mint a lány, és semmi másért nem hízelkedett neki, csak hogy kiszedje belőle, nem gyilkos-e. És mit hordott össze az a hitvány nőszemély az ő drága George-áról? Hogy afférokba keveredett Carselyben?

Fiona beviharzott a legközelebbi kocsmába, ahol legurított jó néhány vodkát, és a gyűlölete Agathával és Simonnal szemben minden pohárral egyre jobban lobogott. „Én a tettek embere vagyok! – gondolta becsicscentve. – Elmegeyek abba a nyomorult

faluba, kiderítem, hol lakik ez a szemét Raisin, és végig fog hallgatni!”

Fiona visszabotorkált az autójához, elővette Gloucestershire térképét, de a vonalak összemosódtak a szeme előtt. Hamarosan el is bóbiskolt. Órákkal később tért magához, feje a kormánykeréken pihent.

Felidézve küldetése célját, újra megnézte a térképet, és ezúttal megtervezte az utat Carselybe. Mivel még mindig érezte az alkohol hatását, lassan és óvatosan hajtott, míg végül baj nélkül megérkezett a faluba.

A vegyesbolt előtt parkolt le. Egy testes, barátságtalan asszonyosság lépett ki éppen a boltból.

– Nem tudja véletlenül, hol lakik Agatha Raisin? – kiáltott oda Fiona, reményei szerint megnyerő mosollyal. Ha bárki mást kérdezett volna Mrs. Arnoldon kívül, valószínűleg azt a választ kapja, hogy törődjön a maga dolgával, de látva Fiona zavart ábrázatát, Mrs. Arnold azt remélte, talán kavarhat egy kis bajt.

– Az Orgona közben, arra – mutatta Mrs. Arnold. – A zsúpfedeles ház az utca végén.

Fiona elporzott, és kissé kacskaringósan elnavigált az Orgona közig, mivel az elfogyasztott vodka még nem igazán szívódott fel.

Csengetett és dörömbölt, de senki nem nyitott ajtót. Hátrébb lépett, és körülnézett. A fákkal szegélyezett utcácska fürdött a napfényben. A ház mellett egy ösvény húzódott, de Fionának útját állta egy lelakatolt kapu. Kábán átmászott rajta.

Letelepedett egy kerti székbe, és eltökélten várakozott. A nap erősen tűzött, de szerencsére rajta volt egy széles karimájú szalmakalap. Keserűen vizsgálgatta a tarkálló virágokat. Nyilván George műve. Törként szúrt belé a féltékenység. A melegben lassan újra lecsukódott a szeme. A feje lebiccent a mellére, a kalapja az arcába csúszott, és horkolni kezdett. Olyan mélyen

aludt, hogy arra sem ébredt fel, amikor egy alak átmászott a kerítésen és lehuppant a földre.

Agatha egy óra múlva ért haza. A cicái odakocogtak a kertbe nyíló ajtóhoz, Boswell tapogatni kezdte a mancsával, és hangosan nyávogott. Agatha hirtelen megborzongott a félelemtől. Csak nem kígyók vannak a kertben?

Óvatosan kinézett az ajtó üvegtábláján. Egy nő ült a kerti asztalnál, a fejét egy óriási kalap borította. Fekete-piros kalap. Agatha már majdnem kinyitotta az ajtót, amikor hirtelen észrevette, hogy milyen természetellenesen csillog az a piros szín a napfényben.

Remegő kézzel megragadta a telefont, és feltárcsázta a rendőrséget. Aztán lassan leereszkedett a padlóra, és átölelte a térdét.

Az elülső bejárat éles csengője riasztotta fel. A rendőrség ilyen hamar nem érhetett ide. Agatha feltápászkodott, az ajtóhoz ment, és kikukucskált a kémlelőn. Amikor látta, hogy Charles az, ajtót nyitott, és könnyekben tört ki.

A férfi a karjába vonta.

– Mi történt?

Agatha nyelt egy nagyot, és összeszedte magát.

– A kertben – mutatott kifelé. – Azt hiszem, halott.

Charles elengedte, keresztülment a házon, majd ki a kertbe. Agatha mögötte szaporázta a lépteit.

– Ne nyúlj semmihez! Hamarosan itt lesz a rendőrség!

Amikor Charles visszatért a konyhába, ezt kérdezte:

– Nem ismered?

– Nem láttam belőle semmit. Az a kalap pont befedi a szemét. Várj csak egy kicsit. Hol is láttam már ezt a fekete csipkeharisnyát? Atyaisten! Ez Fiona Morton!

– Biztos vagy benne?

– Teljesen biztos. Bejött ma az irodába. Lenyomozta, hol lakom! Biztosan engem várt. Azt fogják hinni, hogy én öltem meg!

- Van alibid? Nyugodj meg, és gondolkodj.
- Lássuk csak. Hétkor jöttem el az irodából, aztán beugrottam a kocsmába harapni valamit. Nyolc után indultam el onnan.
- Jól van, nyugi. A halottszemle során valószínűleg ki fog derülni, hogy már nem élt, mire te hazaértél.
- Muszáj innom valami erőset.
- Szerintem egy forró tea jobb lenne.
- Biztosan, de egy nagy gin-tonik még jobb.
- Oké. Ül le, és ne parázz. Mindjárt hozom.

Miközben Charles a nappaliba ment, Agatha elnézte tökéletesen nyírt haját, makulátlan öltözékét, és nem először gondolt arra, hogy Charles a maga előkelő származásával hogyan tud ennyire nyugodt maradni.

A férfi egy gin-tonikkal tért vissza Agatha részére, magának egy whiskyt hozott, és mindketten hallgatták a távolban felhangzó szirénákat.

Miután Agatha beazonosította, hogy Fiona Morton holtteste található a kertjében, első számú gyanúsítottá lépett elő. A George Marston-gyilkosság óta a rendőrség alaposan körbekérdezősködött a faluban, és nem volt titok előttük Agatha rajongása George iránt. Wilkes egyből úgy döntött, hogy Agatha féltékeny felindulásból vágta fejbe Fionát. Be is vitték a rendőrségre kikérdezni.

El kellett mondania, hogyan küldte nyomozni Simont, és hogyan jött erre rá Fiona, aki ezek után felkereste az irodában. Miközben folyt a kihallgatás, ellenőrizték Agatha alibijét is. Sosem volt a rendőrség kedvence, de most aztán tényleg a begyűkben volt. Wilkes mint saját prédáját kioktatta, miszerint beleavatkozott a rendőrség dolgába, és közölte vele, hogy nem hagyhatja el az országot, majd elbocsátotta.

Agatha elcsigázva battyogott ki a recepcióra, ahol ott találta Charlest. A férfi egy bőrönddel és egy utazótáskával várta.

– Tele van a házad zsarukkal és helyszínelőkkel – mondta. – A macskákat rábíztam Dorisra, mi pedig elpucolunk egy hotelbe. Foglaltam magunknak szobát a George-ban.

– Köszönöm – mondta Agatha. – Ez kedves tőled. Éhes vagyok, és már jó késő van. A legtöbb étterem bezár fél tízkor.

– Van egy curryző a George-dzsál szemben, de ehetünk szendvicset is a hotelben.

– A szendvicsre szavazok. Nem akarok nyilvános helyen mutatkozni, mert van egy rossz érzésem.

– Éspedig?

– Fionának eltakarta az arcát az a hülye kalap. Mi van, ha valaki azt hitte, hogy én vagyok?

– Ez nekem is átfutott az agyamon, de nem akartalak aggasztani vele.

– El kellett volna mondanom nekik.

– Hagyd a csodába. Majd felhívom Billt, ha ott leszünk a hotelben.

A kis szalonban ültek, ami Agatha szobájából nyílt a hotelben, és épp a tojásos-zsázsás szendvicsek végén jártak, amikor megérkezett Bill Wong.

– Nem tudtam korábban ideérni, Charles – mondta. – Tényleg úgy gondolod, valakinek szándékában állt meggyilkolni Agathát?

– Már azelőtt is megpróbálták. Most miért ne tették volna? – kérdezte Charles.

Bill kinyitotta a jegyzetfüzetét.

– Lássuk csak. George-ot ezekkel a nőekkel hozták hírbe: Joyce Hemingway, Harriet Glossop és Sarah Freemantle.

– Én Joyce Hemingwayre fogadok – mondta Agatha. – Egy irigy tehén!

– De Harriet Glossop az egyetlen, akinek van priusza.

– Az nem lehet – vágta rá Agatha. – Állítom, hogy ennek a nőnek az egyetlen dráma az életében, ha nem kel meg a

mézeskalács a sütőjében. Mit követett el?

– Azzal gyanúsították, hogy megölte az első férjét.

– Az elsőt? – „Nem igazságos az élet – tűnődött Agatha. – Annyi sminkelés és ránctalanító kúra után, amin átmentem, ez a nő, aki úgy néz ki, mint egy kuglóf, fogja magát, és elhasznál több mint egy darab férjet” – gondolta, megfeledkezve róla, hogy neki magának is kettő volt. – Mi volt a tényállás? – kérdezte hangosan.

– A férfi altató-túladagolásban hunyt el. Búcsúlevelet nem hagyott. Harrietet gyanúsították. Végül kiderült, hogy a bolond némbernél végig ott volt a búcsúlevél, csak épp szégyellte, hogy a férje egy másik nő miatt ölte meg magát.

– Lehet, hogy ő maga írta – vélekedett Agatha.

– Agatha! Ellenőrizte egy írásszakértő. Meggyőződésem, hogy ebben a faluban valaki Wilkesnél többre tartja a maga nyomozói képességeit.

– És mi a helyzet Jessica Fordyce-szal?

– Sziklaszilárd alibije van. Csak hétvégeként jár ide. Szerintem el kéne mennie addig, míg itt tisztázzuk a helyzetet.

– Nem futok el – jelentette ki Agatha, és ebben a pillanatban azt kívánta, bárcsak ne áldotta volna meg az ég ilyen egészségtelen büszkeséggel. Milyen jó lenne eltűnni, és újra biztonságban érezni magát...

– Nos, akkor koncentráljon a többi ügyére, és tartsa távol a sajtót. Amondó vagyok, minél inkább szem előtt van, annál nagyobb a veszély.

– Hogy van Alice Peterson?

Bill kerek arcán felragyogtak mandulavágású szemei.

– Ó, csodásan! Olyan kedves, és remekül lehet vele együtt dolgozni.

Agathát elfogta a féltékenység. Bill volt az első barátja, amikor beköltözött Cotswoldsba, és annak ellenére, hogy a fiú lényegesen fiatalabb volt nála, Agathában dolgozott a birtoklási vágy.

- Egy kis románc?
- Azt tiltja a szabályzat.
- Ugyan, miféle szabályzat? – szólt közbe Charles. – Léptenyomon történik ilyen.
- Nem akarok kifecsegni semmit. Hagyjuk a magánéletem. Agatha, holnap be kell jönnie a kapitányságra. Folytatni akarják a kikérdezést.
- Ördög és pokol! – morogta Agatha.

Miután Bill távozott, Charles töltött magának egy whiskyt a minibárból, és letelepedett a tévé elé. Odakapcsolt a CSI Miamira.

- Nekem mára már elég a krimiből – panasolta Agatha.
- De ez csak kitalált krimi – tiltakozott Charles.
- A tévében egy hosszú, homokos tengerparti föveny látszott.
- Néha – morfondírozott Agatha –, amikor rosszul alakulnak a dolgok, azt kívánom, bárcsak át tudnék sétálni a képernyőn, és kiszállhatnék a realitásból. Mármint nem a filmbe szeretnék belecsöppenni, csak megállni valami napos helyen, és nézni, ahogy forgatnak.
- Akkor meg is fogadhatnád Bill tanácsát, és elmehetnél valahová. Holnap már a tengerparton sétálhatnál.
- Elfelejtetted, hogy felszólítottak, ne hagyjam el az országot.
- Nagy-Britanniában is van tengerpart.
- Ó, menj már! Én most lefekszem. Kapcsold ki a tévét, ha elmész.

Másnap késő délután egy többórás, kimerítő faggatózás után Agatha végre hazamehetett a rendőrségről. Dühös volt Charlesra. A barátja kora reggel ment el, és ráhagyta a hotelszámlát kettőjük után. Agatha felszedte a cicákat Doristól, hazament, kiengedte a két macskát a kertbe, és egy sóhajjal

leült, hogy elolvassa a leveleket, amelyek a távollétében érkeztek.

A reklámküldeményeket bedobta a konyhai szemetesbe, a számlákat félretolta, majd a többi között talált egy borítékot wyckhaddeni bélyegzővel.

Agatha emlékezett, hogy egy ottani megbízása során eljegyezték egymást a helyi főfelügyelővel, Jimmy Jessoppal, aki aztán felbontotta az eljegyzésüket, mert ott találta az ágyban Agathát Charlesszal. Ez az ingatag, hűtlen Charles! Jimmy később elvett egy helybéli nőt, és boldogan éltek, ez lett a történet vége.

Agatha feltépte a borítékot, és olvasni kezdte a levelet:

Kedves Agatha,

olvastam rólad az újságban, és úgy tűnik, szörnyű napokat élsz át. Én is borzasztó nehéz időszakon vagyok túl. Szegény feleségem tavaly meghalt rákban. Ha úgy érzed, egy kis kikapcsolódásra lenne szükséged, szívesen elhozlak ide. Itt most pangás van bűnügyekben, úgyhogy tudunk egy kicsit csavarogni. Maradjunk kapcsolatban!

Szeretettel,

Jimmy

Agatha újra és újra elolvasta a levelet. Talán nem is lenne rossz egy kis szabadság, és eltűnni a pokolba Carselyből. De ezzel talán veszélybe kerülne Toni. A gyilkos talán megpróbálná azzal büntetni, hogy megtámadja Tonit. És mi a helyzet Harriet Glossoppal?

Újra ki kellene kérdeznem, gondolta Agatha. Bár a rendőrségen azt mondták, hogy Fiona támadója a magas cédrusfa kerítésen át jutott be, ami oldalról határolja a házat. Harriet molett és asszonyos, biztos, hogy nem elég fitt a kerítésmászáshoz.

Na és Jessica Fordyce és az ő bombabiztos alibije? Ez már önmagában gyanús. Az ártatlan emberek rendszerint nem tudnak minden mozdulatukkal elszámolni. Ott van továbbá Joyce Hemigway – sovány, inas és atletikus.

De vissza Sarah Freemantle-re. Hol volt a gyilkosság idején Mr. Freemantle? Visszajöhetett addigra az olajfűrásból? Egyáltalán, milyen ember? Féltékeny? Igazat mondott Sarah, amikor azt állította, nem volt viszonya George-dzsal?

Csengettek. Agatha idegesen kukkantott ki a kémlelőnyíláson, és megkönnyebbülten sóhajtott, amikor felismerte a lelkészné kedves arcát.

– Jöjjön be! – üdvözölte hangosan, szélesre tárva az ajtót.

– Hallottam, mi történt Miss Mortonnal – mondta Mrs. Bloxby, és követte Agathát a konyhába. – Micsoda szörnyűség ez magának! Nem gondolja, hogy el kéne mennie valahová egy időre?

– Olvassa ezt el, amíg felteszek egy kávé – nyújtotta át Agatha Jim levelét.

Mrs. Bloxby figyelmesen végigolvasta. Egy tiszteletreméltó özvegyember, gondolta. Épp erre lenne szükség. Elképzelte Agathát, amint megházasodik és letelepszik egy tengerparti városkában, távol a veszélytől.

– Kellemes pihenés lenne magának – mondta. – Miért nem ruccan le a hétvégére, és hagyja a háta mögött ezt az egész katyvaszt? Nyilván nem tud tisztán gondolkodni a bűntényről, amikor saját maga is veszélyben van. Azt hittem, legalább egy rendőrt ideállítanak az ajtajába őrködni.

– Nem lepne meg, ha Wilkes abban reménykedne, hogy tényleg kinyírnak – morogta Agatha. – Hallott valaki valamit a Harriettől elhidegült Mr. Glossopról?

– Igen, tegnap megérkezett.

– Aha! – bökte ki Agatha, és letette a kávéskannát az asztalra.

– Nem, nem, Mrs. Raisin. Ismerem Mr. Glossopot, és egy nagyon tisztességes úriember.

- Miért váltak el?
 - Nem tudom biztosan. Úgy hallottam, barátságos válasz volt.
 - El kéne mennem meglátogatni. Egy kis süteményt?
- Mrs. Bloxby felsóhajtott. Féltette a barátnőjét.

Miután Mrs. Bloxby távozott, Agatha elindult a Glossop-házhoz. Kocsival ment, mert gyalogszerrel félt volna, úgy érezte, minden sarokról viperák leselkednek rá. Az ég kéken ragyogott, a nap könyörtelenül tűzött a kókadt virágokra a kertekben. „Meg kéne bíznom egy kertészt, hogy locsolja az enyéimet – gondolta Agatha. – Akit Doris beígért, nem bukkant fel. Néha azt kívánom, hogy csupán egy virágládám legyen az ablakban, amire gondot kell viselnem. Ez a baj a vidéki étellel – mindenki elvárja, hogy az ember kertje tele legyen virágokkal.”

Beállt egy aprócska helyre a Mercedes Smartjával a Glossop-ház előtt, nem először áldva a kicsi autót, mivel Agatha képtelen volt a párhuzamos parkolást elsajátítani.

Kiszállt a légkondicionált járműből, és mellbe vágta a hőség. Egy magas, sovány, inas férfi dolgozott az előkertben, épp a virágokat öntözte. Mr. Glossop szemlátomást fütyült a locsolási tilalomra.

- Mr. Glossop!
- Segíthetek valamiben?
- Agatha Raisin vagyok.
- A falu minden lében kanál kopója? Tűnjön el.
- Csak néhány kérdést.
- Húzzon el!

Agatha meghátrált. Már épp visszaült volna a kocsijába, amikor meglátta az utca végén Harriet Glossop terebélyes alakját. Gyorsan elébe sietett, remélve, hogy válthat vele pár szót, anélkül, hogy a férje meglátná.

Harriet egy rövid sortot viselt, ami látni engedte, milyen szőrös a lába. Amikor megtorpant Agatha előtt, és felemelte a

kezet, hogy letörölje a homlokát, a hónalja alól is barna szőröcsomó villant ki.

Te jószágos ég, borzadt el Agatha, ha belegondolok, mennyi időt töltöttem gyantázással és hogy ne úgy nézzek ki, mint a farkasember, és ezek után George még csak fontolóra sem vette, hogy viszonyt kezdjen velem!

Harriet rövidlátón hunyorgott a napsütésben. Elővett az ujjatlan blúza zsebéből egy napszemüveget, és Agathára nézett.

– Ó, maga az.

– Hol volt tegnap délután? – szegezte neki a kérdést Agatha.

– Már elmondtam a rendőrségnek. Mindenfelé a faluban. És most, ha nem bánja... – Azzal elsprintelt Agatha mellett, és fűgén futásnak eredt.

„Milyen sportos a mi Harrietünk – vélte Agatha. – Akár át is mászhatott a kerítésemen.”

Beült az autóba, és elgondolkodott, vajon meglátogassa-e Joyce Hemingwayt és Sarah Freemantle-t. De a rendőrség már biztos ellenőrizte az alibijüket. Inkább Patrick Mulligant kell megkérni, hogy próbáljon kiszedni valamit a kapcsolataiból.

Agatha elhajtott az irodájához Mircesterbe. Toni egy jelentést gépelt, Simon mellette ült, és a kávéját itta. Két ventilátor dolgozott szorgosan.

– Hol van Mrs. Freedman? – kérdezte Agatha.

– Rosszul lett a melegtől – mondta Toni –, és hazament. Simonnal jól haladunk a Bramley-féle válási ügyel. Maga hogy áll?

– Tűrhetően, de nem jutottam messzire.

– Akarja, hogy átvegyük az ügyet Simonnal?

– Nem rossz ötlet, de legyenek óvatosak. Átadom az aktát és a fotókat. Philnek sikerült néhány lesifotót lőni a gyanúsítottokról. Elképzelhető, hogy Fiona gyilkosának semmi köze George-éhoz. Az is lehet, hogy a gyilkos egyáltalán nem gondolt arra, hogy én ülök ott. Talán valaki Fiona múltjából, akivel összeveszett. Elvégre az a nő egy megszállott elmebeteg volt. Átveszem

tőletek a munkátokat, és ti mehettek. Talán épp az kell, hogy friss szemmel nézzétek a dolgot.

– Most kaptunk egy új megbízást, csúnya ügy – mondta Simon. – Egy eltűnt kamasz.

– A neve?

– Charlie Devon. Fel kellett volna szállnia az iskolabuszra, de nem szállt fel. A szülei teljesen ki vannak borulva.

– Mikor történt?

– Ma délután. Az anyja nem akarja kivárni, míg a rendőrség intézkedik. Azt akarja, hogy mi is nyomozzunk.

– Ti mintha párban dolgoznátok – méregette őket Agatha gyanakvóan.

– Így eredményesek is vagyunk – vetette oda Toni, és az Agathának szánt kemény pillantása azt sugallta: ne avatkozz bele még egyszer az életembe.

– Melyik iskolába jár a fiú?

– Az anglikán egyház Szent György középiskolájába, az Evesham Roadon.

– Rögtön kézbe veszem az ügyet.

Agatha leállította a kocsit, mielőtt még az iskolához ért volna, mert meglátta, amint épp felállítanak az épület előtt egy mobil rendőri egységet.

Alig tudott az épület közelébe férkőzni, és rendőrökkel körülvéve kezdte kérdezgetni az embereket. Biztos már a szülőkhöz is kiszálltak a zsaruk.

Ült, és erősen ráncolta a homlokát. Az út remegett előtte a hőségtől. Hirtelen olyan tehetetlennek érezte magát. A rendőrség át fogja nézni a Mircesterben található nyilvános kamerák felvételeit.

Gondolkodj! – parancsolt magára.

Tegyük fel, hogy a gyereket nem valami pedofil rabolta el. Perzselt a nap. Mit csinálnék én ennyi idősen? Mi van, ha rossz

jegyet kapott, és nem akaródzott neki hazamenni?

Agatha megkerülte kocsival az iskolát, majd előhúzott egy részletes térképet, és alaposan áttanulmányozta.

Aztán felhívta Mrs. Freedmant. Megkérdezte, jobban van-e, majd arról érdeklődött, hogy hová mennének úszni az unokái egy ilyen forró napon az Evesham Road-i Szent György középiskola vonzáskörzetében.

– Itt van nálam a lányom – felelte Mrs. Freedman. – Várjon egy kicsit.

Mrs. Freedman hamarosan újra beleszólt a telefonba:

– Van egy hely, a Wikley-gödör. Egy használaton kívüli kőfejtő, amit feltöltöttek vízzel. Igen veszélyes, a gyerekeket figyelmeztették, hogy ne menjenek oda.

Agatha tollat és jegyzetfüzetet vett elő, majd pontos útbaigazítást kért. Miután letette a telefont, elhajtott a bányató irányába. Leparkolt a kőfejtő közelében az út mentén, és gyalogolni kezdett a hőségben. Végül megállt a bányató peremén, és lenézett a vészjóslóan sötét vízre. Látott egy keskeny csapást, ami meredeken vezetett lefelé a vízhez.

Agatha habozott. Fojtogató volt a hőség, és alig várta, hogy visszaülhessen a klimatizált autójába, de valami nem engedte, hogy visszaforduljon. Lebukdácsolt a csapáson, a keze teli lett tüskével, miközben megpróbált megkapaszkodni a különféle tövises bokrokban, hogy ne csússzon le a lejtőn.

Végül egy füves párkányon találta magát a víz mellett. Épp megfordult, amikor zokogást hallott.

– Charlie – mondta lágyan –, gyere elő. A szüleid barátja vagyok, és azért jöttem, hogy hazavigyelek.

– N-nem tudok – hüppögte egy vékony hang a bokrokból, nem messze Agathától. – Nincs ruhám. A nagyfiúk elvették.

– Csak annyit kell tenned, hogy előbújsz, és utánam jössz az autómhoz. Nem fogok lesni. Van egy pokróc a kocsimban, azt magadra tekerheted.

– De tényleg ne lessen! Ígérje meg!

– Esküszöm az életemre. Csak gyere már.

Agatha lassan megindult felfelé a csapáson. Hallotta, hogy a fiú mögötte caplat, mert a hüppögés olykor fel-feltört belőle. A kocsihoz érve Agatha kihalászta hátulról az utazótakarót, és becsukta a szemét.

Charlie végül kivette a kezéből a pokrócot, és így szólt:

– Most már idenézhet, asszonyom.

Korához képest kicsi volt, a fején borzas, vörös hajkupac, az arca csupa szeplő. Agatha sürgetésére beült a kocsiába.

Agatha elővette az aktáját, megnézte a lakcímüket, kikereste a térképen, majd elindult.

– Mi történt? – kérdezte a fiút.

A gyerkőcből ömleni kezdett a szó. Bajba került az iskolában. Szentelenkedett a matektanárral, Miss Waterrel, mire az beírt az ellenőrzőjébe egy üzenetet a szüleinek. Charlie húzta az időt, hogy ne kelljen még hazamennie, és kisurrant a suliból hátul. Olyan meleg volt, hogy úgy döntött, elmegy úszni. Épp bemászott a vízbe, amikor megjelent néhány nagyobb fiú. Elcsórták a ruháit, aztán nevetve elfutottak.

– Itt egy fagyiskocsi! – jelentette Agatha. – Akarsz egyet?

– Igen, kérnék. Csokit.

Miközben Agatha várt a kétgombócos csokira, felhívta a fiú szüleit, majd a hírügynökséget, azzal az üzenettel, hogy Agatha Raisin magándetektív megtalálta az elveszett gyereket, és hazaviszi.

Charlie immár sokkal jobb hangulatban köszönte meg a fagyit, aztán bizonytalankodva megkérdezte:

– Maga ugye nem egy olyan... cukrosnéni?

– Nem, én magándetektív vagyok, Agatha Raisin.

– Azta! De menő!

Agatha nagyon lassan vezetett, és megkönnyebbülten látta, hogy a sajtó szép számmal képviselteti magát Charlie-ék háza előtt. Bill dühös lesz rá, de az ügynökségnek elkél a reklám.

Ahogy Agatha és Charlie kiszálltak az autóból, kattogni

kezdték a fényképezőgépek, és Charlie anyja rohant le a lépcsőn. A megkönnyebbülés könnyei patakzottak az arcán.

Agatha bemutatkozott, és elégedetten konstataálta, hogy a riporterek végig veszik, amint Mrs. Devon meghatottan köszönetet mond neki. A házba beérve a rendőrség kihallgatta Agathát, csaknem úgy, mintha azt gondolnák, ő rendezte ezt az egész dolgot.

Amikor hazaért, hirtelen nagyon kimerültnek érezte magát, és elfogta a félsz. A kíméletlen hőség mintha valami fenyegetést tartogatott volna. Az ódon házak, mint amilyen Agatha zsúpfedeleles otthona is volt, szinte életre keltek az éj leszálltával: neszezés, zörgés, motoszkálás hallatszott mindenfelől. Agatha azon kapta magát, hogy minden kis zörejre majd kiugrik a bőréből.

Wyckhaddenre gondolt. Láttá maga előtt, amint a hullámok megtörnek a parton, érezte az arcán a friss tengeri szellőt. Hirtelen határozta el magát. Egy hétvége nem fog megártani.

Felhívta Jimmy Jessopot, és elmondta neki, hogy másnap, pénteken odaautózik, és vele tölti a hétvégét.

Jimmy boldog volt. Azt mondta, alig akad bűntény, úgyhogy az egész hétvégét együtt tudják tölteni. Agatha felhívta Tonit, és közölte, hogy három napig távol lesz.

Amint letette a telefont, Toni már hívta is Simont, hogy elújságojja a hírt.

– Szuper lenne egy kis kiruccanás, pláne, ha közben megoldanánk a gyilkossági ügyet, mielőtt visszajön – mondta Toni.

Simon felragyogott a lehetőségtől, hogy együtt tölthetné a hétvégét Tonival.

– Én vállalom Jessica Fordyce-t szombaton – mondta Simon.
– A te fotód túl sok lapban jelent meg. Majd azt adom elő, hogy egy rajongója vagyok. Te kikérdezhethéd többieket. Foglalom

magunknak szobát egy panzióban. Talán akad valaki a faluban, aki fogad vendégeket. Utánezek.

Másnap kora reggel Agatha beemelt egy nehéz bőröndöt kicsinyke autója csomagtartójába. Nagy előrelátással minden eshetőségre csomagolt ruhákat. Doris magához vette a cicákat, és így szólt:

– Locsolom a keret, amíg odalesz. Szegény virágok kipusztulnak ebben a rémes hőségben.

Agatha ugyancsak elhanyagolta a virágokat. Túlságosan is George-ra emlékeztették, és a saját ostobaságára, ahogy hajkurászta a férfit.

Verőfényes napsütésben hajtott végig az utakon. A forróságban a kerti medencék úgy csillogtak, mint a tavak.

Végül késő délután felért egy emelkedő tetejére, és látta alant elterülni Wykhadden városkáját, ami a végtelen, lapos tenger partján gubbasztott.

Agathát jó memóriával áldotta meg az ég, és emlékezett a Jimmy házához vezető útra. Felidézte, hogy a vandálok hogyan szaggatták szét a nercbundáját. Jimmy odaajándékozta néhai feleségének, aki megcsináltatta. „Kíváncsi vagyok, megvan-e még neki – tűnődött Agatha. – Nem bánám, ha visszakaphatnám.”

Jimmy már nagyon várta, és kiment elé.

– Majd én – vette ki a nehéz bőröndöt Agatha kezéből, majd egy puszit nyomott az arcára. Még mindig ugyanolyan szomorkás volt az ábrázata, nagy, szürke szemére félig ráborult a szemhéja. Fekete hajában már ősz szálak is mutatkoztak, de ez volt az egyetlen változás rajta, amit Agatha észlelt.

Jimmy letette a bőröndöt a hallban.

– Ettél már?

– Csak megálltam útközben egy baconös szendvicsre.

– Akkor elviszlek vacsorázni. Van egy új hely a városban. Fel

akarod frissíteni magad?

– Igen.

– Megmutatom a szobád, erre itt, hátul. Büszke vagyok a vendégszobánkra. Megboldogult feleségem kialakított egy hozzá tartozó fürdőszobát.

A dupla ágyat az a fajta csúszós selyemlepedő borította, amit Agatha utált. Világos rózsaszín volt, ahogy a függöny is. A fürdőszobaszőnyeg szintén pinkben pompázott, és a vécétetőt hasonló színű zsenília borította. Agatha eltűnődött, vajon a néhai Mrs. Jessop nem egy Barbara Cartland-rajongó volt-e.

Úgy döntött, majd később kiakasztja a ruháit. Megmosta az arcát, és újrasminkelte magát.

– Nem öltöztem át, túl éhes vagyok – mondta, amikor ismét csatlakozott Jimmyhez.

– Jó leszel így. Nem egy kiöltözős hely.

Sejtettem, gondolta Agatha fanyarul. Jimmy egy hawaii inget vett föl, hozzá szürke flanelnadrágot, szürke zoknit és barna szandált.

– Nem sok minden változott az utolsó látogatásod óta – mesélte Jimmy, miközben magabiztosan vezetett a városközpont felé. – A hullámtörő fal nagyon ronda, és elcsúfítja a kilátást a tengerre, de jobb, mintha jönne az árvíz. Itt is vagyunk. Ebben a helyben az a remek, hogy van egy nagy parkolójuk.

Agathának kicsit lelohadt a kedve. Az éttermet Csirkecsipegetőnek hívták, és egy hatalmas neoncsirke virított a tetején a szürkülő esti égbolt előtt.

Amikor beléptek, Jimmy így szólt:

– Foglaltam előre asztalt. Borzasztó népszerű hely.

Légkondicionálás nem volt. Agatha érezte, hogy kis izzadságpatakok csurognak le a hátán, miközben egy műanyag ülökés bokszhoz kísérték őket. A kínálat a tányéralátétre volt felírva. Agatha borúsán tanulmányozta a menüt. Mindenféle csirkét kínáltak: roston sült, barbecue-s, grillezett, azonkívül csirkekosár és csirkeszárnyak is szerepelt a kínálatban.

– Ölni tudnék egy jó hideg italért – szólalt meg Agatha.

– Attól tartok, alkoholt nem árusítanak – mondta Jimmy –, de nagyon jó a gyümölcskásájuk.

– Oké – hagyta annyiban Agatha kedvetlenül. – Akkor egy olyat kérek, és egy rostos csirkét héjában sült krumplival.

– Csak hasáburgonya van.

– Jó, hát akkor legyen az.

– A feleségemmel itt ettünk utoljára – mélázott Jimmy –, mielőtt nagyon legyengült. Mindig különleges helyként fogom őrizni a szívemben.

Miután Jimmy leadta a rendelést egy pattanásos pincérnek, Agatha megkérdezte:

– Milyen rákban halt meg?

– Mellrák.

– Azt hittem, manapság azzal már csodákat tudnak tenni.

– Szegény Margaret. Olyan büszke volt a hajára...

Agatha pislogott egyet, felidézve Mrs. Jessop sűrűn dauerolt haját.

– Visszautasította a kemoterápiát, és megpróbált minden létező alternatív kezelést, amit el tudsz képzelni.

„Nem kellett volna idejönnöm – gondolta Agatha. – De akkor se legyek már ilyen sznob. Szeretem a csirkét, csak egy ital is nagyon jólesett volna. Á, mindegy, valamit csak nyerhetek ebből az útból.”

– A kedves feleséged biztosan szerette a bundámat – szólalt meg Agatha. – Megvan még?

– Ó, Margaret imádta, és úgy rendelkezett, hogy abban tesszük el.

„Ó, a nercem, roskadt magába Agatha. Az a sok gyönyörű kis ragadozó, amelyeknek ott volt a helye a hátamon, ahelyett, hogy pusztították volna ennek a szigetnek a természetes fajait.”

– Nem fogadták ezt... hát... kicsit furcsán?

– Egyáltalán nem. Margaretet nagy tisztelettel övezték. De most mesélj ezekről a borzalmas gyilkosságokról.

– Nos... – Agatha elhallgatott, amikor kihozták az ételt. – Eszem valamennyit, aztán elmesélem – mondta.

Már az első falat elvette az étvágját. Habár a tányérját rendesen megpakolták, a csirke száraz volt és íztelen. Elgondolkodott, vajon előbb megfőzték-e alapanyagának. Megragadta az asztalon álló ketchuposüveget, és meglocsolta a csirkét, majd a krumplit is feldobta vele.

– Elrontod az ízét – intette Jimmy komoly hangon. – Ez háztáji csirke.

Ilyen combokkal szegény jószág valószínűleg egy ketrechen nyomorgott, mielőtt idő előtt halálát lelte, állapította meg magában Agatha. Morcosan rávette magát, hogy egyen egy kis ketchupos csirkét, aztán rátért a gyilkosságokra. Egy kérdéssel fejezte be a történetet:

– Neked van tapasztalatod a gyilkosokkal. Elmondtam, kik a gyanúsítottaim. Mit gondolsz, melyik lehet?

Jimmy megrázta a fejét.

– Úgy tűnik, a pasas egy szélhámos volt, aki nőket bolondított el. Lehet a múltjából más nő is. Volt valaha nős?

– Ördög és pokol! Azt mondta, egyszer megnősült, de nem akart róla beszélni. Bocsáss meg. Be kell púdereznem az orrom. – Agatha a női mosdó felé vette az irányt. Nem akart az éttermi zajban telefonálni.

Behúzódva egy vécéfülkébe, elővette a mobilját, és tárcsázta Janet Ilston számát.

– Agatha vagyok – mondta sietősen. – Az öccse egyszer megnősült. Ki volt a felesége, és hogyan alakult a válás?

– Húsz évvel ezelőtt történt. A nő neve Trixie DuVane. Egy fiatal modell volt. Nyakigláb, nulla agysejttel. George nem beszélt róla. Csak annyit mondott, hogy békésen intézték a válást.

– Van valami címe a nőhöz?

– Az a helyzet, hogy van. Kaptam tőle egy részvénytílvánító levelet. Tartsa egy kicsit.

Agatha türelmetlenül várakozott.

Egy nő dörömbölt a vécéajtón.

– Egész nap bent lesz? – kiáltotta.

– AIDS-es vagyok – ordított vissza Agatha –, hagyjon békén!

Döbönt hihákolások hallatszottak, aztán sietős léptek, és a női mosdó pillanatok alatt kiürült. „Az idioták még mindig azt hiszik, elkaphatják a vécéülőkérőt”, gondolta Agatha.

Janet közben újra vonalban volt.

– Most Mrs. Tragentnek hívják. Oxford, Jericho városrész, River Lane 22.

Agatha megköszönte és letette, majd visszasietett Jimmyhez.

– Feszültnek látszol. El kéne felejtened a gyilkosságokat, és élvezni a hétvégét – mondta Jimmy komolyan. – Végtére is, itt vagyunk, újra együtt. – Előredőlt az asztal fölött, kezébe fogta Agatha kezét, és szenvedélyesen megszorította.

Egy nő masírozott oda az asztalukhoz, és villámokat szórt a szeme. Festett szőke haja volt, és múbarnított bőre.

– A mosdó előtt megvártam, hogy lássam, ki az. A maga helyében nem érinteném meg – vetette oda Jimmynek. – Tisztán és világosan hallottam. AIDS-es!

– Húzzon el! – rivallt rá Agatha, és az arca szinte lángolt.

– Mi ez az egész, Agatha? – nézett rá kérdően Jimmy.

– Csak azért mentem be a mosdóba, hogy elintézzek egy telefont, Jimmy. Az ügyel kapcsolatosan. Azt gondoltam, udvariatlannak találnád, ha itt is a gyilkosságon dolgoznék. Ez a nőszemély dörömbölni kezdett az ajtón. Csak azért mondtam, hogy AIDS-es vagyok, hogy megszabaduljak tőle.

Jimmy beletúrt a zsebébe, előhúzta a rendőrigazolványát, és megvillantotta a nőnek.

– Rendőrség – mondta. – Távozzon.

Amikor a nő eloldalgott, Jimmy Agathához fordult:

– Hogy tehetted ilyet? Ez egy pletykás kisváros, muszáj ügyelnem a hírnevemre.

– Nem tudtam, hogy ezek itt még a sötét középkorban élnek – tiltakozott Agatha. – És mi lenne, ha tényleg AIDS-es lennék?

Gondolj bele a puszta kegyetlenségébe.

– Az ember azt hinné, érzéketlen vagy a szerencsétlenekkel, akiket egy ilyen szörnyű betegséggel vert meg a sors.

– Nem vagyok érzéketlen! Csak nem gondoltam bele – mondta Agatha a sírás határán. – El akarok menni innen, mielőtt úgy döntenek, hogy megköveznek. – Jimmy kifizette a számlát, és távoztak az étteremből. Csendben sétáltak az autóig.

– Menjünk, igyunk meg valamit – javasolta Agatha.

– Én inkább hazamennék, ha nem bánod.

Agatha igyekezett találni valamit, bármit, amivel kicsit oldhatná a feszült hangulatot. De Jimmy rosszállása betöltötte az autót, mint egy sötét felhő.

Amikor beléptek a házba, a férfi hűvösen így szólt:

– Korán szeretnék lefeküdni.

– Nézd, Jimmy, én...

– Agatha, én tekintélyes tagja vagyok a Rotary Clubnak, és templomi szolgálatot is ellátok. A főfelügyelői beosztás várományosa vagyok. A reputációm nagy érték. Kérlek, menj most aludni, és hagyj magamra.

Agatha szerencsétlenül elbotorkált a vendégszobába, és leült az ágy szélére. Be kellett vallania magának, hogy egy álmot dédelgetett, miszerint Jimmy talán feleségül veszi, és letelepszik itt. Vége a szorongásnak az öregkori magánytól. Nincs többé rettegés, nincsenek kígyók. Szégyellte magát ezért az AIDS-es históriáért. Magányos volt.

A legszívesebben felhívta volna Charlest, hogy jöjjön érte és mentse meg, de ez csak újabb sértés lett volna Jimmy felé. Fullasztó volt a szobában. Agatha rá akart gyújtani. Körülnézett, de sehol nem látott hamutálat. Csendesen kiment a szobából, és a konyhába indult. Hallotta, amint Jimmy kijön a fürdőszobából, és bemegy a saját szobájába.

A konyha háziasszonyos tisztasága és dekorációja nyomasztóan hatott rá. Az ablakon kockás függönyök lógtak. A legkülönbélebb konyhai gépek csillogtak-villogtak mindenütt. Az

asztalon egy cserép muskátli állt. Agatha megtapintotta az egyik levelet. Művirág! Ettől felvidult egy kissé.

Elővett egy csészealjat a konyhaszekrényből, leült az asztalhoz, és rágyújtott. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, ahogy hosszan megszívta a cigarettát, aztán egy füstkarikát fújt a plafonra. Későn vette észre a füstriasztót. A masina fülsiketítő csörgéssel beindult.

A konyhaajtó kivágódott, ott állt Jimmy csíkos pizsamában, és Agathára meredt:

– Itt nem lehet dohányozni!

Agatha sóhajtott, és elnyomta a cigit. Jimmy kirohant, és becsapta maga mögött az ajtót.

Amikor visszatért a szobájába, Agatha összepakolta a bőröndjét. Nem volt értelme maradni. De aztán bevillant neki, hogy Jimmynek talán betörésvédelmi riasztója is van. Lábujjhegyen odaosont a bejárati ajtóhoz. És csakugyan. A riasztó mellett viszont ott volt a biztosítékszékény. Agatha visszalopakodott, és hallgatózni kezdett. Jimmy szobájából horkolás hallatszott. Akkor nem izgathatta fel magát túlságosan, gondolta Agatha fanyarul.

Visszament a szobájába, és lefirkantott egy üzenetet Jimmynek: „Valami közbejött. El kellett mennem. Nem akartalak felébreszteni. Agatha” – és a párnán hagyta.

Csendesen felemelte a bőröndjét, és kiosont a bejárati ajtóig. Benyúlt a biztosítékdozba, kikapcsolta az áramot, kinyitotta a zárat és elhúzta a reteszt az ajtón, aztán ment is az autójához.

A hold magasan járt. Agatha rémulten konstataulta, hogy Jimmy autója elállja az utat az ő kocsija elől. De úgy érezte, nem bír ki ebben a házban egy éjszakát. Óvatosan visszaórázkodott, a horkolás zaja elvezette Jimmy szobájáig. Beosont. A férfi a hátán feküdt, a hortyogásba beleremegett a szoba. A függöny nem volt behúzva, így Agatha láthatta a kocsikulcsot az éjjeliszekrényen. Felkapta.

Kiérve odébb állt Jimmy autójával, úgy, hogy kiengedte a

kéziféket, és hagyta, hogy kicsit lejjebb guruljon az úton. Betette a bőröndjét a saját csomagtartójába. Úgy tűnt, az éjszaka sem hozott enyhülést a hőségben.

A műszerfal órája fél tizenegyet mutatott. Agatha alig hitte el, hogy még ennyire korán van. Mintha a fél életét itt töltötte volna, mióta megérkezett. Visszalopakodott a házba, és letette a kocsikulcsot a konyhaasztalra.

Elhajtott a Garden Hotelig, ahol régebben megszállt, kivett egy dohányzószobát, majd egyenesen a bárba ment, ahol egy jó nagy gin-tonikkal kisimította megviselt idegeit.

Hatodik fejezet

Simon, kezében egy autogramokkal teli albumot szorongatva, melyben ő maga hamisította különféle hírességek aláírását, becsöngetett Jessica Fordyce-hoz. Még mindig élt benne a remény, hogy közelebb kerülhet Tonihoz, és azt kívánta, bárcsak itt lenne most vele a lány.

Egy fiatalember nyitott ajtót. Mezítláb volt, csak egy elnyútt farmert viselt, ami lazán lógott a csípőjén. Arcába, amely kicsapongó életmódról árulkodott, fényes, sötétbarna, göndör fürtök lógtak.

– Miss Fordyce-től szeretnék egy autogramot kérni – mondta Simon.

– Adja ide a könyvet, meglátom, mit tehetek – nyújtotta ki a kezét a férfi.

– Lehetséges, hogy egy pillanatra találkozsam vele? Olyan nagy rajongója vagyok!

– Nem, nem lehet. – Az ajtó kezdett becsukódni.

– Ki az? – hallatszott egy női hang a pasas háta mögül.

– Valami rajongó autogramot akar. Mindjárt elküldöm.

– Ne csináld, Rex. Nem szabad udvariatlanul viselkedni a rajongókkal. Hadd jöjjön be.

– Ott van – mutatott hátra Rex, majd eltűnt.

Simon belépett a konyhába.

– Épp kávé csinálok – mondta Jessica. – Foglaljon helyet. – A nő maga elé vett egy bögre kávé, és leült Simonnal szemben. Előtte egy felnyitott laptop állt. – Csak egy pillanat – mondta.

Egy kockás blúzt viselt, rövid farmersortot és telitalpú szandált.

– Aha! – szólalt meg végül. – Itt is van. Agatha Raisin Magánnyomozó-irodájának weboldala, és itt egy fénykép róla és a csapatáról. És itt van maga.

– Ettől még ugyanolyan nagy rajongója vagyok – jegyezte meg Simon huncutul. – És ugyanúgy szeretnék egy autogramot. – Odatolta az asztalon a könyvet Jessica elé. Jessica visszatolta.

– Elég a játékból – mondta. – Maga nyomoz, és valamilyen okból én is rajta vagyok a gyanúsítottak listáján. – Rámosolygott Simonra, akit egész elvakított a ragyogó mosoly.

– Most, hogy talákoztam magával – szólalt meg –, már ostobaságnak tűnik. Egyszerűen túl gyönyörű ahhoz, hogy megöljön bárkit is.

Jessica felállt az asztaltól.

– Azt hiszem, ezért megérdemel egy kávé. Tejet, cukrot?

– Igen, mindkettőt. – Simon megcsodálta a nő hosszú lábait. Toniról rögvést megfedkezett. Mintha Jessica aurája beszippantotta volna, és azon kezdett gondolkodni, ki lehet az a fiatal pasas.

Mintha csak működne a telepátia, a férfi megjelent a konyhában.

– Még mindig itt van? – húzta el a száját.

– Ne légy ilyen undok, Rex. Ő itt Simon Black magánnyomozó. Simon, Rex Dangerfield játssza a sorozatban az egyik szeretőmet.

– Milyen szerencsés! – lelkesedett buzgón Simon.

– Csak a rendőrséggel lenne szabad beszélned – méltatlankodott Rex. – Te mondtad, hogy az a Raisin nevű nőszemély csak egy bajkeverő.

– Lépj le, drágám, és próbáld meg egyszer az életben megtanulni a szöveget.

Rex kiviharzott, és bevágta maga mögött a konyhaajtót.

– Pojácák – sóhajtott Jessica. – Mind azt hiszi magáról, hogy egy Laurence Olivier. Meg akartam szabadulni tőle, de tonnányi rajongói levelet kap. Szóval, Simon, miben tudok neked segíteni? – váltott bizalmasabb hangnemre a nő.

– George Marstonnak legalább két nővel viszonya volt innen a faluból: Joyce Hemingwayjel és Harriet Glossoppal – mondta Simon. – Hallott róluk valamit?

– Van ez a Mrs. Arnold a faluban, egy gyűlölködő pletykafészek. Megesküszik rá, hogy hallotta egyik éjjel, amint Joyce Hemingway George-dzsal kiabál, és azt ordítja, hogy meg fogja ölni.

– Ön jelezte ezt a rendőrségnek?

Jessica vállat vont.

– Csak a minap hallottam, és túl elfoglalt vagyok ahhoz, hogy vallomást tegyek. Nézd, biztos vagy benne, hogy Agathának nincs köze ehhez? Az egész falu tudja, hogy rá volt kattanva George-ra.

– Agatha álmában sem tudna elképzelni egy ilyen rémséges gyilkosságot – felelte Simon. – Nem mellesleg, retteg a kígyóktól.

– Ebben az esetben próbálkozz Joyce Hemingwaynél. Sok szerencsét hozzá. Ha valakiben, hát benne megvan a rosszindulat. Sőt, egyszer dolgozott a londoni állatkertben.

– A hüllőházban?

– Nem, mint titkárnő, úgy tudom.

– Mivel keresi a pénzét?

– Nem tudom. Őt kérdezd – aztán hajolj el gyorsan. Dolgom van, és még át kell vennem Rexszel a szövegét.

– Nagyon boldog vagyok, hogy találkozhattam önnel – rebegette

Simon. – Esetleg láthatom majd újra?

– Nagyon elfoglalt vagyok, de itt a névjegykártyám, rajta a számom. Hívj és érdeklődj.

Simon kábultan állt a ház előtt. Lehetséges, hogy ez szerelem? Vagy úgy viselkedik, mint egy tini rajongó?

Elővette a telefonját, és felhívta Tonit.

– A kocsmában vagyok – mondta a lány. – Fred Glossop elzavart, Mrs. Glossop kedves volt, de nem segített, Joyce Hemingway pedig nincs otthon. Te hogy boldogulsz?

– Bedobnék egy italt. Várj meg ott, odamegyek.

A karcsú, szőke, gyönyörű Toni látványa rendszerint megdobogtatta Simon szívét, de most először csak Jessicára tudott gondolni.

Jimmy Jessop álmából felriasztva próbált magához térni. Valaki dörömbölt az ajtaján. Feltápáskodott az ágyból, és kicsoszogott.

– Nocsak, Joe! – kiáltotta, amikor felismerte egy klubtársát a Rotaryból. – Mi történt?

– Majdnem belerohantam a kocsidba – méltatlankodott Joe. – Te az út közepén szoktál parkolni?

Jimmy elnézett a barátja mellett. Értékes BMW-je furcsa szögben állt keresztben az úton. És akkor észrevette, hogy Agatha kocsija már nincs ott.

– Nagyon sajnálom. Azonnal elállok. Vendégem volt, és nyilván útban volt neki az autóm, hogy a sajátjával kiállhasson.

Jimmy felkapta a kocsikulcsot, és csíkos pizsamájában, skót kockás papucsában kibattyogott, hogy odébb álljon a drága járművel. Minden arcizma megfeszült, amikor rájött, hogy Agatha még a kéziféket sem húzta be.

Visszaállt a kis felhajtóra az otthona előtt, és besietett a házba, hogy felöltözzön. Amikor aztán elment otthonról, észrevette, hogy a riasztó ki van kapcsolva. A bajsza alatt átkozta Agathát.

Egyenesen a Garden Hotelbe hajtott, feltételezve, hogy barátnéja ott szállt meg, de a hotelben azzal fogadták, hogy már kijelentkezett.

Jimmy szinte könnyek között gondolt néhai feleségére, aki egy pillanatig sem okozott neki soha semmi kellemetlenséget. Mi a fenének kellett meghívnia ezt a vadmacskát az ő békés életébe?

Toni türelmetlenül hallgatta, amint Simon Jessica Fordyce-ról áradozik: mit mondott, hogy nézett ki és így tovább. Nem csoda, hogy a múltban mindig idősebb férfikkal akadtam össze, mélzott Toni. A fiatalok olyan piszkosul éretlenek érzelmileg. Amit ez is összeömleng itt...

Végül félbeszakította Simont:

– Jól van, ez mind rendben. Az egyetlen érdekes kérdés Joyce Hemingway. Hogy tudunk közel férkőzni hozzá? Bárcsak Agathának ne lenne mániája az iroda reklámozása. Mint Jessica is rájött, a fotóink ott vannak az ügynökség weboldalán.

– Lehallgathatnánk – javasolta Simon.

– Hogyan?

– Vettem egy kütyüt. Az a fajta, amivel a falon is át lehet hallgatni. Speciális kerámiamikrofonja van. Képes bármilyen falfelületet erősítővé alakítani, és hallhatod a beszélgetést a túloldalon. Harminccentis betonon is áthatol.

– Nekem ez nem tetszik – csóválta a fejét Toni. – Mocskos dolognak tűnik, hogy lehallgass másokat az otthonukban.

– Márpedig mi mocskos bizniszben utazunk. Ha nem érünk el áttörést ebben az ügyben, Agatha halálos viperamárásokkal végezheti.

Toni habozott.

– Mindenre gondoltunk? Úgy értem, biztosak lehetünk benne, hogy Fiona az egyetlen Lower Sithbyben, aki meg akarhatta ölni George-ot? Persze, tudom, hogy nem tette, de lehet még egy másik nő is, akit keresünk.

– Igen, de mi itt vagyunk Carselyben, úgyhogy kezdjük itt – mondta Simon. – Arra gondoltam, várhatnánk sötétedésig.

– Figyelj, te csak tedd, amit tenned kel, de én nem akarok részt venni benne – zárta rövidre az ötletelést Toni. – Elmegyek meglátogatni Mrs. Bloxbyt. Ő majdnem mindent tud, ami ebben a faluban zajlik.

Simon nézte a távolodó Toni hátát, aztán vállat vont. Megvárja míg besötétedik, és kivonul a lehallgatóeszközzel Jessica házához.

Agatha elautózott George volt feleségéhez Oxfordba, a Jericho nevű városrészbe. Leállította a kocsit, és kiszállt a fullasztó hőségbe. Egy parkolási táblán az állt: csak lakóknak. Agatha reménykedett, hogy a parkolóór aznapra már befejezte a köreit.

Mrs. Trixie Tragent egy takaros sorházban lakott, kékre volt festve az ajtaja. Agatha becsöngetett. Először azt gondolta, hogy a karcsú szépség, aki megáll előtte, bizonyosan Trixie lánya, mígnem éles szemével kiszúrta rajta az arcplasztika nyomait és a gyönyörű szilikonmelleket, amelyek a mélyen kivágott zöld pamutfelsőből domborodtak ki. Dús, ízlésesen festett szőke hajzuhatag omlott a nő vállára. Agathának átfutott az agyán, vajon mesterségesen hosszabbította-e meg.

– Kicsoda maga? Egész nap engem fog bámulni? – szegezte neki a kérdést Trixie éles hangon.

– Elnézést – mondta Agatha. – Tessék, a névjegykártyám. A volt férje halála ügyében nyomozok.

– Jöjjön be, habár már beszéltem egy munkatársával.

Agathának feltűnt, hogy Trixie rosszul lát, és nem tudja kibetűzni a névjegykártyát, de feltételezte, hogy előző látogatója a rendőrségtől jött. Követte Trixie-t egy kisméretű szobába. Zöld vászonrolók árnyékolták az ablakokat. A falakat zöldre festették, és a háromrészes ülőgarnitúra szintén zöld vászonnal volt borítva. A kandalló felett egy hatalmas olajfestmény lógott, Trixie-t ábrázolta zöld ruhában.

– Ahogy azt már elmondtam a rendőrségnek, nem láttam George-ot időtlen idők óta. Szegény ember. Sosem tudta magán tartani a gatyáját. Ezért is váltunk el.

– A jelenlegi férje találkozott veled?

– Rory? Á. Már elváltunk. George eljött az esküvőnkre, de ennek már tizenöt éve.

– Vannak gyerekei George-tól?

– Nincsenek. Ő szeretett volna porontyokat, de én úgy voltam vele, hogy nem akartam elrontani az alakom.

– Lehet vajon máshonnan gyereke?

– Aligha.

– De az a sok nőügy...

– Rendszerint öregebb nőkre hajtott. Volt neki az a komplexusa, na... valami görög cucc. Hagyjuk. Na, elég magasán jár már a nap – egy kis tüükét?

– Igen, köszönöm – fogadta el Agatha. – Vezetek ugyan, de egy kevés nem fog megártani.

– Mi legyen?

– Egy gin-tonik, ha van. Rágyújthatok?

– Csak nyugodtan.

Agatha körülnézett a szobában, míg nem a kandallópárkányon talált egy kis üveg hamutartót.

Trixie pár perc múlva visszajött egy tálcával, rajta az italokkal. A szeme színe közben szürkésbarnából zöldre váltott. Kontaktlencse, nyugtázta Agatha.

– Érdekes dolog ez – szólalt meg Trixie. – Csak eszembe jutott, hogy ha van valami ezen a világon, amitől George félt, hát a kígyóktól. Elvezényelték valahová, már nem emlékszem, hová, de megmarta valami kígyó, és rohantak vele a kórházba. Azt írta nekem, hogy rémálmai vannak tőle. Elég szörnyű, ha a gyilkos tudta ezt.

Agatha nagyot nyelt az italból. George gyilkosa ettől még ijesztebbnek hatott. A pusztá kegyetlenségébe is borzalmas belegondolni. Agatha kimerült volt a hosszú autóúttól. A kicsi

szoba fülledt volt és nyomasztó.

– Kérhetek én is egy ilyen halálszipkát? – bökött a cigarettára Trixie.

– Csak tessék. – Agatha odanyújtotta neki a csomag Bensont.

– Pedig nem kellene, tényleg – mondta Trixie. – Észrevette, hogy a női dohányosoknak ott éktelenkednek azok a csúnya kis ráncok a felső ajkuknál?

– Nem, nem láttam – lódította Agatha, és magában újra megfogadta, hogy leszokik. – Tehát régóta nem hallott George-ról.

– Így igaz. Leszámítva egy furcsa üzenetet. Meg is feledkeztem róla. Nem hívtam vissza, mert azóta is neheztelek rá, amiért összevissza megcsalt.

– Mit mondott?

– A hangja alapján kicsit részegnek tűnt. Valami olyasmit magyarázott, hogy egy ügyvédre lenne szüksége, és megkaphatná-e a nevét annak, aki a válásukat intézte. Arra gondoltam, ez a fafej megint megnősült, és szokás szerint felrúgta a bilit.

Kíváncsi vagyok, tényleg megnősült-e, gondolta Agatha növekvő izgalommal. Utána kell nézni.

– Nincs meg a szalag, amin az üzenetet hagyta?

– A brit Telecom szolgáltatását használom – tudja, ennél harminc nap múlva törlik az üzeneteket. De én még addig sem őriztem meg, hanem kitöröltem. Istenem, hogy gyűlöltem George-ot. Furi, milyen hatással tudott lenni az emberre.

Mrs. Bloxby elmondta Toninak, hogy Sarah Freemantle férje hazaérkezett. Toni szívesebben beszélt volna Sarah-val a férje jelenléte nélkül, de úgy döntött, azért felkeresi.

Sarah nyitott ajtót.

– Segíthetek?

– Az Agatha Raisin Magánnyomozó-irodától jöttem – kezdte

Toni. – Szeretnék...

– Nincs mit mondanom. – Az ajtó kezdett becsukódni.

Egy magas férfi jelent meg Sarah mögött.

– Ki az?

– Csak el akar adni valamit – mondta Sarah, azzal becsapta az ajtót.

Toni visszament a kocsijához. Hétvége volt, úgyhogy Phil otthon lesz. Talán ő tud valamit. A lány épp beszállni készült, amikor a magas fickó, aki felbukkant Sarah mögött, futva jött ki a házból.

– Hé, maga! – kiáltotta.

Toni megvárta. A férfi odalépett hozzá.

– Mit árul?

– Nem árulok semmit – felelte Toni. – Detektív vagyok, és George Marston meggyilkolása ügyében nyomozok.

Jókötésű, középkorú férfi volt, erősen leburnult arccal, bozontos szemöldökkel, apró, összehúzott szájjal. A szeme rosszindulatról árulkodott.

– És mi köze ennek a feleségemhez?

– Mindenkit megkérdezek, akinek Marston dolgozott – közölte Toni.

– Akkor miért mondta Sarah, hogy maga árul valamit? Hazugsággal akart besurranni a házba?

A fickó most már nagyon közel állt hozzá, és tartása fenyegetést sugárzott.

Toni ellépett oldalra.

– A feleségét kell megkérdeznie. Én megmondtam neki, ki vagyok.

– Tűnjön el, és ide ne merjen jönni még egyszer! – A férfi egy fájdalmas szorítással megragadta Toni karját.

A lány állhatatosan a szemébe nézett.

– Ha nem enged el, hívom a rendőrséget.

A férfi vonakodva eleresztette. Toni beült kicsike autójába, és becsapta az ajtót.

Amikor elmesélte Phil Marshallnak a találkozást, a kollégája döbbenten nézett rá.

– Nagyon felelőtlen Agathától, hogy egy ilyen fiatal lányt küld nyomozni ebben a gyilkossági ügyben, mint te. Valami veszélyes alak áll emögött. Mindjárt felhívom, és megmondom neki, hogy én folytatom a kérdezősködést. Túl fiatal vagy, hogy otthagyd a fogad valahol. Én már egy vén róka vagyok, az más.

– Valami pletyka Freemantle-ről?

– Eddig semmit nem hallottam, de kérdezősködni fogok. Kérsz egy pohár limonádét?

Simon még bízott benne, hogy Toni talán felhívja. Unta már a várakozást, nehezen akart besötétedni. Végül elindult Jessica házához. A motorbiciklijével ment. Az út lejtett, így kikapcsolta a világítást és a motort is, csendben gurult le, majd megállt valamivel odább a háztól, és elrejtőzött egy juharfa árnyékában. Elővette a készüléket, feltette a fejhallgatót, és a házakat szegélyező sövények takarásában elindult Jessica otthona felé. Igaz, hogy Joyce Hemingwayt kellett volna lehallgatnia, de fűtötte a vágy, hogy megtudja, miről beszél Jessica.

A nő házával szemben egy mező terült el, amelyet fák határoltak. Simon átsurrant az úton, meghúzódott a fák védelmében, és a házra irányította a lehallgatóeszközt.

Semmit nem hallott, csak a néma csendet. Ekkor észrevette, hogy nem áll autó a ház előtt. Jessica vagy visszament Londonba, vagy esti programja volt.

Simon azonban makacsul kitartott. Langyos szél támadt, megzörgette a leveleket a feje fölött. Kényelmesen elhelyezkedett, és hátát egy fának döntve leült. Korábban a kocsmában iszogatót, hogy elüsse az időt, és most kezdett a szeme elnehezülni. Hamarosan el is aludt.

Hirtelen riadt fel, azt érezte, hogy valami mozog a hátán. Talpra ugrott. Egy állat eshetett le a fáról és pottyant rá,

gondolta. Amikor fájdalmasan beléharapott az az ízé, Simon letépte az ingét. A levelek között fényesen süttött át a hold, és legnagyobb rémületére a fiú egy kígyót látott elcikázni.

Gyorsan elrejtette a készüléket egy fa mögé, és beszáguldott az autójával a Moreton-in-Marsh-i kórházba. A kórház elől felhívta Tonit.

– Megmart egy kígyó!

– Mi? Hol?

– Azzal most ne törődj. Menj el a fákhöz, Jessica házával szemben. Elrejtettem az egyik mögé a lehallgatót. Vedd magadhoz. Nem kockáztathatom, hogy a rendőrség megtalálja. – Azzal letette.

Toni néhány órája ért vissza Mircesterbe. Bepattant az autójába, és mivel Simont átszállították egy mentővel Moretonból a cheltenhami klinikára, ő ismét elindult Carselybe.

Megkönnyebbülten látta, hogy Jessica házában sötét van. Megtalálta a lehallgatót, de miközben elrakta a táskájába, eszébe jutott, hogy Sarah Freemantle egészen közel lakik. Korábbi erkölcsi aggályai ellenére Toni ellenállhatatlan kísértést érzett. A fák árnyékában elsettenkedett Sarah házáig, és a szemközi oldalon maradvá ráirányította a készüléket az épületre, és bekapcsolta a fülhallgatót.

Döbbenet hallotta, hogy Sarah zokog. Majd a férje hangja hallatszott.

– Akkor is kisedem belőled az igazat, ha egész éjszaka tart is.

– Nekem n-n-nem volt vele v-viszonyom! – zokogta Sarah. – H-hagyj békén, Guy.

– Megyek, bekapcsolom a platnit, és egyenesen rányomom a kezed, ha nem mondod meg!

– Ne!

Toni előkapta a mobilját, és hívta a 999-et.

– Lövéseket hallottam Carselyben a Blackberry Lane tízről, Sarah Freemantle otthonából – kiáltotta, amennyire csak tudta, elváltoztatott hangon.

Elővett egy kis elemlámpát, belevilágított a noteszába, és kikereste Sarah számát. Mr. Freemantle vette fel.

– A rendőrség már úton van, maga gyilkos barom! – hadarta Toni, és kinyomta a telefont. Odafutott a kocsijához Simon készülékével a kezében, és elporzott. Egyenesen a parókiához hajtott, és a döbbenet figyelő Mrs. Bloxby kezébe nyomta Simon masináját.

– Kérem, rejtse ezt el – esdekelt Toni. – Később megmagyarázom.

Aztán visszazáguldott Sarah otthonához, és várt. A rendőrség felismerhette a hangját a telefonban, úgyhogy jobb, ha szembenéz velük, és azt mondja, sikoltozást és lövéseket hallott a házból.

Hamarosan közeledő szirénák hangja töltötte be a levegőt. Bill Wong tűnt fel a színen elsőként.

– Az akciócsoport úton van. Te telefonáltál?

– Igen – felelte Toni. – Mrs. Freemantle-hez készültem, hogy kikérdezzem, amikor kiabálást hallottam, valami ilyesmit, hogy „ne égess meg!”, és utána mintha lövést hallottam volna.

Megérkezett a többi rendőrautó is. Kinyílt a ház ajtaja, Guy Freemantle lépett ki rajta.

– Földre lehasalni! – kiáltotta el magát Bill. – Le a földre!

Egy helikopter landolt a szemközti mezőn, és kiömlött belőle a felfegyverzett akciócsoport.

Guy rémülten pislogott. Leereszkedett a földre. Bill odasietett, és megbilincselte.

Először az akciócsoport rontott be a házba, őket Bill és Alice Peterson követte.

Sarah a konyhapadlón ült, és zokogott. A szája csúnyán felrepedt, a szeme körül fekete folt éktelenkedett. A tűzhelyen a platni vörösen izzott.

– Meg akarta égetni a kezem – suttogta. – Azt hiszem, eltörte a bordám.

Alice hívta a mentőket.

Egy óra múlva Toni egy kihallgatósobában ült a kapitányságon. Bőven volt ideje, hogy gyakorolja magában a sztoriját. Wilkes kezdte a kikérdezést.

Toni kitarzott a történet mellett, miszerint meglátogatta Phil Marshallt, aztán elindult, hátha kifaggathatja Sarah Freemantlet. Azt mondta, aggódott az asszony miatt, mert járt már nála korábban, és tapasztalta, hogy Guy Freemantle erőszakos férfi. Sikoltozást hallott, és utána megesküdült volna, hogy lövéseket is.

Újra és újra elmondatták vele az eseményeket, hogy lássák, nem változott-e akár csak a legapróbb részlet is.

Wilkes egyszer csak így szólt:

– Kaptunk egy értesítést a cheltenhami klinikáról, hogy Simon Blacket beszállították ma kígyómarással. Tud valamit erről?

– Igen, felhívott, de mint mondtam, úgy döntöttem, először Sarah-hoz megyek el, csak utána indulok a kórházba.

Wilkes átlapozott néhány jegyzetet.

– Black azt állítja, egy fa alatt várakozott Jessica Fordyce házával szemben, és várta, hogy a nő hazatérjen, mert fel akart tenni neki néhány kérdést. Azt mondja, elaludt, és arra ébredt, hogy valamit érez az ingén. Na mármost, a viperák nem mozgolódnak éjszaka, sem nem potyognak le fákról. Azt vélelmezzük, hogy valaki szándékosan támadta meg Simon Blacket.

– És hol volt Jessica Fordyce? – kérdezte Toni.

– A Hintó nevű étteremben vacsorázott Moretonban, mint azt számos rajongója tanúsíthatja.

– De az bezár fél tízkor, nem? – firtatta Toni. – Sötétedés után lehetett, amikor Simont megmarta a kígyó.

– Ezt miből gondolja?

– Mert sötét volt, amikor hívott – vágta rá gyorsan Toni.

– Legépelik a vallomását, aztán legyen szíves, írja alá. Holnap

valószínűleg újra beszélni fogunk magával.

Agatha Raisin nehezen tért magához az álmából, amikor a telefon élesen csörömpölni kezdett az ágya mellett. Rémülten hallgatta Toni beszámolóját a Simont ért támadásról.

– Úton vagyok a cheltenhami klinikára – mondta Toni.

– A kórházban találkozunk – vágta rá Agatha.

Gyorsan felkapkodta a ruháit, közben hegyezte a fülét a szalmatető felől érkező sejtelmes motoszkalásokra. A zsúpfedél rendszerint zörgött éjjelente, de most Agatha ide-oda tekergőző kígyókat képzelt oda.

Tonit a kórház bejáratánál találta.

– Le kellett volna beszélnem, hogy idejőjjön – mondta a lány. – Simon alszik, és jól van. Viszont Guy Freemantle-ről beszélni akartam magával.

Toni elmesélte Guy letartóztatását, gondosan elkerülve Simon masinájának még csak az említését is.

– Szóval megverte, és meg akarta égetni a kezét – összegezte Agatha. – Kellőképp kegyetlen alak ahhoz, hogy gyilkosságokat is elkövesse. Kíváncsi vagyok, tud-e valamit a kígyókról. És végig külföldön volt? Egyáltalán, hol járt?

– Phil azt mondta, hegesztési felügyelő egy tengeri olajfúró állomáson Skóciában.

– Ez különös. A felesége azt sugallta, mintha külföldön lenne. Kíváncsi vagyok, ólálkodhatott-e valamiképp a faluban. Feltételezem, a rendőrség ellenőrzi majd, pontosan merre járt.

– Gondolja, hogy Sarah elvállik tőle?

– Nem teheti meg. Nincs bevétele. Asszonytartást persze kapna. De talán túl sokáig élt bántalmazott feleségként, hogy ki tudjon törni ebből a helyzetből.

– Nincs kedvem most visszaautózni Mircesterbe – mondta Toni. – Azt hiszem, a kocsiban alszom, és reggel az első dolgom lesz meglátogatni Simont.

– Kikérdezett valaki mást is Simon?

– Meglátogatta Jessica Fordyce-t, és amilyen képet vágott utána, szerintem totál belezúgott – jegyezte meg Toni. – De aztán visszament a házhoz, hogy kívülről hallgatózzon.

Agatha éles pillantást vetett Tonira.

– Ezeknek a régi házaknak nagyon vastag a faluk. Hol volt Simon, amikor a kígyó a nyakába pottyant?

– Egy fa alatt ült a házzal szemközt, és elaludt.

– Bármelyik arra haladó autóból megláthatták a reflektorfényben. Ki kell derítenünk, vajon Sarah Freemantle férje hazament-e, miközben Simon aludt, és hogy mennyit tud a viperákról.

Agatha maciszemét Toni arcába fúrta.

– Várj csak egy kicsit. Simon lehallgatókészüléket használt?

– N-nem – dadogta Toni elvörösödve.

– Szóval igen! Rosszul hazudsz, Toni. Mi lesz, ha a rendőrség átkutatja a holmiját, és megtalálják nála?

Toni lehajtotta a fejét.

– Odaadtam Mrs. Bloxbynak.

Agatha felhorkant.

– A lehallgatóeszközök illegálisak Nagy-Britanniában. A legjobb lesz, ha reggel egyből elmegyünk a lelkészlakba. Ha Alf Bloxby megtalálja, az a jámbor jómadár, aki egy cseppet sem kedvel engem, valószínűleg átadja az első rendőrnek. Így jöttél rá, hogy Guy bántalmazza a feleségét?

– Nem tudtam ellenállni a kísértésnek. Azt sem tudtam, hogy illegális. Elleneztem, amikor Simon említette, mert olyan sunyi dolognak gondoltam.

– Jobb, ha most hazajössz velem – mondta Agatha. – Kora reggel átmegyünk a parókiára, megszerezzük azt az átkozott holmit, aztán meglátogatjuk Simont.

Másnap reggel a lelkész a nappaliban motozott, a kedvenc tollát

kereste. Hallotta, hogy a felesége a konyhában zörög az edényekkel, miközben reggelit készít.

Gondolván, hogy talán leejtette a tollat, négykézlábra ereszkedett, és benézett a szófa alá. Meglátott egy kisméretű táskát, és mivel nem volt ismerős neki, előhúzta.

Épp kinyitotta volna, amikor belépett a felesége.

– Azt hagyd! – szólt rá gyorsan Mrs. Bloxby. – Valakinek félretettem. Kész a reggelid. Mit csinálsz a padlón?

– Elvesztettem a tollam. Az aranyozottat, amit a keresztretjtvényfejtő versenyen nyertem.

– Ott van a kandallópárkányon, a váza mögött.

A lelkész feltápászkodott.

– Ó, remek.

– Most pedig edd meg a reggelit.

Amikor a lelkész magához vette a tollat és kiment a konyhába, Mrs. Bloxby ijedten körülnézett. Kilépett az erkélyajtón a kertbe, majd átsietett a templomudvarba. Mrs. Bloxby már korábban megvizsgálta a kis táska tartalmát, és felismerte, hogy egy lehallgatómasinát rejt. Nemrég olvasott egy cikket a kémeszközökről. Mr. Barret-Jynest az előző nap temették el. A frissen ásott sírhant mellett egy ásó hevert. Mrs. Bloxby megragadta a szerszámot, ásott egy kisebb gödröt, beledobta a táskát, majd földet hányt a tetejére, és jó erős ütésekkel lelapogatta.

Reggeli után a lelkész úgy döntött, hogy kimegy a templomkertbe, és elmond egy imát Mr. Barret-Jynes lelkéért. Szép idő volt, az előző nap ragacsos hősége már véget ért.

Alf megállt a hant mellett, és lehajtotta a fejét.

Ekkor egy hang szólalt meg a sírból:

– Alf Bloxby! – dörögte a mély bariton. – Arrogáns vagy!

A lelkésznek a lélegzete is elállt ijedtében, sarkon fordult, és

visszaszaladt a parókia biztonságába.

– No, ezt akarnám néki mondani – magyarázta a vén Mr. Sither, elsétálva a templomkert mellett.

– Én is – helyeselt a barátja, Bert Camden.

– Mi a baj? – nézett döbbenetben Mrs. Bloxby. – Alf, olyan fehér lettél, mint a fal!

– Attól tartok, meg fogok örülni – motyogta a lelkész. – Kimentem, hogy elmondjak egy imát Mr. Barret-Jynes sírja fölött, és hang szólt hozzám a sírból.

„Ó, istenem – gondolta a felesége –, az a nyomorult masina be lehet kapcsolva.”

– És mit mondott? – firtatta Mrs. Bloxby.

– Ne is törődj vele – vágta rá gyorsan a lelkész. – Gondolod, hogy él?

– Szegény Mr. Barret-Jynes egy hete holtan feküdt, amikor rátaláltak – borzadt el Mrs. Bloxby, és kényszerítette magát, hogy nyugodt maradjon. – Mrs. Carpie, aki gondját viselte, szabadságon volt. Ő talált rá, amikor visszajött. Adott egy rémesen szemléletes leírást a legyekről meg a szagról, ami ott terjengett. Az kizárt, hogy ez az ember él. Megyek, és megnézem. Talán valami csibész rejtőzött el az egyik sírkő mögött.

A lelkész arca kisimult, és hálásan nézett a feleségére. Hogyan képzelheti valami természetfölötti lény, hogy ő arrogáns volna?

– Megyek, majd magam nézem meg – jelentette ki.

– Nem, nem, te csak menj, és írd a prédikációd. Én elintézem.

Mrs. Bloxby kisietett a templomkertbe. Amikor lelapította a földet az ásóval, bekapcsolhatta a masinát.

Kapkodva kiásta, benyúlt a táskába, és kikapcsolta a gépet.

Épp azon gondolkodott, hová rejthetné el, amikor meghallotta, hogy a férje hívja. Behajította a táskát egy közeli sírkő mögé,

amikor Alf megjelent a kert végében.

– Az a Raisin nevű nőszemély van itt! – kiáltotta. – Láttál valakit elrejtőzve?

– Nem, senkit!

Mrs. Bloxby besietett a házba, és a nappaliban ott találta Agathát és Tonit, akik rá vártak. A lelkész eltűnt a dolgozószobájában.

– A sírkertbe! – mondta Mrs. Bloxby. – Jöjjenek velem, és vegyék magukhoz ezt a hitvány gépezetet. Meg vagyok lepve magukon. Nem tudják, hogy illegális?

– Mindent elmesélek, ha egyszer nálam lesz – mondta Agatha.

Magukhoz vették a táskát, és leültek együtt a kertben, miután Mrs. Bloxby kerített egy másik táskát, amelybe elrejtették a lehallgatót, arra az esetre, ha a férje felbukkana, nehogy felismerje az eredetét.

– Tehát láthatja – folytatta Agatha a legfrissebb eseményekről szóló beszámolóját követően –, Mr. Freemantle hazafelé tartva észrevehette Simont az autó reflektorfénye mellett.

– De honnan ismerné fel Simont? – csodálkozott Mrs. Bloxby.

– Egyszerű – felelte Toni. – A fotóink ott vannak Agatha irodájának weboldalán. Ez elég nehézé tesz mindenféle nyomozást.

Agatha arcszíne élénk rózsaszínbe fordult. Nagy buzgalmában az önreklámozás terén valahogy elfeledkezett róla, hogy a fotóik felpakolása az internetre elég botor ötlet. Önbecsülése, ami sosem volt elég erős, most jó nagyot zuhant.

– Inkább menjünk, és nézzük meg, hogy van Simon – szólalt meg. – Ezt a lehallgatókészüléket meg biztonságosan elzárjuk az irodában, mielőtt bemegyünk a kórházba.

Agatha bosszúságára Simon ugyancsak vidámnak látszott. Elmesélte, hogy kapott egy ellenszérumot, és másnap

valószínűleg el is engedik.

De a mosolya lehervadt, amikor Agatha keményen kioktatta, milyen ostobaság volt illegális lehallgatóeszközt használni.

– Talán keresnünk kellene valami kígyószakértőt – javasolta Toni. – Elvégre egy átlagembernek fogalma sem lehet, hogyan kell viperákat befogni és kezelni őket. Egyáltalán lehet kisállat-kereskedésben mérges kígyót venni?

Agatha kinyitotta jókora kézitáskáját, és kivette az iPadjét.

– Lássuk csak. – Fürgén gépelni kezdett. – Á, itt is van. Az önkormányzattól kell egy engedély. Írországban viszont nem szükséges. Kíváncsi vagyok, a gyanúsítottaink közül járt-e valaki a közelmúltban Írországban.

– Hogy derítsük ki? – töprengett Toni.

– Bárcsak meglenének azok a forrásaink, mint a rendőrségnek – sóhajtott Agatha. – Őket kell megkérni, hogy nézzenek utána.

– Talán ki kéne szélesítenünk a spektrumot – vélte Toni. – Miközben Glossopra, Freemantle-re, Hemingwayre és Fordyce-ra koncentrálunk, valaki más is lehetett az elkövető, akit nem ismerünk. Marston sorozatban prütykölte a nőket. – Agatha összerándult. – Lehet valaki, akinek jó oka volt megölni őt. Nem is tudom, Jessica Fordyce miért van a listán. Dugig van alibivel. Hatalmas az ismertsége. Aligha tudna bemenni egy kisállat-kereskedésbe viperákat venni úgy, hogy ne ismerjék fel. Egyébként azt is kétkeltem, hogy az ilyen boltok egyáltalán árulnak viperát. Az emberek egzotikusabb dolgokat szoktak keresni, például óriáskígyót.

– Egyetértek Tonival – helyeselt Simon. – Csak rá kell nézni Jessicára. Olyan gyönyörű, melegszívű és...

– Ó, fogd már be! – csattant fel Agatha. – Jelen pillanatban Freemantle személyében találtunk egy gazembert. Aki ilyen gonoszul bánik a feleségével, annak ádázul féltékeny természete lehet.

– Gondolkodtam a dolgon – felelte Toni. – Nem egyszerűen

egy felbőszült nő állhat a gyilkosság mögött. Marston iszogatót valakivel, és ekkor drogozták be. Nem tudom elképzelni, hogy leülne egy baráti poharazásra Freemantle-lel. Korábban eszembe jutott, hogy Philnek lehet egy másik gyanúsítottja, így aztán tegnap meglátogattam. Azt mondta, hogy megfedkezünk Carsely női bűnözőjéről, Matilda Fraserről. Emlékeznek, három éve letartóztatták kannabisztermesztésért. Három kisgyereke van, úgyhogy felfüggesztett büntetést kapott, de közben úgy hitték, a férje, Tim az igazi bűnös. A pletyka szerint viszont Tim, aki fel is szívódott és sehol nem találják, csak ugrált a feleségének, és úgy táncolt, ahogy az asszony fütyült. Matilda hordta a nadrágot.

– És mi köze neki George-hoz?

– Köztudomású, hogy munkát adott George-nak. Amikor elvitték a kannabiszpalántákat, ott maradt a szétdúlt farm. A nő lebontotta az üvegházat, és hagyományos kertet akart a helyén.

– Menjünk, nézzük meg most rögtön – indítványozta Agatha.

– Mit kell majd csinálnom, ha kiengednek innen? – kérdezte panaszosan Simon.

– Van egy csomó restanciánk az eseteink között. Kezdj el dolgozni valamelyiken. A felderítési rátánk erősen zuhan.

Hetedik fejezet

Toni Mircesterben hagyta az autóját. Agatha elvitte magával a mircesteri könyvtárba, hogy utánaolvassanak Matilda Fraser ügyének. Az ügyvédje esedezve bizonygatta, hogy Matilda csupán egy bántalmazott feleség, és Tim Fraser kényszerítette a marihuánatermesztésre. Amikor a rendőrség kiszállt az ingatlanhoz, Tim Fraser nem volt sehol. A felesége azt állította, bizonyosan kapott egy fülest valakitől. A rendőrség azóta is keresi.

„Carselyben egyre inkább úgy mennek a dolgok, mint Londonban – tűnődött Agatha. – Az emberek már nem ismerik úgy a szomszédaikat, mint régen.”

Matilda a régi lakónegyedben élt a falu szélén. Habár manapság is tanácsi lakótelepként emlegették, a lakások többsége már magántulajdonba került.

Hosszú tömbházakat alkottak, csak Matilda lakott egy különálló épületben, egy zsákutca végén.

Matilda Fraser egy vézna, festett vörös hajú nő volt, és

egészségtelen narancsos-barna bőrszíne alapján nyilvánvalóan megszállottja a szoláriumozásnak. Fakó szemére félig leereszkedett a szemhéja, vékony szája petyhüdten görbült lefelé.

– Nem kell bemutatkoznia – kezdte. – Tudom, ki maga. Mit akar?

– A segítségére van szükségem – felelte Agatha. – George Marston halálának ügyében nyomozok.

– Vagy úgy. Jöjjön be.

A nappalit egy óriási lapostévé uralta. A készülékkel szemben egy borotvált fejű fiatalember nyúlt el egy díványon.

– A fiam, Wayne. Tűnj el, Wayne.

A fiú kicsoszogott. Matilda kikapcsolta a tévét.

– Üljenek le – mutatott a kanapéra.

Agatha óvatosan leereszkedett a peccsés, barna kordbársony kanapéra, Toni leült mellé.

– Mit’karnak’tuni? – kérdezte Matilda egyetlen szóként kiejtve a kérdést.

– Az érdekelne, beszélt-e magának George valakiről, akitől félt?

– Nem. De neveltünk mink sokat, folyton bolondozott meg nevetett, ilyen volt az én George-om.

– A maga George-a? – szűkült össze Agatha szeme. – Közel álltak egymáshoz? „Az nem lehet. Ennek a nőnek még saját foga sincs!” – gondolta.

– Csak egy kis csóki-móki, ilyesmi – illegette magát Matilda. – De ezek a pasik már csak ilyenek. Egész életembe küszködök velük.

„Az önbizalmam a bányászbéka segge alatt – kesergett Agatha. – Hogy mit összetepertem meg költekeztem, hogy elcsábítsam!”

– Kígyókról nem beszélt soha? – firtatta Agatha. – Úgy tudom, volt valami fóbiája.

– Nekem nem mondott ilyet. Minap találtam egy rusnya dögöt

a kertembe, na, le is csaptam a fejét az ásóval. Randa, csúszómászó dögök.

– A rendőrségnek jelentette?

– Elegendem van nekem azokból. Egyébként is, egy kert tele van ilyen mászó randaságokkal. Akarja látni, milyen kint?

– Vetnék rá egy pillantást – felelte Agatha.

A kert szemlátomást elhanyagolt állapotban tengődött, mióta George nem gondozta, és ráfért volna az öntözés is. A virágok hervadtan kornyadoztak a forróságban.

– Ez különös – jegyezte meg Toni.

– Mi a különös? – kérdezte Matilda.

– A sziklakert a gyepek közepén. Elrontja a látványt. És a növények fele már elpusztult.

– Na, ha eleget kukkoltak má' – szólalt meg Matilda nyersen –, akkor induljanak. Nekem dolgom van.

Amikor beszálltak a kocsiba, Agatha megérezte a Toni izgatottságát.

– Mi az? – kérdezett rá.

– Az a sziklakert sehogy sem stimmel – felelte a lány. – George Marston a híre alapján nagy szakértője volt a kertészkedésnek. Sosem engedett volna ilyesmit telepíteni.

– Akkor a nőnek rossz ízlése van. És?

– Mind ez ideig nem találták meg Tim Frasert. Azzal, hogy eltakarította az útból, Matilda beállíthatta magát bántalmazott feleségként, akinek nincs felelőssége a kannabisztermesztésben.

– Ez csak egy gondolat kísérlet – jegyezte meg Agatha. – Hogyan fogod bizonyítani?

– Ideges lett, amikor a sziklakertről kérdeztem. Ha Tim ott fekszik alatta, akkor a nő fontolóra fogja venni, hogy áthelyezze. Idejövök sötétedés után.

Agatha fáradt volt és kedvetlen. De ha a leghalványabb esély van rá, hogy Toninak igaza van, nem akarta, hogy lefőzze őt a

gyönyörű kis beosztottja.

– Kerüljük meg a telket – közölte Agatha. – Láttam, hogy a hátsó kertet egy mező szegélyezi. Ott várakozhatnánk.

Toni elnyomott egy sóhajt. Az ő ötlete volt. Talán nem találnak semmit, de ha bejön a dolog, nem ízlett neki a gondolat, hogy Agatha elhappolja a sikert.

Miközben letelepedtek a Matilda kertjét határoló mező szélén, Agatha azon kapta magát, hogy Simon lehallgatókészülékén gondolkodik. Szörnyű nagy volt a kísértés. De akkor sem szabad használni, döntötte el határozottan. Illegális holmi, és ha nem lenne az, bárki könnyedén kémkedhetne a szomszédja után.

A levegő sűrű volt és párás. Agathának melege volt a magas szárú csizmában, amelyet védekezésékképp vett fel az esetlegesen felbukkanó vipera ellen. Toni a fűben ült a mező szélén, Agatha elcsigázottan ácsorgott.

– Nem félsz, hogy megmar valami? – suttogta mérgesen.

– Vipera? Nem, a napnak ebben a szakában nem. Mellesleg, ha ott álldogál, a holdfényben könnyű meglátni a sziluettjét.

Agatha gyorsan leült.

– Hol jár mostanában Charles? – motyogta Toni.

– Nem tudom. Nem próbáltam hívni. Ismered Charlest, jön és megy.

– És James?

– Utazgat valahol.

Toni megfogta Agatha karját.

– Csss! Felkapcsolták a villanyt hátul a konyhába. Megpróbálhatnánk közelebb húzódni.

– Elég közel vagyunk ahhoz, hogy meghalljuk, ha ásnak – suttogta Agatha. – Nagyon nagy a csend idekint. A legkisebb nessel is feltűnést keltünk.

– Mi? Az egész rohadt dolgot? – hallatszott egy férfihang.

– Szerintem ez Wayne, a fia – vélte Toni.

Ásás hangjait észlelték. Aztán Wayne szólalt meg:

- Megtöltöttem az első talicskát. Hova tesszük a cuccot?
- A kert végénél átvisszük a mezőre.
- A gazda meg fogja találni.
- Parlagon hagyta a földet. Nem fogja észrevenni.
- Gyorsan el innen – pattant fel Agatha. – Hívom Billt.

Agatha feltárcsázta Bill mobilszámát, remélve, hogy előbb felveszi, mint hogy az anyja berontson a szobájába, és elmarja a készüléket.

Amikor Bill álmos hangon beleszólt, Agatha sietősen elhadarta a dolgok állását.

– Nincs házkutatási engedélyünk – felelte Bill –, és holnapig nem is fogunk tudni szerezni.

– Hazudjon – sürgette Agatha. – Mondja azt, hogy úgy sejtjük, Tim Fraser ott van. Ne mondja azt, hogy a sziklakert alatt, csak azt, hogy ott. A pasas szőkevény. Ehhez nem kell házkutatási engedély.

– Meglátom, mit tehetek – mondta Bill, és letette.

– Kint az utcán várunk majd – mondta Agatha Toninak –, és ha megjön a rendőrség, követjük őket a házig.

Agatha egyre idegesebb lett, hogy a rendőrök nem fognak kiszállni, mígnem a Carsely fölé magasodó dombon meglátta az első kéken remegő fényt.

– A lovasság megérkezett – jelentette. – Drukkoljunk!

– Nagyon remélem, hogy nem kerül elő még egy hulla. Ha igen, a falut el fogja árasztani a nemzetközi sajtó – mondta Toni.

Három rendőrautó futott be. Agatha követte őket. Az előrs vezetője megnyomta a csengőt Fraseréknél, miközben másik négy rendőr megkerülte az épületet. Az egyik egyenruhás elővett egy faltörő kost, és berontott vele az ajtón.

Míg Agatha és Toni a ház előtt váraoztak, egy jelzés nélküli

autó érkezett, benne Bill-lel és Wilkessel. A főkapitány igen gyűröttnek látszott, és szemlátomást rossz hangulatban volt.

Wilkes Agathába fúrta a tekintetét.

– Ajánlom, hogy ne árnyékre vetődjünk.

Bill-lel bementek Matilda házába.

Agatha kiáltásokat hallott, aztán Matilda sikolyát.

Majd hosszú csend következett.

Az emberek egymás után jöttek ki az otthonukból nézelődni. Matilda házát körbekordonozták, Agathát és Tonit határozottan a szalag mögé parancsolták.

Közben befutottak a helyszínelők és egy fotós is.

– Nem jön halottkém – állapította meg Toni.

Agatha érezte, ahogy a bokáján csurog az izzadság a csizmában, és azt kívánta, bárcsak átvehetne egy szandált.

Már épp azt fontolgatta, hogy visszaül a kocsijába, amikor Wilkes és Bill jelentek meg az ajtóban. Mögöttük néhány rendőr kísért három megbilincselte embert: Wayne-t, Matildát és egy magas, sovány fickót.

– Mondd meg nekik, apa, hogy mi nem csináltunk semmit – követelte az ifjabb Wayne.

– Ez Tim lehet, aki eltűnt. A francba! – szitkozódott Agatha.

– Csak nyugalom – mondta Toni. – Biztos, hogy találtak valami gyanúsat, máskülönben nem tartóztatták volna le mind a hármat.

Agatha átbújt a szalag alatt, és odalépett Wilkeshez.

– Mit találtak? – kérdezte.

– Kövessen minket Mircesterbe – vetette oda kurtán Wilkes.
– Vallomást kell tennie.

– De...

– Csak egyszer az életben csinálja azt, amit mondanak magának, Mrs. Raisin! – csattant fel Wilkes. – És most, ha nem bánja, szeretnék beszállni a kocsimba.

Még néhány rendőr kijött Matilda házából, egy nagy fémdoboz volt náluk.

– Menjünk, Toni – tért vissza Agatha ifjú detektívjéhez. – Be kell mennünk a kapitányságra.

„Belebetegszem már ebbe a sok kikérdezésbe” – gondolta Agatha, miközben Tonira várt a rendőrségi recepción, hogy kijöjjön. Bármennyire is szerette volna, nem állíthatta, hogy az ötlet, miszerint valami rejtőzik a sziklakert alatt, az övé volt, mivel tudta, hogy Tonit külön hallgatják ki.

Elővett egy kis kézitükröt a táskájából, és alaposan megvizsgálta az arcát. Az összes kencefice, amit korábban feltett, megolvadt a hőségben.

Toni lépett ki a folyosóra, frissen, fiatalon és üdén.

– Mondtak valamit? – kérdezte Agatha.

– Nem igazán. Arról semmit, hogy mit találtak, de a kihallgatás végén Briggs nyomozó egyszer csak azt mondta: „Hála istennek, hogy megoldódtak ezek a gyilkosságok!” Erre megkérdeztem: úgy érti, hogy Fraserék követték el? Erre elnémult. Újra és újra elmondatták velem, hogy miből gondoltam, hogy valami furcsa van abban a sziklakertben, úgyhogy már szinte büntudatot éreztem.

– Szétvet a kíváncsiság – morogta Agatha. – Egyenesen Bill házához fogok menni, és addig dekkolok előtte, míg haza nem ér, és magyarázatot ad. Te hazamehetsz.

– Nem megyek – tiltakozott Toni. – Az egész dolog az én ötletem volt, nem emlékszik?

– Ha muszáj – felelte Agatha savanyúan.

Amikor másnap reggel Bill begördült a háza elé, felismerte Agatha kocsiját, amelyben az autó gazdája mellett ott aludt Toni is. Bill kísértést érzett, hogy bemeneküljön a házba, de tudta, hogy ha Agatha felébred, ott fog dörömbölni az ajtón, és felizgatja Bill mamáját.

Odament a kocsihoz, és bezörgetett. Agathának azonnal

kipattant a szeme, és lehúzta az ablakot.

– Mi történt?

– Nem szabadna beszélnem magával – mondta Bill. – Nem akarom, hogy bejöjjön a házba, úgyhogy menjünk el egy kávéra valahová. A kereszteződésben van egy Little Chef.

– Ismerem – felelte Agatha. – Toni, ébresztő!

Amikor már a kávéjuk felett ültek, Bill így szólt Agathához:

– Készen áll rá, hogy ezt végighallgassa? Elég nyüzötnak látszik.

Agatha védekezően az arca elé kapta a kezét. Furcsán gyerekes gesztus volt ez, Toni figyelmét sem kerülte el, és gyorsan megszólalt:

– Jól érzi magát. Ki vele!

– Nem volt hulla a sziklakert alatt – mondta Bill –, viszont találtunk egy nagy fémdobozt, tele pénzzel. Matilda korábban azt állította, a férje lelépett a pénzzel, amit a fűúrusítással kerestek. De a pénzkötegek alatt több könyvet is találtunk a viperákról: a szokásaikról és arról, hogyan kell bánni velük.

– És Fraserék mit mondtak erről?

– Matilda bevallotta, hogy igen, elrejtették a pénzt, mielőtt Tim elpuccolt Skóciába, de a férjével kórusban esküdöztek, hogy a könyvekről semmit nem tudnak. Ezt hallgassa! Matilda elmondása szerint Wayne-nel nemrég elmentek Skóciába, hogy meglátogassák Timet, aki Glasgow-ban rejtőzködött, és azt mondták neki, hogy egy rövid időre nyugodtan hazajöhet, biztonságban lesz, feltéve, ha nem mutatkozik.

– Várjon csak egy pillanatra – mondta Toni –, hol a többi három gyerekük?

– Állami gondozásban. A szociális hivatal felügyelet alá helyezte őket, amikor Matilda bíróság elé állt. Nem is küzdött érte, hogy visszakapja őket. Külön-külön hallgattuk ki

Fraseréket. Matilda azt állította, hogy amikor visszajött Skóciából, a növények fele kipusztult a sziklakertben, vagy már közel járt hozzá. Ő a melegnek tudta be. Most viszont kijelentette, hogy valaki feláshatta, megtalálhatta a dobozt, beletette a könyveket, és visszaépítette a sziklakertet. És van itt még valami, ami akkor derült ki, amikor először tartóztattuk le, és utánanéztünk a körülményeinek. Tim Fraser még fiatalemberként egyik munkahelyről a másikra vándorolt, melyek közül az egyik egy kígyófarm volt Southendben.

Agatha megnyomkodta a halántékát.

– Én ezt nem értem. Miért ölte volna meg George-ot?

– Marston a nő kertésze volt. Megtalálhatta a dobozt, amikor a kertben dolgozott. Még a sziklakert ötlete előtt temethették oda.

– És mi a helyzet Fiona Mortonnal, meg a kígyókkal, amit nekem küldtek? És amit Simon hátára dobtak?

– Talán attól félték, hogy George beszélt a dobozról Fionának.

– És Simon?

– Csak egy véletlen egybeesés. Nekidőlhetett egy viperának, amikor elaludt.

– Nem, nem, én ezt nem hiszem el – tiltakozott Agatha. – Szerintem Fraserék csak pitiáner bűnözők. A két gyilkosság viszont szörnyen kegyetlen volt. Az a fajta, amire a féltékenység bujtja fel az elkövetőt. Nem hiszem, hogy Fraseréknek bármi köze lenne hozzá. És mi van Jessica Fordyce-szal? Ő hol volt, amikor Simon megsérült?

– Aznap kora este Londonba ment. Nézze, Agatha. Az ügyet lezártuk. Wilkes ma délelőtt kiad egy sajtóközleményt. Én most megyek, hogy átadhassam magam annak a nagyon megérdemelt alvásnak.

Hazafelé autózva Agatha így szólt Tonihoz:

– Gondolod, hogy Fraserék követték el a gyilkosságokat?

– Nehéz elhinni – töprengett hangosan Toni. – Szerintem

Wilkes nagyon elhamarkodott döntést hozott. Egy védőügyvéd jó sok lyukat tudna ütni az elméleten. Hacsak nem volt rajta az újjlenyomatuk a kígyós könyveken, minden más csupán feltételezés.

– De az ügyész felépíthet rá egy vádat. Tim Fraser, ha rövid ideig is, de dolgozott kígyófarmon. A könyvek a kertjükben voltak elrejtve az illegális kannabiszültetvény bevételeivel együtt. Én amondó vagyok, ha meg akartak szabadulni George-tól, egyszerűen leütötték volna egy kalapáccsal, vagy akármivel. Nem nézek ki belőlük egy aprólékosan kidolgozott gyilkosságot.

– Mit gondol, George nővére, Janet is lezártnak fogja tekinteni az ügyet?

– Bemegyek az irodába, onnan hívom fel.

De amikor Agatha telefonált Janet Ilstonnak, kiderült, hogy Wilkes már értesítette a letartóztatásokról. A nő végighallgatta Agatha kétségeit, aztán metsző éllel a hangjában így szólt:

– Az én véleményem az, hogy a rendőrség göngyölítette fel szegény öcsém halálának ügyét, nem maga. Felmondom a szerződésünket.

– Erről ennyit – mondta Agatha borúsan, amikor letette a kagylót. – Nem engedhetjük meg magunknak a válság közepén, hogy a semmiért dolgozzunk. Lássunk neki a többi megbízásunknak.

Agatha megnézte a tévében aznap este Wilkes nyilatkozatát. Reménykedett benne, hogy azt fogja mondani, a rendőrség előzetes letartóztatásba helyezett három embert további kihallgatások céljából, de Wilkes világosan közölte, hogy gyilkossággal vádolják Timothy Frasert, a feleségét, Matilda Frasert, valamint a fiukat, Wayne Frasert.

Csengettek. Agatha ajtót nyitott, és Charles állt előtte.

– Gyere be – mondta komoran.

– Mi a baj? – kérdezte Charles. – Azt hittem, boldog leszel,

hogy véget ért ez az egész szörnyűség.

– Tölts magadnak egy italt, ülj le, és elmesélem.

Charles figyelmesen hallgatott. Amikor Agatha a történet végére ért, így szólt:

– Nem látom megalapozottnak az elképzelésed, Agatha. Túlságosan elrugaszkodott ötlet, hogy valami rejtélyes gyilkos úgy dönt, rájuk tereli a gyanút azzal, hogy odatemeti a kígyós könyveket a rejtekhelyükre. Miért jutna eszébe egyáltalán bárkinek, hogy ott a rendőrség majd kutakodni fog?

– Talán így biztosította be magát. Esetleg úgy gondolta, ha bármi jele mutatkozik annak, hogy a rendőrség szimatol utána, egy névtelen hívással leadhatja a fülest a rendőröknek. És a nekem küldött kígyók? Fraseréknek még csak a közelében sem jártam.

– De nyilván mindenfelé híre ment a faluban, hogy nyomozol. Fraserék talán csak el akartak takarítani az útból.

– Egyébként – váltott témát Agatha –, mit csináltál mostanában?

– Gondolkodtam a nősülésen.

– Te?! És ki a jelölt?

– Petronella Harvey-Booth.

– Az meg ki? – vetette oda Agatha féltékenyen.

– Fiatal, gazdag és csinos. Ha igent mond, nagyon szerencsés embernek tekinthetem magam.

– Van róla fotód?

Charles előhalászta a tárcáját, és kivett belőle egy fényképet.

– El kell ismerned, hogy Pet nagyon vonzó.

– Petnek szólítod?

– Hát, a Petronella túl hosszú.

A képen egy magas, vékony, hosszú barna hajú fiatal lány állt, arca nyúlánk, orra hasonlóképp megnyúlt, szája kicsi.

– És Gustav mit szól a tervezett házassághoz?

Gustav Charles komornyikja volt.

– Rendkívül helyénvalónak gondolja.

– Legalább nem foglak többé váratlanul az otthonomban találni – jegyezte meg Agatha.

Charles elvigyorodott.

– Hiányozni fogok?

Pokolian, gondolta őszintén Agatha, és kifosztva érezte magát.

– Majd hozzászokom – vágta rá könnyedén.

– Beszéltél már Mrs. Bloxbyval mostanában ezekről a gyilkosságokról?

– Miért?

– Valami apróság mindig történhet ebben a faluban. Mi van például Mr. Freemantle-lel? Veri a feleségét; ő éppen rádobhatta azt a viperát Simonra. Látogassuk meg a barátnődet.

– Nem akarsz visszarohanni Pethez? – kérdezte Agatha.

– Most épp a családját látogatja meg Devonban.

– Ha Devonban lakik, hogy találkoztatok?

– A barátainál járt Warwickshire-ben. Egy partin találkoztunk. Úgy éreztem, mintha ezer éve ismernénk egymást.

„Én senkinek nem kellek – borongott Agatha. – A férfiak vagy slampos nőket akarnak, vagy olyan lányokat, akik úgy néznek ki, mint a botsáskák. Fogadok, hogy Petnek hosszabbított haja van. Remélem is, hogy igen. Folyton hallani a figyelmeztetést, hogy kopaszsághoz vezet.”

– Akkor nézzünk el a parókiára, hátha Mrs. Bloxby hallott valamit.

A lelkész nyitott ajtót nekik, és Agatha legnagyobb meglepetésére melegen üdvözölte őt.

– Jöjjön be, Mrs. Raisin! – kiáltotta sugárzó mosollyal. – Mindig nagy öröm látni magát.

Agatha mit sem sejtett arról, hogy Alf Bloxbyt annak a hangnak az emléke gyötörte, ami arrogánsnak nevezte őt. Még egy prédikációt is tartott vasárnap a kevélység veszélyeiről. Nem nagyon hitte a felesége magyarázatát, miszerint valaki

elrejtőzhetett egy sírkő mögé. A hang, úgy tűnt, egyenesen a sírgödörből jött.

Mrs. Bloxby a nappaliban fogadta a vendégeit, de miközben a férje elvonult a dolgozószobájába, azt javasolta, üljenek ki a kertbe.

– Az érdekelne bennünket, nem hallott-e valamit – kezdte Agatha. – Arra gondolok, talán Freemantle-ék valamelyik szomszédja látta Simont az alatt a fa alatt.

– Nem hallottam semmit – felelte Mrs. Bloxby –, leszámítva, hogy Fred Glossop ismét elutazott.

– Furcsa, hogy miért jött vissza – tűnődött Agatha. – Külön élnek, nem?

– Azt hiszem, Mrs. Glossop megrémült a gyilkosságoktól, és üzent a férjének.

– Hol dolgozik a férfi?

– Számítógépes mérnök, valami oxfordshire-i üzemben.

– Miért nem váltak el hivatalosan még mindig?

– A pletykák szerint barátilag oldották meg a különválást.

– Nem hiszek a baráti válásokban – jegyezte meg Charles cinikusan.

– Azt hiszem, meglátogatom az asszonyt – fontolgatta Agatha.

– Talán ha Fred nincs ott, több hajlandóságot mutat, hogy beszéljünk.

Harriet Glossop külseje jól láthatóan megváltozott. Arca sápadt volt, és le is fogyott.

– Ó, maga az? – szólalt meg fakó hangon. – És ez a férfi kicsoda?

– Ő itt Sir Charles Fraith – mondta Agatha, remélve, hogy Charles lovagi címe megteszi a hatását.

– Jöjjenek csak be. Kiülhetünk a kertbe.

– A virágainak elkélne egy kis öntözés – jegyezte meg Charles.

A megbarnult gyepet összeaszott szirmok borították.

– Valahogy már nem érdekel – felelte Harriet. – Túl meleg van. George olcsón dolgozott ahhoz képest, amit itt a környékbeli kertészek kérnek.

– Arra gondoltunk, maga talán segíthetne nekünk – kezdte Agatha. – A kollégám, Simon Black Jessica Fordyce házával szemközt ült egy fa alatt, amikor támadás érte. Nem hallott vagy látott esetleg valamit? Egy autót, amint elhajt az úton? Vagy bármi ilyesfélét?

– Nem. Nézzék, én nem tudok semmit, mi több, nem is akarok tudni. Hallottam a rádióban, hogy azokat a borzalmas Fraseréket letartóztatták, de akkor maguk miért kutakodnak még mindig?

– Mert nem hiszek benne, hogy ők tették – jelentette ki Agatha.

– És maga jobban tudja, mint a rendőrség?

– Vannak megérzéseim...

– Na, ettől kíméljen meg! – csattant fel Harriet. – Van egy nő Mircesterben, aki Tarot-kártyából olvas. Miért nem próbálkozik nála? Gyorsan egy hullámhosszra kerülnének.

– Hát, ha eltökélte, hogy nem segít nekünk... – sóhajtott Agatha.

– Nézze, semmit nem tudok, és nagyon szeretném, ha távoznának... most rögtön!

Átsétáltak Sarah házához. Útközben Joyce Hemingway jött velük szembe.

– Csak nem a nagy detektív? – gúnyolódott Joyce. – Akit lekörözött a rendőrség?

– Én voltam, akinek feltűnt, hogy valami bűzlik a sziklakert körül – sziszegte Agatha.

– Egyébként mindegy, a rendőrség lezárta a gyilkossági ügyeket – felelte Joyce.

– Én pedig nem hiszem, hogy Fraserék a tettesek – közölte

Agatha. – És épp most jöttem rá valamire, ami felkavarhatja az egész ügyet.

– Ugyan mire? – vetette oda Joyce éles hangon.

Agatha elmosolyodott.

– Azt jobb, ha maga nem tudja. Kezdjük azzal, hogy hallották, amint megfenyegeti George-ot. Gyere, Charles.

– Hogy az ördögbe jutott eszedbe ezt mondani? – kérdezte Charles, amikor már hallótávolságon kívülre értek.

– Csak fel akartam kicsit kavarni az állóvizet, aztán lássuk, mit dob fel az iszap. Nekem nincsenek meg azok a forrásaim, mint a rendőrségnek, úgyhogy rendszerint csak rögtönzők, míg valami fel nem robban.

– Reméljük, nem te leszel az – jegyezte meg Charles.

James Lacey másnap reggel éppen hazaérkezett legutóbbi útjáról, és a bőröndjét pakolta ki, amikor megszólalt a csengő.

Átfutott az agyán, kimenjen-e a csengetésre. A falu új lakói gyorsan kiszimatolták, hogy James facér, és mivel a beköltöző hölgyek közül jó néhány szintén elvált vagy özvegy volt, némelyik kitartóan hívogatta Jamest egy kis házi süteményezésre, ha megneszelte, hogy a férfi itthon van.

Aztán eszébe jutott, hogy Agatha is lehet. James követte az újságokban az eseményeket, és majd kifúrta az oldalát a kíváncsiság, mit gondol Agatha Fraserék letartóztatásáról.

Lesietett a hálószobából a földszintre, és kitérta az ajtót. Egy magas, karcsú nő nyújtott neki kezét.

– Petronella Harvey-Booth vagyok.

– Nem ismerem magát – mondta James türelmetlenül.

– Természetesen még nem. Hamarosan eljegyezzük egymást Charles Fraith-szel.

– Ó, jöjjön csak be – invitálta James, hirtelen támadt kíváncsisággal.

A hölgy leült James viseltes kanapéjának a szélére. Nem egy

szédítő szépség, gondolta James. A középkori festmények arcaira emlékeztette hosszúkás orrával, erős szálú, hosszú hajával, aprócska szájával. Ismervén Charles vonzódását a pénzhez, a nő bizonyára nagyon gazdag lehet.

– Nos, és miben érint engem az önök eljegyzése? – kérdezte James.

– Szeretném tudni, Charles miért tölt annyi időt az ön exnejénél. Tudja, a papám figyelmeztetett, hogy mindig legyek óvatos, mert sok pénzünk van. Így aztán felbérelt egy magándetektívet.

James elvigyorodott.

– Micsoda csavar. Agathát figyeli egy magándetektív.

– Úgy tűnik, Charles gyakran tölti az éjszakát a hölgy házában, és akkor is bejár hozzá, amikor a házigazda nincs otthon. Nem akarok hozzámenni egy férfihoz, akinek szeretője van.

– Biztosíthatom önt, csak barátok. Menjünk át a szomszédba, és nézzük meg, ott vannak-e. Ön is megbizonyosodhat róla, ha találkozik a hölgygel.

Agatha épp visszaért Charlesszal. Kiment ajtót nyitni, amikor csengettek.

– Ó, James, hát visszajöttél – kiáltotta. – Ő itt kicsoda? Ja, tudom, már. Charles mutatott egy fotót magáról. Jöjjön csak be. A vőlegénye a kertben van.

Charles felállt, és meglepődve bámult Petronellára.

– Nahát, Pet! Mit csinálsz te itt? Gyere, ülj le.

– Azért jöttem, hogy kiderítsem, te mit csinálsz itt – felelte Pet, miközben leereszkedett egy kerti szék peremére, ölében szorongatva jókora kezitáskáját.

– A jó öreg Agatha egy régi barátom.

– Azt látom, hogy öreg – jegyezte meg Pet csípősen –, engem a barátság része érdekel.

„Rüfke, rüfke, rüfke” – motyogta magában Agatha.

– Vele töltöttem az éjszakát – jelentette ki Pet. – Amikor elmondtad neki, hogy el fogsz venni, közölted, hogy gazdag vagyok, és aztán megkérdezted őt, hogy hiányozni fogsz-e neki.

Döbönt csend ült a kertre. Charles találta meg elsőként a hangját.

– Ez egy magánbeszélgetés volt, amit nemrég folytattam Agathával.

Agatha hirtelen kikapta Pet táskáját a nő kezéből, kinyitotta, és odaszórta a tartalmát a kert asztalra, odébb lökve Petet, aki megpróbálta leállítani.

Azonnal felismerte a lehallgatókészüléket, ugyanolyan volt, amilyen Simoné.

– Maga kémkedik utánam! – kiáltotta Agatha. – Ez az eszköz illegális, máris hívom a rendőrséget. – Azzal előhúzta a zsebéből a mobilját.

– Ne – szólt rá Charles. – Magyarázatot szeretnék.

Pet sírva fakadt. James szólalt meg helyette:

– Én is el tudom magyarázni. Pet papája felbérelt egy magán-detektívet. Kétségtelenül ő látta el ezzel a holmival Petet. Legalábbis ezt mondta nekem, mielőtt áthoztam őt ide.

– A papa azt mondta, legyek óvatos – hüppögte Pet. – Figyelmeztetett, hogy neked esetleg csak a pénzem kell. Kérem, ne hívja a rendőrséget.

– Melyik magánnyomozó-iroda az?

– A Timmons.

Timmonsé egy új ügynökség volt, Agatha számos ügyfelet veszített miattuk.

– Örülnék, ha botrány nélkül megúsznánk – mondta Charles csendesen.

– Későre jár – mondta Agatha. – Hagyja itt nálam az eszközt, és holnap felkeresem őket. Ha nem akarja, hogy a rendőrséghez forduljak, Miss Harvey-Booth, szeretném, ha egy írásos nyilatkozatot tenne arról, hogy az apja megbízta a magánnyomozó-irodát, és hogy ők adták magának a

lehallgatókészüléket. Kérem továbbá a nyomozó nevét, aki megkapta a maga ügyét.

– N-nem tehetem.

– Ha nem, akkor megyek és felhívom a rendőrséget, utána az újságokat.

– Charles! – siránkozott Pet.

– Sajnálom – mondta a férfi. – Javaslom, hogy tedd, amit Agatha mond. Aztán hazamehetsz, és elmondhatod a te kedves papádnak, hogy nem szándékozlak nőül venni.

– Maguk itt mind szörnyetegek! – kiáltotta Pet.

– Nem annyira, mint maga – felelte Agatha.

Miközben másnap reggel Agatha a Timmons detektíviroda felé tartott Mircesterben, Charles miatt aggódott. Rendszerint nem szokta kimutatni az érzelmeit, de előző nap szokatlanul csendes volt, és miután Pet aláírta a nyilatkozatát és távozott, Charles is hazament.

James szintén távozott, és folytatta a kicsomagolást. Agatha megkérdezte, nem akar-e másnap reggel elmenni vele a Timmons ügynökséghez, de James azt mondta, gusztustalannak találja az egész helyzetet, és egyébként is sok a dolga.

Egy csinos szőke recepciós lány közölte Agathával, hogy várjon, Mr. Timmons hamarosan fogadja. Agatha savanyúan nézett körül a konkurencia recepcióján, miközben belesüppedt a fekete bőrkanapéba. A kisasztalt csillogó magazinok tarkították előtte. A krémszínű falakon absztrakt festmények függtek.

Az ő ügynöksége egy nagy szobából állt, egy titkárnővel, akinek az asztala az ablak mellett helyezkedett el. Az ügyfelek egyszerűen csak besétáltak. Simonnak, Toninak, Philnek, Patricknek, akárcsak ő magának, külön íróasztalaik voltak. A falat nem díszítették festmények, csak újságkivágások az iroda sikereiről. Soha nem gondoltam rá, hogy átalakítsam, mérlázott

Agatha. Olyan, mint a konyhám. Semmi divatos gránitpult, semmi rézedény, csak ugyanazok a fehérre festett konyhaszekrények, amelyek már akkor a házhoz tartoztak, amikor megvette. Egy négyszögletű faasztal négy egyenes támlájú székkal uralta a konyha közepét.

A belső iroda ajtaja kitárult, és egy nagydarab, pirosposzgás férfi vitorlázott ki rajta.

– Csak nem a híres Mrs. Raisin? – kiáltotta. Széles, körte formájú arca volt, testén dupla soros öltöny feszült. Keret nélküli szemüveget viselt, amely mögül ravasz, barna szemek vizsgálgatták gyanakvóan vendégét, megcáfolva az arcára feszült mosolyt. – Mit tehetünk önért?

Agatha szétnyitott egy zacskót, előhúzta belőle a lehallgatókészüléket, és letette az asztalra.

– Ez itt a maguké. Illegálisan használták, hogy lehallgassák egy magánbeszélgetésem.

– Képtelenség!

– Van egy írásos nyilatkozatom Miss Harvey-Booth-tól, miszerint az apja bérelte fel magukat, hogy kémkedjenek utánam. Ő maga használta ezt az eszközt.

– Hülye tehen! – Mr. Timmons elővett egy zsebkendőt, és megtörölte vele az arcát.

– Mielőtt elmegyek a rendőrségre, van valami mondanivalója?

– Kedves hölgyem, biztos vagyok benne, hogy meg tudunk valamiképp egyezni.

– Tehát veszteget is?

– Nem, nem! A nyomozóm azonnal ki lesz rúgva. Nem tudtam erről semmit.

– Ha bíróság elé kerül az ügy – mondta Agatha –, az az érzésem, a nyomozója mást fog mondani.

Mr. Timmons rávakkantott a recepcióásra.

– Küldje ide Bakert! – Majd visszafordult Agathához. – Itt, ön előtt fogom kirúgni.

Egy középkorú, magas férfi lépett be, halványszürke

öltönyben. Rá van írva, hogy exzsaru, gondolta Agatha.

– Ez itt Mrs. Agatha Raisin – mondta Timmons. – Maga illegális lehallgatóeszközt használt, úgyhogy ki van rúgva.

– Az eszköz az iroda tulajdona – felelte Baker nyugodt, mély hangon. – Az ön instrukcióinak megfelelően használtam.

Baker hosszan, keményen nézett munkáltatója szemébe. Aztán előhúzott a zsebéből egy kis magnót, és bekapcsolta. Bedugott az egyik fülébe egy fülhallgatót, egy darabig figyelt, aztán így szólt:

– Tessék. – Kihúzta a fülhallgatót, és feltekerte a hangerőt.

Mr. Timmons magnón rögzített hangja betöltötte a szobát. „Nézze, Baker, ez egy könnyű menet lesz. A nagymenő vén szivarnak, Harvey-Booth ezredesnek van egy lánya, Petronella, aki hozzá akar menni Sir Charles Fraith-hez, és szüksége van bizalmas infókra a pasasról. Fogja a lehallgatót, és tegye a dolgát.”

– Van még – jelentette be Baker, és újra keresni kezdett a lejátszón. Aztán a saját hangja hallatszott: „A kliensünk lánya, Petronella maga akarja használni a lehallgatót. Mondtam neki, hogy Sir Charles Fraith sok időt tölt Agatha Raisin házában, és talán egy kis entyem-pentyem folyik ott. A lány maga akar detektívesdit játszani.” Ezt Timmons hangja követte a lejátszóról: „Akkor hadd csinálja. Raisin nekünk komoly konkurencia, és ha fel tudjuk idegesíteni, az külön jó. Petronella apja bőségesen megfizette a munkánkat, és ha a lány maga akarja megcsinálni a melót, hát tegye.”

Baker kikapcsolta a magnót.

– Elmehet – szólt Timmons. Aztán Agathához fordult: – Van valami, amivel megakadályozhatom, hogy a rendőrségre menjen?

– Csak egyetlen módja van. Bezárja az irodáját, és áthurcolkodik egy másik városba.

– Ezt nem tehetem!

– Vagy megteszi, vagy megyek a rendőrségre. Két hetet kap,

hogy bezárja a boltot. Ha letelt a két hét, visszajövök, és ha még mindig itt lesz, egyből jelentkezem a zsaruknál.

Timmons felállt, és Agatha is így tett. A férfi fenyegetőn fölébe magasodott.

– Egy nap még kiegyenlítem a számlát, majd meglátja!

Agatha ridikülje nyitva volt. Elővett egy kisméretű felvevőt, épp olyat, amelyet Baker használt.

– Rögzítettem a fenyegetését. Édes istenem, nem egy nagy detektív maga, mi? – Agatha visszadugta a masinát a táskájába, és behúzta a cipzárat. – Na, viszlát! – mondta vidáman.

Timmons dermedten állt, és ökölbe szorult kézzel nézett a látogatója után, amint az kivonult tőle.

Agatha bement az irodába. Hirtelen elege lett abból, hogy megpróbálja felderíteni, ki ölte meg George-ot. Volt épp elég más munka.

Mrs. Freedman azzal fogadta, hogy mindeni terepen van, és átnyújtott Agathának egy listát.

– Rendben – nyugtázta Agatha, miközben átfutotta –, Simont kivéve. Még mindig kórházban van.

– Nem, már kiengedték. Telefonált. Azt mondta, visszamegy Carselybe, megpróbálja kideríteni, ki dobta rá azt a kigyót.

– Ördög és pokol! – bődült el Agatha. – Majd még megöleti magát. Nem volt elég neki egy gyilkossági kísérlet?

– Azért nem igazán nevezném gyilkossági kísérletnek – érvelt Mrs. Freedman. – Mindenki tudja, hogy kigyómarással egyenesen a kórházba kell menni.

– Elmegyek Carselybe, hogy elhozzam onnan – jelentette ki Agatha.

– Nem gondolja, hogy magának is kockázatos lehet?

– Az más. Én nem tudom elkerülni azt a helyet. Ott lakom.

– Gondolja csak meg – érvelt tovább Mrs. Freedman –, a fiúnak nem eshet baja. Elvégre az ügyet lezárták, nem?

Válaszul már csak az ajtócsapódás hangja érkezett.

Simon azt remélte, otthon találja Jessicát. Első találkozásuk óta róla álmodozott. Habár korábban sosem nézett szappanoperákat, most megvette a *Sürgősségi ügyelet* című sorozatot, amelynek egyik sztárja volt Jessica. De a színésznő nem volt otthon.

A fiú tétován álldogált a ház előtt, azon töprengve, mitévő legyen. Tudta, hogy Jessica csak hétvégeként jön le a faluban, de mégis élt benne egy szikrányi remény, hogy esetleg megejt egy villámlátogatást hétköznap is.

Simonnak egyébként Mircesterben kellett volna egy elveszett macskát keresgélnie, miután Agatha ismét csak az aprómunkát bízta rá. Mielőtt Carselybe jött, ellenőrizte a mircesteri állatmenhelyet, abban bízva, hogy ott könnyen ráakad a jószágra. Sziámi macska volt, de ilyen fajtát nem hoztak be a napokban.

Csendes, meleg nap volt. A locsolási tilalom miatt a virágok bágyadtan kókadoztak a hőségben.

Simon tudta, hogy Agatha csalódott benne. A kígyótámadás előtt még Toni is elfordult tőle. Most már nem is értette, mit látott egyáltalán a lányban. Szőke szépsége elhalványult Jessica szikrázó bájai mellett. Simon olyan megszállottjává lett a színésznőnek, hogy azon kapta magát, nincs kedve elindulni Carselyből.

Úgy döntött, hogy beül a kocsmába egy jó hideg sörre. Éppen elindult abba az irányba, amikor a dombtetőn megpillantotta Agatha kocsiját közeledni a falu felé.

A fiú egy mellékúton hagyta el gyorsan a falut, és visszaautózott Mircesterbe. Leparkolt a főtéren, elővette az elveszett macska fotóját, és rosszkedvűen tanulmányozni kezdte. Ám ekkor egy ragyogó ötlete támadt. Egyik sziámi macska nyilvánvalóan olyan, mint a másik. Simon jómódú családból származott, sosem voltak anyagi gondjai. Sebességbe tette a kocsit, és elhajtott a legközelebbi kisállat-kereskedéshez. Volt is egy sziámi macskájuk.

– Az, ami a maga fotóján van, egy lilajegyű – magyarázta az

eladó –, és én is egy pontosan ilyenrel szolgálhatok.

– Mennyi? – kérdezte Simon.

– Az egyik legritkább fajta. Négy száz font.

Simon csak egy pillanatig habozott.

– Elviszem – mondta végül. Volt a kocsijában egy macskaszállító doboz, amit a kóbor állatok befogásához hordott magával. Kiment az autóhoz, behozta, kifizette a macskát a hitelkártyájával, aztán Mrs. Finney rezidenciája felé vette az irányt, aki megbízta őket elveszett kedvence felkutatásával.

Agatha pufogva érkezett vissza az irodába. Toni egy jelentést gépelt a számítógépen.

– Tedd félre, amit csinálsz – szólt rá Agatha –, ugorj el az állatmenhelyre, és kérdezd meg, bevittek-e egy sziámi macskát.

– Nem Simon foglalkozik az ügyel?

– Valamilyen oknál fogva visszament Carselybe, de nem találtam ott. Mrs. Finney meg egyfolytában hívogat. – Agatha elkezdte feltúrni az iratszekrényt. – Egy csomó fotót adott át nekünk. Kérdezd meg azt is a menhelyen, Simon járt-e ott.

A menhelyen Tonit azzal fogadták, hogy szerencséje van: épp behoztak egy lilajegyű sziámit. Toni betette egy hordozókosárba, és elindult Mrs. Finneyhez.

Amikor a hölgy ajtót nyitott neki, az első hang, ami megütötte Toni fülét, egy sziámi összetéveszthetetlen nyávogása volt.

– Megtaláltuk a cicáját – újságolta Toni.

– De hát a kollégája épp az imént hozta vissza a kis drágám – csodálkozott Mrs. Finney.

– Akkor ez nem az ön macskája?

Mrs. Finney belekukucskált a kosárba.

– Milyen különös. Pont úgy néz ki, mint Pipi.

– Pipi?

– Á, a férjem nevezte így viccesen, aztán rajta maradt a név.

– És biztos benne, hogy a saját cicáját kapta vissza?

– Pipit mikor csipeztetem. Jöjjön be, mindjárt ellenőrzöm.

Odabent Mrs. Finney körbetapogatta a macska nyakát, amit

Simon vitt neki vissza.

– Ez furcsa – motyogta. – Nincs benne mikrocsip. Hadd nézzem csak, amit maga hozott. Hol találta?

– Valaki leadta a menhelyen.

Mrs. Finney óvatosan kiemelte a cicát, amit Toni hozott, a hordozóból.

– Ennek van mikrocsipje – mondta. – Ó, és itt az a kis fekete pötty a bal füle mögött. Te jó ég, hiszen ez itt Pipi! Mit csináljak a másikkal?

– Nem bánja, ha itt hagyom egy kicsit? – kérdezte Toni. – Utána kell néznem, honnan van a másik.

Toni megállt a ház előtt, és erősen gondolkodott. Simonnak volt pénze, és utálta, amikor lefokozták odáig, hogy állatokat kellett keresgélennie. A lány a mircesteri kisállat-kereskedéshez hajtott.

Mielőtt bement az üzletbe, elővette a fényképezőgépét, és addig pörgette rajta a képeket, míg talált egy csoportképet a nyomozóiroda munkatársairól. A boltban megmutatta az eladónak a fotót, és Simonra mutatott.

– Bejött ide ez a férfi nemrég macskát venni? – kérdezte.

– Ó, igen. Egy lilajelűt vásárolt. Gyönyörű kis bestia.

– Köszönöm, csak ennyit akartam tudni.

– Valami baj van?

– Nem, semmi – felelte Toni.

Visszaautózott Mrs. Finneyhez.

– Nincs kedve megtartani a másik cicát is? – kérdezte. – A menhelyen nagyon örülnek, ha megfelelő otthont találnak az állatoknak.

– Szívesen megtartom. De nagyon drága fajta. Nem kellene fizetnem érte valamit?

– Ó, nem. Boldogok lesznek, hogy jó gazdira talált a cica.

A visszaúton az irodába Mrs. Finney hálás köszönetei visszhangzottak Toni fülében.

– Nos? – nézett rá Agatha.

– Simon megtalálta a macskát, és visszavitte – mondta Toni.

– Na hála istennek.

Ekkor toppant be Simon.

– Örülök, hogy megtaláltad a cicát – üdvözölte Agatha –, de van itt más munka is. És ne menj el többé Carselybe úgy, hogy nekem nem szólsz. Találok neked valami más tennivalót holnap reggel.

– Nagyszerű – örvendezett Simon.

– Én is megyek – mondta Toni. – Várj meg, Simon.

– Beszelnünk kell – szólalt meg Toni határozottan. – Mi a francnak vettél meg egy drága macskát? Megtaláltam az igazit, és visszavittem.

– Atyaég – kerekedett el Simon szeme. – Agatha dühös lesz.

– Nem mondtam meg neki. Az igazi macsekot leadták a menhelyen. Mondtam Mrs. Finneynek, hogy nyugodtan tartsa meg a tiédet is. Mi a fenében sántikálsz?

– Gyere, igyunk meg valamit – intett Simon –, és elmondom.

Nyolcadik fejezet

Simon alig várta, hogy ürügyet találjon – bármilyen ürügyet –, hogy idójáról áradozhasson. Toni fokozódó türelmetlenséggel hallgatta, ahogy minden nő ideges lenne tőle, ha egy fiatal férfi ömlengését kellene hallgatnia egy másik nő szépségéről.

Amikor végre befejezte, Toni így szólt:

– Figyelj, ha ez így folytatódik, a munkádnak annyi, és az utcán fogod találni magad. A te hősnőd az egyik gyanúsítottunk – feltéve, ha Agathának igaza van, és Fraserék nem gyilkosok.

– Ne hülyéskedj már. Jessicának sziklaszilárd alibije van. Csak féltékeny vagy!

– Na ne fárassz – intette le Toni. – A hiúságod elvette az eszed. Na jó, ha el akarod kápráztatni valamivel, miért nem próbálsz meg te lenni a detektív, aki megoldja az ügyet?

Simon furcsa, bohócszerű arca felderült, ahogy lelki szemei előtt megjelent, amint Jessica mellett állva magyarázza a sajtó képviselőinek, hogyan leplezte le az igazi gyilkost.

– Remek ötlet! – kiáltotta Simon. – Most azonnal nekilátok.

– Nem, nem fogsz – hűtötte le Toni. – Tedd a dolgod, amit Agatha bízott rád, vagy elveszíted a munkád. Ha szaglászhatnékod van, csináld a szabadidőben.

Súlyos fellegek borították az eget, miközben Agatha Raisin hazafelé vezetett. Úgy tűnt, a fojtogató idő végül viharba torkollik. Agatha sóvárgott egy kiadós ézengés után, ami jól illett volna viharos lelkiállapotához. Valahogy a csontjaiban érezte, hogy a veszély nem múlt el Carsely fölül, még ha mindenki, akivel beszélt, azon az állásponton volt is, hogy nincs mitől tartaniuk. És a jobban szituált falusiaknak tetszett a gondolat, hogy valami lakótelepi, lecsúszott csirkefogók követték el a bűntényeket.

Valami azt súgta Agathának, hogy Mrs. Glossop tud valamit. No és a bántalmazott Mrs. Freemantle? Az ő férje is épp elég nagy gonosztevő volt.

Agathának eszébe jutott az irodai székben elhelyezett lehallgatókészülék. Kísértette a gondolat, hogy használja. De magánbeszélgetéseket illegálisan kihallgatni piszkos játszma.

Miközben hazafelé tartott Carselybe, szinte érezte az út fölött áthajló fák epekedését az eső után. Mozdulatlan csend telepedett a vidékre. Agatha belépett a házba, megcirógatta a macskáit. Épp a májat főzte nekik, amikor rájött, hogy még csak rá sem kérdezett, ki örökölte George vagyonát.

– Miféle nyomozó vagyok én? – kérdezte a közömbös cicáktól.

Amikor megfőtt a máj, félretette hűlni, és felhívta George nővérét, Janet Ilstont.

– Mi akar? – reccsent rá Janet.

– Kire hagyta George a vagyonát? – kérdezte Agatha.

– Nem tudom, miért kérdezősködsz még mindig. Én vitatom George végakarátát. Mindenét, a házat is beleértve valami nőre hagyta, úgy hívják, Harriet Glossop.

– Maga mikor jött erre rá? – kérdezte gyorsan Agatha.

– Tegnap.

– De hogyan csak tegnap?

– Egy régi katonatársa bukkant fel tegnap Afganisztánból George végrendeletével. Akkor találkoztak, amikor George utoljára volt eltávozáson, és valamilyen okból rábízta a végrendeletet, hogy őrizze meg. Egy amolyan „csináld magad”-irat, amit az ember a W. H. Smith cégtől szerezhet be.

– Hogy hívják ezt a barátját George-nak?

– Nem tudom, magának mi köze ehhez.

– Mert úgy hiszem, hogy George-ot nem Fraserék gyilkolták meg.

Hosszú csend állt be.

– Halló! Halló! – szólt bele a kagylóba Agatha.

– Itt vagyok. Ez érdekes. Mi van, ha ez a Glossop nevű nő ölte meg George-ot a pénzéért? Figyeljen, szeretném újra megbízni magát.

– Oké. Elküldöm a szerződést.

Agathán úrrá lett az izgalom, ahogy letette a telefont. Úgy döntött, hogy megy és beszél Harriet Glossoppal.

A szakadó eső összefüggő fátyolként borult az autóra, miközben Agatha megtette a rövid távolságot Harriet házáig. Borzasztó sötét lett, a felhők olyan alacsonyan lógtak, mintha csak a Carsely fölötti dombon csücsülnének.

Amikor Agatha kiszállt a kocsiból, észrevette, hogy a nappaliban ég a lámpa. Becsöngetett, és várt.

Semmi válasz.

Hátrabillentette az esernyőjét, hogy belássa az utcát. Harriet Fordja a járda mellett parkolt. Agatha újra becsöngetett.

Az eső dobolt az ernyőjén, és ugyanezt a ritmust játszotta valamivel magasabb hangon fent, az ereszcsonatán. Agatha elővette a mobilját, átpörgette a névjegyzékben a számokat, mígnem megtalálta Harrietét. Megcsörgette a számot, közben odahajolt a levélbedobó nyíláshoz, és fülelt. Hallotta, hogy egy telefon kicseng a házban, de hamarosan hangpostára kapcsolt.

Agathán végigfutott valami nyugtalan borzongás. Óvatosan lenyomta a kilincset. Az ajtó nyitva volt. Belépett, és elkiáltotta magát:

– Harriet! Itt van?

Csak az eső hangja felelt.

Aztán hirtelen villámlott, olyan erős fénnel, hogy Agatha egy pillanatra azt hitte, belecsapott a házba. A nappali ajtaja alatt egy fénycsík jelent meg.

Harriet bármelyik pillanatban kísétálhat, és követelheti a választ, mi a fenét keresek a házában, gondolta Agatha feszengve. Mégis... csak egy pillantást. Kinyitotta a nappali ajtaját.

A falusi házak tipikus vendégfogadó szobája volt, színes szövettel borított kanapéval és két fotellal. Egy cirmos macskát ábrázoló, meglehetősen rossz olajfestmény lógott a kandalló fölött. Az egyik sarkot egy vitrin díszítette, benne porcelánok. Az ablak alatt álló kerek asztalon valami étel maradéka szagosodott.

A tányér mellett egy felborult üvegből vörösbor ömlött az asztalra, a fehér abroszon vérfoltként terült el a folyadék.

Egy hátborzongató égdörgés rázta meg a házat, Agatha ijedtében ugrott egyet.

Elővette a telefonját, és felhívta Phil Marshalt.

– Phil – kezdte –, itt vagyok Harriet Glossop házában. Úgy tűnik, nincs itthon, de valami rossz érzésem van. Mielőtt tovább kutatok, ide tudnál jönni te is?

Phil megnyugtatta, hogy ott lesz pár percen belül. Agatha leült a kanapéra, és átölelte felhúzott térdét, miközben dörgött az ég és villámok csapkodtak a ház körül.

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire Phil odaért, pedig csak öt perc telt el.

– Biztos vagy benne, hogy a nő nem jön haza, és nem talál itt minket birtokháborítás közben? – kérdezte Phil idegesen.

– Még mindig mondhatjuk, hogy aggódtunk miatta – felelte Agatha. – Nézzünk körül. Én átkutatom az emeletet, ha te

vállalod a földszint többi részét.

Agatha kalapáló szívvel hágott fel a szőnyeggel borított lépcsőn. Az első ajtó mögött egy vendégszobának látszó helyiség tárult fel. Megpróbálta a következő ajtót, és rémülten kapott levegő után, mielőtt elkiáltotta magát:

– Phil!

Phil Marshall korát meghazudtoló fürgeséggel szántott fel a lépcsőn.

Harriet Glossop az ágyán feküdt. Az éjjeliszekrényen egy lámpa égett. Arca fehér volt, a halálos sápadtság szinte világított a lámpafényben.

– Hadd nézzem a pulzusát – mondta Phil idegesen. Odalépett az ágyhoz, és egyik ujját Harriet nyakához szorította.

Harriet szeme kipattant, és rémületében felordított.

– Én vagyok az, Agatha – lépett előrébb a lámpa fénykörébe Agatha. – Csengettünk, és telefonon is próbáltam hívni. Azt hittük, valami szörnyűség történt magával.

Harriet nagy nehezen feltornázta magát a párnákon, és rájuk meredt.

– Ez magánlaksértés! Hívom a rendőrséget.

– Ne csinálja már – esedezett Agatha. – Meg kell értenie. Tudomásomra jutott, hogy George a végakaratóban mindent magára hagyott, és... és... olyan fehér az arca!

– Ránctalanító krém! – csattant fel Harriet, elővéve egy zsebkendőt az éjjeliszekrényen heverő dobozból, és törölgetni kezdte vele az arcát. – Azonkívül altatót szedek. Nem tudok aludni, mióta szegény George meghalt.

A vihar közben visszavonulót fúj, a távolból még felfelmorajlott egy tompa dörgés.

– Szeretnék visszaaludni. Távozzanak.

– Esetleg csinálhatok magának egy csésze teát? – kérdezte Agatha. – Sajnálom, hogy megrémisztettük.

– Kifelé! – üvöltötte Harriet.

Phil is elment Agathához, a konyhában ültek le..

– Hát ezt jól megcsináltam – jegyezte meg Agatha borúsan. – Nem valószínű, hogy hajlandó lesz még valaha szóba állni velem.

– Biztos vagy benne, hogy Fraserék nem lehetnek a gyilkosok? – kérdezte Phil.

– Megérzés – állította makacsul Agatha. – Szerintem ez a gyilkos sokkal okosabb és gonoszabb valaki, mint bármelyik Fraser. Miért akarná bármelyikük meggyilkolni, teszem azt, Fionát? Azt el tudom képzelni, hogy George valamelyik volt szeretője féltékeny felindulásból megteszi. De hogy Fraserék... Ez csak egy falu, nem város. Ki tud ide besurranni, és fényes nappal végezni Fionával a kertemben?

– Elfeledkezel valamiről – szólt közbe Phil. – Emlékezz vissza, arra gondoltunk, hogy a gyilkos összekeverhetett téged Fionával. És ha nem Fraserék azok, még mindig szabadon járhat-kelhet valaki, aki rád vadászik.

– Amíg Fraserék a gyanúsítottak, addig nem. Bárki is az, nem akarja, hogy újra megnyissák az ügy aktáját.

– Hacsak nem egy örült.

– Hadd gondolkodjam – felelte Agatha. – Először is, lehetetlennek tűnik, hogy valaki felásta azt a sziklakertet, és betette a kigyós könyveket a dobozba anélkül, hogy a szomszédok, akik annak idején jelentették a gyanús tevékenységet, és ezáltal le is leplezték a kannabiszültetvényt, ne vettek volna észre semmit. Másfelől, mi van, ha a könyveket még a gyilkosságok előtt tették oda, mintegy biztosítékként. Amikor a gyilkos úgy érezte, hogy vészesen közel jár a rendőrség, egy névtelen telefon elvezethette őket a dobozhoz. Kik ismerhették a gyanúsítottaink közül Fraseréket?

– Valaki, aki füvet szív? – tippelt Phil.

– Bárcsak kikérdezhethetném Fraseréket – siránkozott Agatha.

– Biztos lesz ügyvédjük – mondta Phil. – Szerezd meg a nevét, és kérd meg, hogy kérdezze meg őt.

– Jó ötlet. Holnap megteszem. Közben meglátjuk, hátha Patrickkel szóba áll Harriet. Talán neki több szerencséje lesz.

– Holnap szombat – jegyezte meg Phil. – Hétfőig valószínűleg várnod kell, hogy beszélj az ügyvéddel.

– A nevét talán megtalálom az interneten – vélte Agatha. – Talán idéztek tőle valami nyilatkozatfélét.

Agatha Phillel a nyomában átment a számítógépéhez, és bekapcsolta. Átpörgette a cikkeket Fraserék letartóztatásáról.

– Á, itt is van. „Mint védőügyvédjük, Terence Ogilvie közölte a sajtóval, hogy egyelőre nem nyilatkozhat az ügyvel kapcsolatban.” Talán meg tudom szerezni az otthoni számát. Az irodája címe itt is van, Market Street 10, Mircester. Egy kis szerencsével Mircesterben lakik. Add csak ide a gloucestershire-i telefonkönyvet.

Agatha gyorsan pörgette a lapokat.

– Van egy T. Ogilvie Mircesterben a Harvey Roadon. Jól van. Holnap felhívom. Nézzük csak, hogy is van ez. Ha azokat a könyveket a gyilkosság előtt rejtették a dobozba, ez akkor történhetett, amikor a férj bujkált, a feleséget pedig fogva tartották.

– Az nem lehet – mondta Phil. – Mrs. Fraser szabadulása után ásták fel a sziklakertet.

– A fenébe! Csakugyan. De várjunk csak egy kicsit. Még az is a gyilkosságok előtt történt.

– Ez nagyon erőltetett gondolatmenet – vélekedett Phil.

– Tévesnek bizonyultak valaha az én intuícióim? – szegezte neki a kérdést Agatha.

– Igen.

Agatha visszaidézte a baklövéseket, amelyeket a férfiakkal követett el élete során, és gyorsan így szólt:

– Az nem árthat, ha felkeresem ezt az ügyvédet. Phil, ha nem bánod, hogy hétvégén is dolgoznod kell – tudod, mindig fizetek túlórapénzt –, kérdezősködnél egy kicsit Fraserék szomszédjánál, nem látott-e valakit?

– Rendben. De most sükségem van a szépítő, éjfél előtti alvásra.

Phil késő hetvenes éveiben járt, de sűrű fehér haja egészséget sugárzott, és ránc is alig volt az arcán. Még nekem is van remény, gondolta Agatha. Nota bene, Phil nem dohányzik.

Simon várakozással telve ébredt fel vasárnap reggel. Jessica Carselyben lesz, és neki meg kell találnia a módját, hogy férközhetne a közelébe. Abban reménykedett, hogy mondjuk, elsétál majd Jessica háza előtt, és meglátja, amint a kertjében dolgozik. De amikor kinézett az ablakon, nyirkos, esős idő látványa fogadta.

Carsely még így is vonzotta, mint a mágnes. A motorbicikli helyett az autót választotta, mert reggel a rádióban bementék, hogy nagyon sok utat elárasztott a víz az esőzések miatt.

Simon nem sejtette, hogy Toni követi. A lány aggódott miatta. Simon Jessica-mániája vezetett oda, hogy valaki megtámadta a szappanoperasztár otthona közelében.

Simon Jessica házatól egy kicsit odébb tette le az autót. Már bánta, hogy nem öltött áruhát. Mi lesz, ha Agatha meglátja?

Úgy döntött, elsétál a ház előtt. Ha a színésznő autója ott áll, talán össze tudja szedni a bátorságát, hogy becsöngessen. Agathával ellentétben Simon hitte, hogy a gyilkosságok megoldódtak, így még a nyomozást sem kell ürügyként használnia.

Kiszállt a kocsiból, és gyalogolni kezdett. Toni egy kapucnival a fején és az arcát egy esernyővel elfedve megindult utána, de kellő távolságra.

Simon meglóduló szívvel látta, hogy Jessica kocsija ott áll a ház előtt. Lassított a léptein. Aztán támadt egy ötlete. Ha kikérdeznél valamelyik nőt, akinek afférja volt George-dzsal, talán némi pletykához juthat, ami ürügyként szolgálhatna neki, hogy felkeresse Jessicát.

Elővette a BlackBerryjét, és átpörgette az esettel kapcsolatos jegyzeteit. Phil titkos fotókat is csinált a gyanúsítottakról. Joyce

Hemingway állítólag savanyú nőszemély, akivel lehetetlen beszélni. Harriet Glossop viszont megközelíthetőnek tűnt, és nem is lakott messze.

„Mi a csodának megy oda?” – csodálkozott Toni, miközben a fiú befordul Harriet kertkapuján. Akárcsak Simon, Toni is átpörgette a BlackBerryjét, mígnem megtalálta, kihez tartozik a lakcím. Harriet Glossop! Simon nyilván komolyan vette Agatha teóriáját, miszerint Fraserék nem követtek el semmit.

Harriet ajtaja egy résnyire nyitva állt. Simon becsöngetett. Az eső szomorúan csöpögött a fejére a zsupfedélről, lába előtt egy, az éjszakai viharban letörött mályvarózsa hevert.

Eltökélve, hogy hozzájut némi pletykamorzsához, Simon bedugta a fejét az ajtón.

– Van valaki itthon? – kiáltotta.

Mintha mozgást hallott volna hátulról, a konyha felől, így hát lassan araszolt előre.

A konyha előtt megtorpant, és rémülten felordított. Egy nő feküdt elterülve a padlón, félig a konyhában, félig azon kívül, a tarkóján egy sebből vér szivárgott.

Simon leguggolt mellé, kitapintotta a pulzusát, amikor egy ütés lesújtott rá.

Toni kint várakozott, tanácstalanul, hogy mit tegyen. Végül úgy döntött, bemegy Simon után. Ha a fiú egyszerűen csak nekiállt nyomozni, ő is ugyanígy megteheti.

Akár Simon, Toni is megnyomta a csengőt. Semmi válasz. Egy ilyen ronda, esős napon nem lehetnek kint a kertben. Óvatosan belépett, és Simont szólongatta, ahogy haladt előre.

Valami tompa nyöszörgést hallott a ház hátsó részéből, mire odaszaladt.

Simon egy nő testén elterülve hevert. Toni letérdelt mellé. A fiú fuldokló hangot hallatott, a pulzusa gyengén és összevissza

vert.

Toni kétségbeesve segítségért kiáltott, aztán hívta Agathát, akinek eladogta a rossz hírt. Agatha épp úton volt az ügyvédhez, amikor Toni hívása elérte.

A lány félt megmozdítani Simont, nehogy még nagyobb bajt okozzon, de nem akarta annak a nőnek a testén hagyni. Óvatosan leemelte, aztán felszaladt az emeletre az egyik hálószobába, és néhány takaróval tért vissza, amelyekbe becsavarta a fiút. Bevizezett egy tiszta konyharuhát a mosogató fölé, és a vérző sebre szorította Simon fején.

Hallotta, amint Agatha megérkezik, így hát kikiáltott neki:

– Ne jöjjön közelebb, ez bűntényhelyszín, és Simon csúnyán megsérült.

Agatha visszament az utcára, és le-föl járkált. Azon bosszankodott, miért is mondta el a munkatársainak, hogy nem hisz Fraserék bűnösségében. Simon nyilván úgy döntött, mepróbál valamit kideríteni.

A rendőrség és a mentők egyszerre érkeztek. A tíz perc, mire Simont kihozták egy oxigénmaszkkal az arcán, Agathának egy örökkévalóságnak tűnt.

– Életben marad? – lépett oda az egyik mentőshöz ijedten.

– Azonnal be kell vinnünk a kórházba – mondta türelmetlenül a mentős.

Wilkes, Bill Wong és Alice Peterson érkeztek meg, őket a helyszínelők követték.

Tonit kiküldték, hogy a nyombiztosítók végezhesék a munkájukat. Egyenesen Agathához szaladt, és azt kiáltotta:

– Simon félholt volt, és Harriet Glossopot meggyilkolták!

– Nos tehát – kezdte Wilkes –, maguk mit csináltak itt?

– Úgy gondoltuk, Fraserék nem lehetnek a tettesek – magyarázta Toni. – Tudtam, hogy Simon maga akar nyomozni, így hát követni kezdtem. Bement Harriethez, de már nem jött ki, ezért utánamentem, és ott találtam a földön fekve. – A megviselt idegzetű lány zokogásban tört ki.

– Sokkot kapott – vakkantotta oda Wilkesnek Agatha. – Hagyjanak neki időt, míg összeszedi magát.

– Elvisszük őt a kapitányságra – mondta Wilkes.

– És én is megyek, akár akarják, akár nem – szögezte le Agatha.

Míg arra vártak, hogy Tonit kikérdezzék, a lány odasúgta Agathának:

– Azért követtem Simont, mert...

– Miss Gilmour – szakította félbe egy rendőr –, jöjjön velem, kérem.

„Miért kellett Simont követni? – törte a fejét Agatha. – Remélem, nem valami romantikus bonyodalom van a dolog mögött. A fiú egyszerűen nem megfelelő partner. Túl fiatal és szeleburdi.”

– Agatha!

Agatha felnézett, és megpillantotta exférje, James Lacey magas és jóképű alakját. A férfi leült mellé.

– Épp most értem vissza az utamról, és hallottam a híreket. Az egész falu erről beszél. Gondoltam, hogy itt találjak.

Agatha megszorította az exe kezét.

– Ó, James. Ekkora zűrzavart! Biztos voltam benne, hogy Fraserék nem követhették el azokat a borzalmas gyilkosságokat, és megosztottam az elméletem a csapattal is. Simon nyilvánvalóan nyomozni akart egy kicsit a saját szakállára. A gyilkos, aki megölte Harriet Glossopot, még ott lehetett a házban, és megtámadta Simont. Nem tudom, Toni miért követte, de ő talált rá és Glossop holttestére is, és most kihallgatják.

– Toninak kórházban kéne lenni, hogy átsegítsék a sokkon.

– Tudom. Egyenesen odaviszem, ha a rendőrök végeztek vele.

De amikor végül Bill Wong kikísérte Tonit, az őrmester így szólt Agathához:

– Wilkes főkapitány szeretne egy szót váltani magával.

– De be kell vinnem Tonit a kórházba. Súlyos sokkot kapott. És Simont is látnom kell, hogy jól van-e.

Wilkes végigment a szokásos, hangfelvétellel kapcsolatos formalitásokon, aztán így szólt:

– Miért gondolta azt, hogy Fraserék nem követhették el a gyilkosságokat? – vágta a tekintetét mogorván Agathába. Ez az átkozott nő folyton ott nyüzsög az ő esetei körül, és rendszerint bele is köp a levesébe.

– Mert mindkét bűntény túlságosan aljas és kidolgozott ahhoz, hogy valamelyik Fraser követhette volna el. Ez csak egy megérzés. George Marston mindent Harriet Glossopra hagyott. Szerintem valaki az irigységtől hajtva ölte meg a nőt.

– És mit mondanak azok a híres intuíciói a gyilkosról?

– Nem tudom. Sarah Freemantle férje szabadlábon védekezik?

– A nő nem emeltetett vádat, de tiltó határozatot kért ellene.

– És Joyce Hemingway?

– Miért pont ő?

– Mert egy hatalmaskodó nőszemély, és viszonya volt George-dzsál. Hallották, hogy megfenyegeti. És Jessica Fordyce?

– Miután egyáltalán nincs bizonyíték rá, hogy a mi gyönyörű sorozatszárunk romantikus viszonyt ápolt volna Marstonnal, és bombabiztos alibije van, valószínűleg inkább a maga féltékenységéről van szó. Elég közismert a faluban, hogy megszállottja volt Marstonnak. Tehát, hol volt ma reggel?

– Otthon.

– Tanúk?

– A macskáim. Ja, és több telefonhívást is kezdeményeztem, ellenőrizhetik. Akkor is otthon voltam, amikor Toni felhívott.

– Szeretném, ha most távozna, és a saját dolgával törődne, Mrs. Raisin.

– Azt el kell ismernie, hogy ez a gyilkosság most ismét

felkavarta az ügyet.

– Ennyi volt, Mrs. Raisin.

– De...

Wilkes Bill Wonghoz fordult:

– Vigye ki innen.

Miközben végigsétáltak a kihallgatószoza előtti folyosón, Bill így szólt:

– Nézze, Agatha, tegye félre ezt az ügyet. Veszélyes. Egyetértek magával Fraseréket illetően, de nem mondom Wilkesnek. Valami pszichopata szabadon rohangál, és ha nem elég óvatos, maga lesz a következő.

Simon szülei a hozzátartozóknak fenntartott szobában várakoztak. Mr. Black Agathára meredt.

– Ha a fiam ezt túléli – szólalt meg –, garantálom, hogy nem dolgozik többé magának.

– Hogy van a fiú? – kérdezte James.

– Most operálják. Vérzik az agya. Ne szóljanak hozzám többet. És miután nem rokonai Simonnak, kifelé innen!

– Miss Toni Gilmourra várunk, aki megtalálta a fiukat, és minden bizonnyal megmentette az életét – közölte James. – Jelenleg a pszichiátriai osztályon van, úgyhogy minden jogunk megvan, hogy itt várakozzunk.

Agatha még sosem örült így James támogatásának. A várószoba egyik sarkában ültek le, kellő távolságra Blackéktől.

Toni végre felbukkant, de még mindig sápadt volt és reszketett.

– Az orvos azt mondta, rendbe fogok jönni, de még vissza kell jönnöm hozzá egy ellenőrzésre.

– Gyere, hazaviszlek hozzám – sürgette Agatha.

– Nem, egyedül szeretnék lenni. Ha vissza tudna vinni Carselybe, az jó lenne, otthagytam a kocsim.

– Nem hiszem, hogy elég erős ahhoz, hogy visszavezessen Mircesterbe – vélekedett James.

– Hagyjon már! – ripakodott rá Toni. – Tudok magamra vigyázni.

Az elkövetkező napokban és hetekben Agatha túl ideges és elgyötört volt ahhoz, hogy felkeresse az ügyvédet. Ahogy kedvenc dokumentumfilm-sorozatában fogalmazott olykor az egyik detektív: „és ezzel az ügy kihűlt”.

Ez az ügy, gondolta Agatha, nem egyszerűen kihűlt, egyenesen lefagyott.

Tim Frasert, a feleségét és a fiát megvádolták illegális bevétel rejtegetéséért, és óvadék ellenében szabadlábra helyezték őket.

A cotswoldsi vidék kezdett megtelni turistákkal. A sajtó egy hétre megszállta Carselyt, és a falubelieket kérdeztették. Az emberek fele a televíziós szereplésben reménykedett, a másik felük Agatha Raisint hibáztatta, mondván, ő hozta rájuk ezt a sok gyilkosságot és gonosztettet.

Jessica Fordyce adott egy tévéinterjút, amelyben elmondta, hogy semmi nem üldözheti el őt ebből a gyönyörű házból.

Simon gyorsan felépült, és amint elengedték a kórházból, elment vakációzni a szüleivel.

A Timmons nyomozóiroda felpakolt és odébbállt, aminek köszönhetően Agatha átvette több ügyüket is. James újra utazgatott, és Charles sem bukkant fel, hogy tiszteletét tegye régi barátnőjénél.

Amikor a július augusztusba fordult, Roy Silver jelentkezett be telefonon, és jelezte Agathának, hogy meglátogatná hétvégén. Agathát néha eléggé idegesítette ifjú barátja, de ezúttal nagyon vágyott egy kis társaságra. Mrs. Bloxby csak nagy ritkán ment nyaralni, de most Mallorcán pihent, és Agatha úgy érezte, nincs kivel beszélnie. Toni visszautasított minden aggodó gesztust, és

magába zárkózott.

A megszaporodott munkák miatt Agatha hétvégenként is dolgozott, de úgy döntött, a következő szombat-vasárnapot, amikor Roy megérkezik, kiveszi magának.

Az időjárás még tartotta magát a nyárhoz, nagy, bolyhos felhők szálltak a kék égen, és a cotswoldsi dombokon árnyékok kúsztak le és föl.

Roy mahagóniszínűre barnította magát, mélyen kigombolt nyakú fehér inget és fehér nadrágot viselt. Amikor átsétált a vasútállomás parkolóján, ahol Agathával találkoztak, abban reménykedett, hogy valaki összetéveszti majd egy filmsztárral, de egy házsártos vénember, aki a feleségével haladt el Roy mellett, azt morogta félhangosan:

– Istenverte ázsiaiak. Mindenütt ott vannak.

– Hallottad, mit mondott? – panaszkodott Roy.

– Igen, de tényleg egész sötét lettél – állapította meg Agatha.
– Nem félsz a bőrráktól?

– Ez csak mítosz.

– Igen, és a dohányzás sem okoz tüdőrákot. Nálam akarsz enni, vagy kiruccanjunk valahová?

– Menjünk étterembe, ha lehet – kérte Roy. – Túl meleg van most a mikrózott curryhez.

A White Hart Royalban ebédeltek, Moreton-in-Marsh ódon pubjában, ahonnan egykor I. Károly király fizetés nélkül elpuolt.

– Mesélj el mindent – szólította fel Roy Agathát, amikor eljutottak a kávéhoz.

– Nem tudom, el akarom-e mondani – habozott Agatha. – Van egy szörnyű megérzésem, hogy ez az ügy a kudarcaim egyike lesz.

– Ki vele, bébi! – biztatta Roy. – Nem vall rád, hogy feladod.

Agatha sóhajtott, de aztán belefogott. Amikor a történet végére ért, Roy így szólt:

– Egyvalamit nem értek. Jessica szerint Joyce Hemingwayt hallották kiabálni Geroge-dzsal, hogy megöli őt. És Simon

elmondása alapján Jessica azt állította, hogy Joyce egyszer dolgozott a londoni állatkertben. És te mégsem hallgattad ki őt.

– Nem tudok a közelébe férkőzni. Csak sérteget.

– Igen, de a rendőrség nyilván megtette. Biztosan körbejárták a falut, és kifaggattak mindenkit, beleértve Mrs. Arnoldot is, aki jelentette, hogy hallotta Joyce-ot fenyegetőzni, aztán elmondta Jessicának. Talán Bill Wong tud segíteni.

– Elegem van már az egész ügyből – nyögött fel Agatha rosszkedvűen. – Már épp kezdtem jól aludni, anélkül, hogy mindenféle csúszó-mászó kígyókkal álmodnék.

– Nem jellemző rád, hogy beijedj – mondta Roy.

– Oké – adta be a derekát Agatha. – Talán Bill otthon van. Jobb, ha előbb megcsörgetem.

Bill azt javasolta, hogy találkozzanak egy sarki kávézóban Mircesterben. Amikor megérkezett, fáradtnak látszott.

– Wilkes nem adja fel, Agatha – magyarázta. – Állandóan végig kell mennünk újra és újra az interjúkon, hogy találjunk valami nyomot. Még mindig abban reménykedik, hogy Fraserék a tettesek.

– Én is folyton a jegyzeteimet nézegettem – felelte Agatha, és beljebb húzta a székét a napról. – Nem akarok leburnulni. Már nem divatos.

– Csak azért mondd, mert egy nőt a te korodban öregít. Egy ilyen fiatal fickón viszont, mint én, csábos! – jelentette ki Roy.

– Hülye!

– Gyerekek, gyerekek – csitította őket Bill. – Mit szeretnének, minek nézzek utána?

– Joyce Hemingwayről van szó – mondta Agatha. – Mrs. Arnold azt állította, hogy hallotta Joyce-ot George-dzsál ordítani, hogy megöli őt.

– Emlékszem. Épp most olvastam ezt újra a feljegyzésekben – bólintott Bill. – Joyce tagadja a dolgot, Mrs. Arnold pedig

visszakozott, hogy biztosan rosszul hallotta. Szemlátomást meg volt ijedve. Próbáltuk győzködni, de nem lehetett elmozdítani az álláspontjától. Joyce Hemingway igen gorombán válaszolt. Megkérdeztük, tud-e valamit arról, hogyan kell bánni a kigyókkal, erre azt felelte, hogy titkárnóként dolgozott a londoni állatkertben, és semmi dolga nem volt sem hüllőkkel, sem más állatokkal. Ellenőriztük, és találtunk valakit, aki ismerte őt, és alátámasztotta, hogy valóban ez a helyzet. A modora miatt rúgták ki.

– És a kigyós kézikönyvek a sziklakert alatt? – firtatta Agatha.

– Ujjlenyomatokat találtak rajtuk?

– Nem.

– Hát, ennek már eleve gyanúsnak kellett volna lennie. Fraserék ujjlenyomatai rajta voltak azon a dobozon?

– Igen.

– Na tessék. Nem kezdtek erre gyanakodni a rendőrségen? Miért törölték volna le a könyveket, és a dobozon miért hagyták rajta az ujjlenyomataikat?

– Nézze, Agatha, vissza kell mennem dolgozni. Ha szabadlábban mászkál egy gyilkos, maga veszélyben lehet. Egyszerűen tegye félre az ügyet.

– De már mióta nem történik semmi! – makacskodott Agatha.

– Valaki most önelégülten dörzsöli a tenyerét, hogy megúsza.

– Akkor maga hagyja szépen, hogy ezt gondolja, és bízsa a dolgot a rendőrségre. Simon hogy van?

– Újra dolgozik. Az apja azt mondta, hogy megvonja tőle a szülői apanázst, ha folytatja a nyomozósdit, de Simon ragaszkodott a munkájához. Úgy tűnik, teljesen elvette az eszét Jessica Fordyce. Nem tudom megérteni.

– Az ilyesmit neked bárki másnál jobban meg kellene értened – bökött oda Roy.

– Fogd be, vagy mehetsz vissza gyalog Carselybe.

Toni már bánta, hogy önként vállalkozott erre a kirándulásra. Simon javasolta, hogy ruccanjanak ki piknikezni a malverni dombok közé. Azért egyezett bele, mert aggódott a fiú miatt. Simont szinte lázas izgalom fűtötte, és Toni nem volt biztos benne, hogy teljesen felépült a sérüléséből. Erősen tűzött a nap.

– Sosem vettem komolyan a globális felmelegedést – mondta Simon –, de ez a nyár kivételesen forró.

– Ne aggódj. A tudósok azt állítják, hogy egy újabb kis jégkorszak elé nézünk – felelte Toni. – Nem keresünk valami árnyékos helyet, ahol leülhetünk?

– Csak menjünk egy kicsit távolabb.

Toni fáradt és kedvetlen volt a csodás kilátás ellenére. A malverni dombok területét szabadon látogathatta bárki, és keresztül-kasul szelték a száz mérföld hosszúságot kitevő turista- és lovas ösvények. Toni kezdte úgy érezni, mintha már végigyalogolták volna az egészet.

Simon váratlanul megtorpant egy dombtetőn.

– Nézd csak! – kiáltotta. – Valamit filmeznek!

– Ó, micsoda meglepetés! – jegyezte meg Toni gúnyosan. – Csak nem Jessica Fordyce? – De Simon már rohant is, kezében szorongatva a piknikfelszereléssel megrakott utazótáskát. „Csak ürügynek hívtam el”, gondolta Toni, és jóval lassabb tempóban követte a fiút.

Látta, amint Simon belép egy catering-lakókocsiba, és az órájára pillantott. Ebédidő. A stáb nyilván szünetet tart.

Jessica egy asztalnál ült egy fiatalemberrel, aki megbámulta Simont.

– Ki ez? – kérdezte Jessica, amikor Toni belépett. – A barátnőd?

– Ó, nem, nem – sietett a válasszal Simon –, csak egy munkatársam. Elhoztam őt egy kis piknikezésre. Beszélhetnék önnel?

– Gyere ki, és keresünk valami árnyékos helyet. Be sem mutattad a kollégád.

Simon összevonta a szemöldökét.

– Ő itt Toni Gilmour.

– Szevasz, Toni. Van kedved enni valamit? És csatlakozhatnál Rex Dangerfieldhez, míg én beszélek Simonnal.

– Csak izom valamit – felelte Toni Simonra meresztve a szemét –, hoztunk magunkkal ételt, és kár lenne, ha veszendőbe menne.

Jessica letelepedett egy székre a cateringes kocsi előtt, Simon pedig leült mellé.

– Miről szól ez az epizód? – érdeklődött a fiú.

– Á, egy újabb viharos szakítás Rexszel. Mindig ugyanaz.

– Eszébe jutott már valaha, hogy kilép a sorozatból?

– Gyakran. De láttam, mi történik azokkal a színészekkel, akik kiszállnak egy hosszú szériából. Túlságosan beskatulyáztam Maggie nővér szerepébe. Nehéz lenne most már mást találni. Miért vagy itt valójában?

Erre az őszinte válasz az lett volna: „Hogy téged imádjalak”, de Simon ehelyett csak ennyit mondott:

– Véletlenül.

– Fraseréket végül is tisztázták?

– Ja, hogy őket? Igen.

– Ez különös.

– Addig voltak lehetséges gyanúsítottak, míg meg nem támadta valaki Harriet Glossopot. És engem is.

– Szegénykém. Olvastam erről. – Jessica elbűvölő mosolyt villantott Simonra. – És most már jól vagy?

Simon bosszúsán látta, hogy Toni és Rex közelednek.

– Ideje, hogy a sminkünket rendbe tegyék – szólt oda Rex.

– Maradhattok, és nézhetitek, ha akarjátok – ajánlotta fel Jessica.

– Azt hiszem, mennünk kell, mert... – kezdte Toni.

– Nagyon szeretnék megnézni! – szakította félbe Simon.

Toni ekkor hirtelen felsikoltott:

– Kígyó! – ordította, és a földre mutatott.

Egy vipera siklott át a fűcsomók között.

Jessica megragadott egy összecukott napernyőt, ami a széke mellett hevert, és a hegyével precízen odébb hajította a kígyót.

– Gyere, Rex – mondta.

Toni leereszkedett a székre, ami Jessica után üresen maradt, és suttogva kérdezte:

– Láttad ezt?

– Olyan bátor... – lehelte Simon. – Én megijedtem. Menjünk, nézzük a forgatást.

– Mindjárt megyek utánad.

Toni megvárta, míg Simon eltűnik, aztán elővette a telefonját, és felhívta Agathát.

– Fent vagyunk Simonnal a malverni dombokon. Piknikezni hívott, de kiderült, hogy csak Jessica után lohol. Na de ezt hallgassa! – Azzal beszámolt Agathának, milyen ügyesen intézte el a kígyót Jessica.

Amikor Toni befejezte, Agatha így szólt:

– Eddig bíztam a rendőrség szavában, ami Jessica halálbiztos alibijeit illeti. Most viszont magam fogom ellenőrizni a holléte minden részletét.

Miközben a hőségben lassan vánszorogtak az órák a forgatáson, és Toni idegesen fürkészte a földet viperákat keresve, kezdte megbánni, hogy ő is Simon kocsjával jött.

Végül a fiú csatlakozott hozzá. Csillogó szemmel újságolta:

– A stáb visszamegy Londonba, de képzeled, Jessica meghívott vacsorára!

– És engem? – kérdezte Toni.

– Ööö, téged nem – füllentette Simon, aki azt mondta Jessicának, hogy Toninak randija van.

– Figyelj, Simon, elmondtam Agathának, milyen ügyesen bánt Jessica azzal a kígyóval.

– Hogy mi?

– Te kicsit sem találsz gyanúsra?

– Nem, egyáltalán nem – csattant fel Simon. – Szeretném, ha

Agatha békén hagyná.

- Csak újra ellenőrzi Jessica alibijeit.
- Bárcsak sose hoztalak volna el! – dühöngött Simon.
- Az érzés kölcsönös. Van még egy hosszú sétánk visszafelé.
- Itt van közel az út. A hangmérnök azt mondta, hogy visszavisz bennünket a kocsimhoz.

Simon egész úton hallgatott Mircesterig. Semmi mást nem akart, csak megszabadulni Tonitól, és keresni egy megfelelő öltözetet estére.

Amikor beértek Mircesterbe, Toni átült a saját kocsijába, és elhajtott Carselybe.

– Van valami jó hír az alibik terén? – kérdezte, amikor Agatha ajtót nyitott.

– Most itt van nálam Roy. Úgy döntöttem, majd hétfőn együtt ráállunk a témára. Simon hol van?

– Jessica meghívta vacsorára. Aggódom érte.

– Gyere ki a kertbe, üdvözöld Royt és igyál valamit.

Roy épp olyan mámorosnak látszott Jessicától, mint Simon.

– Ha engem kérdezel – suttogta, miközben Agatha bement, hogy hozzon Toninak egy pohár ásványvizet –, Agatha csak féltékeny Jessicára. Az a nő bárkiből előhossa a zöld szemű szörnyet.

– Belőlem nem – zárta le a témát Toni.

Kilencedik fejezet

Simon a legjobb öltönyét vette fel, hozzá hajszálcsíkos inget húzott és selyem nyakkendőt kötött. Este izgatottan csöngetett Jessicánál.

Először azt hitte, a hölgy nincs otthon, de aztán csoszogó hangokat hallott az ajtó mögül, és egy férfi kiabálását: „Ne nyisd ki, akkor talán elmegy!”

„Biztosan azt gondolja, valami újságíró vagyok” – futott át Simon agyán, és újra megnyomta a csengőt.

Egy darabig csend volt, majd hirtelen kinyílt az ajtó, és Jessica állt ott. Mezítláb volt, rövid farmersortot viselt, hozzá a csípőjén megkötött férfinget.

– Nahát, Simon! – kiáltotta.

– Meghívott vacsorára, nem igaz? – tétovázott Simon.

– Tényleg? Jaj, olyan zűrös nap volt, kiment a fejemből. De azért gyere be, igyál valamit. Sajnos vacsorával nem szolgálatok.

Simon csalódott volt. A józan ész azt súgta, hogy inkább

távozzon, de a ház úrnője olyan bájosan mosolygott rá, hogy végül így szólt:

– Hát jó, rendben.

A nő bevezette a konyhába. Simon ideges lett, amikor meglátta, hogy Rex is ott van.

– Hogy ki vagy rittyentve! – mustrálta végig a fickó Simont. – Ha nem szombat lenne, arra tippelnék, valami bankigazgatóval tárgyalnál.

– Azt hittem, vacsorára hívtak – mondta Simon. Rex félmeztelen volt, szemlátomást büszkén villogott kidolgozott, izmos felsőtestével.

– Sajnos mi már ettünk – mutatott Rex egy üres pizzásdobozra az asztalon.

– Lépj le, Rex – szólt rá Jessica. – Csak iszunk valamit Simonnal, aztán megyek vissza, hogy összeolvassuk a szövegeinket.

Rex lomhán kifordult a konyhából.

– Mit kérsz? – kérdezte Jessica.

– Csak egy kávé – felelte Simon. – Vezetek.

Jessica odalépett egy csillogó eszpresszógéphez, és nekilátott, hogy bekészítse a kávé.

– Nos tehát – szólalt meg Jessica, miközben letett a konyhaasztalra egy csésze kávé –, ülj le, és meséld el, miféle esetek után nyomozol.

– Á, csak aprómunka – legyintett Simon. – Válasok, eltűnt kamaszok, ilyesmik.

– Semmi gyilkosság?

– Semmi ilyesmi.

– Mi a helyzet George gyilkosával?

– Attól tartok, zsákutcába jutottunk – mondta Simon –, de Agatha nagyon állhatatos.

– De mi az ördögöt tud ő csinálni, amit a rendőrség nem?

– Nem tudom, de tényleg mindig addig kutakodik, addig nyüzsög, amíg elő nem áll valamivel.

– Nem fél?

– Szerintem a kíváncsisága nagyobb, mint a félelme. Most beszéljünk önről. Szerintem szuper volt az alakítása ma délután.

Jessica vállat vont.

– Ez csak munka. Szerencsés vagyok. Figyelj csak, sajnálom, hogy megfeledkeztem a vacsoráról, de aggódom Rex miatt.

– Miért? – kérdezte féltékenyen Simon.

– Még nem jutottunk el a következő epizód végéig, amiben kinyírják. Dühös lesz.

– Azelőtt mivel foglalkozott?

– Semmi komoly. Borotvahabreklámok, ilyesmik. Kicsit sokat parancsolgatott a forgatásokon, ezért aztán úgy döntöttek, kiírják.

– Ez kemény. Mármint hogy ezt így kell megtudnia. Nem tudták volna egyszerűen figyelmeztetni?

– Már több figyelmeztetést kapott. Most már tényleg menned kell.

Simon vonakodva felállt. Jessica kikísérte az ajtóhoz, és adott egy puszit az arcára.

– Talán majd máskor – lehelte.

Amikor becsukódott mögötte az ajtó, Simon szerencsétlenül áldogált. Aztán megérezte, hogy figyelik, és megfordult. Joyce Hemingway állt az utcán, és nézte őt. Simon odasétált hozzá.

– Mit bámul? – kérdezte Simon.

– Maguk férfiak, kész röhej. Ahogy körbelihegik – vetette oda nyersen Joyce.

– Magát biztos nem sok férfi lihegi körbe – vágott vissza Simon. – Egyébként hallották, hogy megfenyegeti George Marstont.

– Hazugság! – kiáltotta szenvedélyesen a nő. – George szeretett engem!

– Meg a fél falut – tette hozzá Simont.

Joyce olyan erővel vágta képen, hogy a fiúnak meg kellett kapaszkodnia a kertkapuban. Aztán hosszú, atletikus lépteivel a

nő elvágatott.

Simon beszállt a kocsiába, és elhajtott Agathához. Toni, Roy és Agatha épp befejezték a vacsorát.

– Éhes vagyok – panaszolta Simon, amikor csatlakozott hozzájuk a konyhában.

– Azt hittem, Jessicánál vacsorázol – jegyezte meg Toni.

– Elhalasztva. Közölte, hogy próbálnia kell azzal a méregzsák Rexszel. És azt is, hogy az epizód végén fogja megtudni, hogy kinyírják.

– És még fel is öltöztél, erre nincs hová elmenni.

Simon megvonta a vállát.

– Összekülönböztem azzal a borzalmas Joyce-szal. Pofon vágott.

– Mit mondtál neki? – csodálkozott Agatha.

– Azt, hogy hallották, amint megfenyegeti George-ot. Mire ő, hogy George szerette őt. Mire én: és a fél falut.

– Veszélyes nő – jegyezte meg Toni.

– Tarts tőle három lépés távolságot – adta ki az ukázt Agatha.

– Unatkozom – morgott Roy. Majd megveszett érte, hogy a képét az újságokban láthassa, és azt remélte, hogy a sajtó még mindig itt fog lézengeni a faluban. – Elmegyek sétálni egyet.

– Ahogy tetszik – mondta Agatha, majd Simonhoz fordult. – Van még egy kis maradék bárányragu, amit Mrs. Bloxby hozott. Kérsz?

– Az remek lenne.

Miközben Roy az ibolyaszínű ég alatt sétált a faluban, azon kapta magát, hogy a lába Jessica házához viszi. Kíváncsi volt, megtudja-e győzni a nőt, hogy foglalkoztassa őt PR-menedzsereként. Aztán hétfőn visszamehetne Londonba, és jelenthetné a sikert a főnökének a reklámügynökségnél.

Már a kertkapun volt a keze, amikor megdermedt. Bentről

üveg- és porceláncsörömpölés hallatszott, majd egy férfi azt ordította: „Hogy merészelted ezt megengedni nekik, hogy kinyírjanak?!”

Roy előkapta a mobilját, és hívta a mircesteri kapitányságot.

– Figyeljete csak! – emelte fel az ujját Toni. – Szirénákat hallok. Mindannyian kiszaladtak Agatha háza elé.

– Látni a kék villogókat a dombtetőn. Arra Joyce lakik. Gyerünk! – mondta Agatha.

De nem Joyce-nál, hanem Jessica háza előtt találták a rendőrautókat. Jessica dühösen állt az ajtóban, a szégyenkező Royt pedig Wilkes oktatta ki.

Agatha épp időben érkezett, hogy hallja, mit mond a főkapitány Roynak.

– Egy jelenetet próbáltak. Nem gondolt rá, hogy nézzen utána, mielőtt a rendőrség idejét pazarolja?

– De hallottam azt a nagy felfordulást meg csörömpölést – védekezett Roy.

– Miss Fordyce világosan elmagyarázta, hogy a szerepüket játszották. Meg kéne bírságnom magát felesleges riasztásért.

– Gyere, Roy – mondta Agatha. – Biztos vagyok benne, hogy nagyon sajnálja, és nem fog többé előfordulni.

Amikor ismét a konyhában voltak, Agatha így szólt:

– Nem emlékszel, Roy, hogy mielőtt sétálni indultál, Simon épp arról beszélt, hogy Rex most fogja megtudni, hogy a következő epizódban véget ér a szerepe?

– Nem hiszem, hogy csak ez zajlott ott. A pasas ordibált, „Hogy merészelted ezt megengedni nekik, hogy kinyírjanak?!” Aztán olyan hangokat hallottam, mintha valami porcelánt meg üveget csapkodnának.

– Magnóról is lejátszhatták a hangokat – vélte Toni.

– Na jó, ha ez benne volt a forgatókönyvben, én megeszem a

kalapom.

– Az új részek nem kerülnek adásba jövő október előtt – jegyezte meg Simon. – Addig nem fogjuk megtudni.

– Az még sosem jutott eszedbe, Simon, hogy Rex és Jessica szeretők is lehetnek? – kérdezte Toni.

– A pasas meleg – jelentette ki Roy.

– Ezt nem tudhatod – mondta Simon.

– Bízz bennem. Tudom.

Belátva, hogy nincs remény egy kis önreklámhoz jutni, másnap reggel Roy duzzogva hazaindult.

Agatha egyedül maradt, úgy döntött hát, meglátogatja Mrs. Bloxbyt. Ezúttal odatelefonált előtte, és Mrs. Bloxby azt ajánlotta, inkább ő látogatja meg kicsit később, mert vasárnap lévén a férje elfoglalt. Agatha ezt úgy fordította le magában, hogy az Alf Bloxbyban időlegesen feltámadt jóindulat már elpárolgott.

Míg a barátnőjét várta, Agatha eltűnődött, mit csinálhat Charles. Talán őt hibáztatja a Petronellával való szakításért?

Amikor Mrs. Bloxby megérkezett, Agatha a kedvenc sherryjével kínálta, magának pedig egy gin-tonikot töltött.

– Mi volt az a nagy felfordulás Miss Fordyce házánál? – érdeklődött Mrs. Bloxby.

Agatha elmesélte neki, hogy Rextől elvették a szerepét.

– Ó, de hát nem veszik el tőle – mondta Mrs. Bloxby. – Nem olvasta a vasárnapi újságban?

– Még nem mentem ki újságot venni.

– Miss Fordyce kijelentette, hogy ha Rex távozik a sorozatból, ő is követi.

Agatha maciszemében megcsillant az izgalom.

– Kíváncsi vagyok, a fickónak vajon van-e valamiféle hatalma a nő fölött.

– Azt írják róluk, hogy szeretők.

– Roy szerint Rex meleg.

– Könnyen lehetséges – hagyta annyiban Mrs. Bloxby. – Sajnálatos, hogy Angliában a jó külsejű, kiváló alakú férfiak gyakran melegek.

– Nálam jobban senki nem tudja – jelentette ki Agatha –, hogyan kell egy sztorit eladni az újságoknak. Talán a rossz oldaláról nézzük ezt a dolgot. Talán Jessica is azon nők egyike, akik az elérhetetlen után epekednek.

„És Agatha csak tudja, mit jelent az elérhetetlen után epekedni” – gondolta Mrs. Bloxby, de nem mondta ki hangosan.

– Talán – folytatta Agatha – Jessicát felemésztette a féltékenység, és Rexet mint egy bábuját használta, hogy megszabaduljon a riválisaitól.

– Nem igazán hiszem, hogy bármelyiküknek köze lenne az ügyhöz – mérlegelte Mrs. Bloxby. – Miss Fordyce olyan gyönyörű, hogy ha akarja, nyilvánvalóan lehetett volna viszonya Mr. Marstonnal.

– Vagy csak akarta, de mégsem lehetett – fűzte tovább a gondolatmenetet Agatha izgatottan. – George az érettebb nőkhöz vonzódott. – „Engem kivéve”, tette hozzá magában. – Szeretném közelebről megnézni magamnak ezt a két embert. Talán meghívom őket ma.

– Ó, csak legyen óvatos!

Miközben Agatha átsétált Jessicához, észrevette, hogy elég hűvösre fordult az idő, és vékony, fehér fátyolfelhők vették birtokba az eget. „Az egyik hátránya, ha az ember vidéken lakik – morfondírozott –, hogy túl nyilvánvaló az évszakok változása, és a közelgő őszy egy ilyen középkorú nőt, mint én, az öregedésre és elmúlásra emlékeztet.”

A környék nagyon csendes volt, leszámítva egy traktor távoli berregését a falu határában magasodó dombokon.

Agatha kihúzta magát, odasétált a bejárathoz, és becsöngetett. Jessica nyitott ajtót, végigmérte a látogatóját, és közölte:

– Nem érek rá. Viszontlátásra.

– Csak egy pár szóra – kérte Agatha. – Nem rabolom sokáig az idejét.

Jessica bevágta az orra előtt az ajtót.

Agatha lassan elbattyogott. Megpillantotta a kellemetlenkedő Mrs. Arnoldot, aki éppen felé közeledett. Az asszony elállta az útját.

– Ez a szegény lány – bökött fejével a ház felé. – Az újságírók egész délelőtt zaklatták, most meg maga nem hagyja békén.

– És hol vannak most az újságírók?

– A kocsmában, épp lerészegednek.

– Jó ötlet – vágta rá Agatha. – Én is csatlakozom hozzájuk.

A riporterek és az operatőrök a Vörös Oroszlán előtti asztalokat ülték körbe, dohányoztak és ittak.

– Itt van Aggie! – rikkantotta egy újságíró a *Reggeli Hírektől*.

– Valami újság?

Agatha odahúzott mellé egy széket.

– Semmi a világon. Ki ez a Rex Dangerfield, akiért Jessica kockáztatja a karrierjét?

– Egy gusztustalan fazon – szólt közbe egy másik riporter. – Általában azonnal páváskodni kezd, ahogy meglát egy kamerát, csak ma nem akaródzott neki.

– Tegyetek meg nekem egy szívességet – szólalt meg Agatha.

– Rexnek van saját londoni címe, vagy Jessicánál lakik?

– Reg Hendry vagyok – szólt oda egy újságíró a *Reggeli Hírektől*. – Jöjjön, menjünk be a bárhoz. Meghívom egy italra. Én segítek magának, és maga segít nekem.

– Oké. – Agatha követte a férfit az ódon kocsmá sötétségébe. Reg vett neki egy gin-tonikot, magának egy pint sört. Harmincas férfi volt, kissé megfáradt külsővel, a haja ritkulásnak indult, és a

sok sör már elmosta a kontúrjait. Nyitott nyakú, kék inget viselt és koptatott farmert. Agatha felidézte, amikor a riporterek még öltönyt hordtak.

Leültek az italokkal egy sarokasztalhoz az ablaknál.

– Megadom magának a londoni címét és az infókat, amiket tudok – mondta Reg –, azzal a feltétellel, hogy elmondja nekem, ha bármi olyasmire bukkan, amiből jó sztori lehet.

– Megegyeztünk – felelte Agatha.

A férfi belekortyolt a sörébe, és belekezdett:

– Rex Prattként született. A szülei Lewishamben éltek. Szegények, lecsúszottak. Az anyát számtalanszor elkapták bolti lopásért, az apját betöréses rablásért. Rex építkezéseken dolgozott, aztán kapott egy állást, senki nem tudja, hogyan, de utazásszervező lett Indiában. Később leszerződött valami reklámügynökséggel, és borotvahab- meg fogkrémreklámokban szerepelt. Megváltoztatta a nevét Rex Dangerfieldre. A kórházasorozat producere először egy kisebb szerepre vette föl, egy kezdő orvost kellett játszania. Nem sokkal később egy tonnányi rajongói levelet kapott, úgyhogy a producer, Malcolm Fryer előléptette Jessica mellé. Szárnyra keltek a pletykák, hogy ő és Jessica egy pár.

– Mit gondol, meleg a pasas?

– Lehetséges. De erről senki nem tud közelebbit.

– A címe?

Reg elővette az iPhone-ját, és átpörgette.

– Itt is van. Chepstow Lane 5, Notting Hill.

Agatha feljegyezte.

– Most maga jön – emlékeztette Reg az alkura. – Különben sztori nélkül térek haza.

– Nos – kezdte Agatha –, írhatná a következőt. A falu még mindig rettegésben. A gyilkosságok megoldatlanok. Még Jessica Fordyce is fél ajtót nyitni. Senki nem tudhatja, ki csenget be hozzá ezen az egykor idilli tájon, blablabla. A lakosok reszketnek a kigyóktól.

– Jó ötlet. Visszamegyek a többiekhez, megvárom, míg összepakolnak, aztán csináltatok a fotóssal pár képet. Akar pár mondatot mondani?

– Nem én – felelte Agatha. – A rendőrség a lelkemre kötötte, hogy maradjak ki az ügyből.

Agatha hazament, bánatosan, mert a sajtó többi munkatársa nem mutatott érdeklődést irányába. Lejárt hír volt.

Meglátta Charles autóját a háza előtt. A férfinak volt kulcsa, és használta is. A kertben üldögélt, a macskák az ölében.

– Örülök, hogy látlak – üdvözölte Agatha. – Már mióta semmi hír rólad.

– Mindenféle tennivalók. Frissítsd fel a tudásom a megoldatlan gyilkosságok terén.

Charles figyelmesen hallgatta az eseményeket, és amikor Agatha a végére ért, így szólt:

– Mit tervezel, mit fogsz tenni?

– Azt hiszem, holnap elmegyek Londonba, és megnézem magamnak, hol lakik. Látni akarom, mit csinál, hová megy, kik a barátai.

– Unatkozom. Veled megyek.

– Petronellával vége?

– Persze. – Charles hirtelen elvigyorodott. – Magánnyomozók. Mindenhol ott vannak.

– Okosabb lenne holnap reggel ellenőrizni, hogy Jessica kocsija itt van-e még. Nincs értelme felmenni Londonba, ha a párocscsa még itt időzik. Megkérdezem Reget, tudja-e, melyik utazási irodánál dolgozott a pasas. Kíváncsi vagyok, kirúgták-e valami miatt.

Agatha másnap reggel bement az irodába, hogy kiossza a munkát.

– Hová megy? – kíváncsiskodott Simon.

– Egy nyomot követek – felelte Agatha. – Tudatni fogom, ha jutok valamire.

Simonnak megvoltak a maga tervei. Még a malverni dombok között elkérte a sminkeslány telefonszámát, miközben a forgatást nézte. Fel is hívta, és megszervezett vele egy vacsorarandit Londonba erre az estére. Szeretett volna minél többet megtudni Jessica és Rex kapcsolatáról.

Toni nyugtalanul figyelte Simont. Úgy döntött, szemmel tartja a fiút. Biztos volt benne, hogy valami nagy hülyeségre – vagy veszélyes dologra – készül.

Rex egy patinás sorházban lakott a Chepstow Lane-en. Charles vezetett, és sikerült bepasszírozni régi BMW-jét egy szűk parkolóhelyre Rex házával szemben.

A földszinti függöny egy vékony részén át fény szűrődött ki. De inkább olyasmi volt ez, amit az emberek biztonsági megfontolásból tesznek, amikor elmennek otthonról. Ha Rex már bement a városba az esti programjára, gondolta Agatha, akkor ez hosszú várakozás lesz.

Tíz perc múlva azonban megállt egy taxi a ház előtt, és Rex szállt ki belőle. Bement a házba, a taxi ott maradt és várakozott.

– Készülj, hogy kövessük – rendelkezett Agatha.

Pár perc múlva megjelent Rex, és elhajtott a taxival. Charles megvárta, míg eléri az utca végét, és ő is gázt adott.

Jó ideje követték már, amikor a taxi áthajtott a Westminster hídon, és Agatha így szólt:

– Hova a pokolba mennek már?

– Rajtuk kell maradnunk, míg ki nem derül – jegyezte meg Charles higgadtan.

A taxi Lambeth-be tartott, befordult egy mellékutcába, és megállt egy Pink Peter nevű klub előtt.

– Azt hiszem, itt a válasz, hogy meleg-e vagy sem – mondta Charles. – Leparkolok, és menjünk utána. Remélem, nem tudja,

ki vagyok. Te kint várj meg.

– Nem eshet bajod? – kérdezte nyugtalanul Agatha.

– Nagyobb biztonságban leszek egy melegbárban, mint némelyik kocsmában, amit ismerek – jelentette ki Charles. – Drukkolj!

Miközben elővigyázatosan közeledett a bejárathoz, Charlesnak feltűnt, hogy a fiatal emberek, akik bemennek, tagsági igazolványokat mutatnak fel. Várt, amíg egy nagy, zajos csapat érkezett, és elvegyült közéjük. Igyekezett a csoport belső magjával sodródni, így az őt is továbbtessékelte.

Rex a bárpultnál ült egy fiatal férfival. Charles a pult másik végéhez ült le. A kisebb táncparketten néhány pár hullámozott. Cole Porter-számokat játszottak, minden nagyon diszkrétnek és retrónak tűnt. A falakon Marlene Dietrich felnagyított fotói, és Judy Garlandé az Ózból.

– Csak nem Charles Fraith? – ütötte meg egy hang a fülét.

Charles felnézett a húsos figurára, akit felismert.

– Nézd már, Buffy! – kiáltotta. – Mit csinálsz te itt?

– Ugyanazt, amit te – felelte Bernard Buff-Jerryn.

– Nem tudtam, hogy te is szivárványszínekben utazol – mondta Charles. – Nem vagy nő?

– Mi köze van ennek ehhez? – kérdezte a férfi.

– Csak érdeklődtem.

Rex és a fiatal férfi közben felálltak, és a terem sarka felé indultak egy lépcsőhöz, majd fel is mentek rajta.

– Mi van ott fent? – érdeklődött Charles.

– Szobák egy kis tudod, mihez. Érdekel?

– Nem, nem. Az nem Rex Dangerfield volt, aki épp felment?

– De igen. Sok celeb jár ide. Most vagy itt először? – Buff Charles térdére tette súlyos kezét. Charles finoman elvette.

– Nyomozok, Buffy.

– Azt nem teheted! Ez a klub a legdiszkrétőbb hely

Londonban. Ügyelnem kell a reputációmra. Liberális parlamenti képviselő vagyok, vagy nem emlékszel?

– Egy szót sem fogok szólani, Buffy. Rex gyakran jár ide?

– Végeztem veled. Ha nem távozol pár percen belül, kidobatlak – közölte Buffy.

Charles lecsusszant a bárszékről, elindult az ajtó felé, aztán kilépett az utcára.

– Nem mertem tovább feszíteni a húrt – mondta Charles, amikor visszatért Agathához. – Rex egyértelműen meleg. Találkoztam egy régi iskolatársammal. Az utolsó ember, akinél gyanút fognál. Potrohos politikus, feleség, két gyerek. Most mit csinálunk?

– Menjünk el valahová vacsorázni – indítványozta Agatha. – Az az érzésem, eddig nem jól közelítettem ehhez az ügyhöz.

Simon és Hattie Chivers a vacsorájukat fogyasztották a Rules nevű étteremben a Covent Gardenben. Az étlap árait megpillantva Simon csak örülhetett, hogy a szülei megenyhültek, és újra támogatták.

Hattie már-már betegesen sovány volt. A karjai, mint a pálcikák. Barna haja is hosszú, egyenes, vékony szálú. Megkérte Simont, hogy ő rendeljen. A fiú kiválasztotta a legkevésbé drága tételleket az étlapról, attól tartva, hogy ha valami drágábbat kér, azzal csak pazarolnák az ételt. Ez igaznak is bizonyult, mert Hattie csak piszkálgatta a halat.

– No és – szólalt meg Simon türelmetlenül, miután végighallgatta Hattie panaszáradatát a szappanoperáról –, hogy jössz ki Jessicával?

– Jessicával senki nem jön ki – vágta rá Hattie. – Egy hülye tyúk.

– Én elbűvölőnek találom.

– Hát, ehhez ért. Mindig adja a melegszívűt meg a barátságost,

aztán hátba szúr. Be kell állnod a hódolói sorába, különben kiadja az utad. A producer, Malcolm annyira retteg attól, hogy elveszíti, hogy mindent megtesz neki, amit csak a nő akar. Van ez az idős színész, Carl Friend. Ezer éve nem játszott szegény semmiben, és nem tudott hova lenni örömeiben, amikor ráosztották egy kedves, idős beteg szerepét. Egyik nap Jessica elkésett a felvételtől, és Carl tréfásan odaszólt: „Gyerünk Jessie, ne totojázz, szedd a virgácsaid!” Csak a *My Fair Lady*ből idézett. Aztán már csak annyit tudtunk meg, hogy kiírták a sorozatból.

– De ez a producer döntése is lehetett.

– Nem. Hallottam, amikor Jessica odasúgta neki: „Ebből majd megtanulod, hogy a jövőben ügyelj rá, mit mondasz.”

– Alig tudom elhinni – mondta Simon.

– A férfiak nehezen hiszik, míg meg nem ismerik igazán.

– Milyen viszonyban van Rex Dangerfielddel?

Hattie elrejtett egy darabka halat a zöldségek alá.

– A szörnyű páros... Borzalmas kombinációt alkotnak. Rex állandóan megpróbálja kifúrni a többi színészt. Malcolm úgy gondolta, ha megszabadul Rextől, javulhat a légkör, de Jessica felállt, és azt mondta, ha Rex megy, ő is kiszáll a sorozatból.

– A fickó meleg?

– A pápa katolikus?

– Akkor miért vannak olyan közeli viszonyban?

– Szerintem a mi Jessicánk pszichopata – mondta Hattie. – Ki kell mennem bepúderezni az orrom.

Csak féltékeny, erről van szó, gondolta Simon. De azért átpörgette a jegyzeteit a telefonján, ahhoz a részhez ugorva, amikor George megkérdezte Agathától, tud-e valamit a pszichopatákról.

Hattie újra megjelent, az arca fehér volt, és az izzadság vékony filmréteggént borította be. Talán meghánytatta magát, gondolta Simon cinikusan.

– Nem vagy féltékeny rá? – kérdezte a lányt.

– Azt hittem, azért hívtál meg, mert tetszem neked –

panaszolta Hattie –, de te is csak egy szerencsétlen balfék vagy, aki istennőnek hiszi Jessicát. – Azzal felállt, és kimasírozott az étteremből.

– Tehát ennyit már tudunk – állapította meg Agatha, miközben a vacsorájukat fogyasztották a Borough High Street-i török étteremben. – Rex meleg. Mi van akkor, ha ő volt belezúgva George-ba? Talán George mindkét nemnél kereste az örömeit.

– Nem hiszem. Az anyás nőtípusok vonzották.

– Ó, tényleg? És akkor mi a helyzet Joyce Hemingwayjel?

– Csak az ő állítására támaszkodhatunk a kérdésben, hogy ő és George együtt voltak – emlékeztetett Charles.

Agatha telefonja megcsörrent.

– Helló, Simon – hallotta Charles, amint Agatha üdvözli a fiút. Aztán jelentőségteljes hallgatás. Végül: – Gyere ide, kávézunk egyet. – Agatha megadta az útirányt.

Amikor letette, így szólt:

– Simon most volt vacsorázni a sminkeslánnyal a sorozatból. Azt mondja, szolgálhat némi érdekes infóval.

Amikor a fiú megérkezett, Agatha mohón kifaggatta, mit tudott meg. A végén Simon azzal fejezte be:

– Csak egy anorexiás csirke, és valószínűleg eszi a sárga irigység.

Agatha szeme izgatottan csillogott.

– Tegyük fel, hogy az igazat mondja, és a producer tényleg mindent elkövetne, hogy Jessicának a kedvére tegyen. Még a rendőrségnek is hazudhatott a kérdéses időpontokról, és alibit adhatott a nőnek.

– Miért nem jelezzük egyszerűen Bill Wongnak, hogy mit tudtunk meg – kérdezte Simon feszengve –, és hagyjuk az egészet a rendőrségre? – Még nem jutott túl a sokkon, hogy megmarta egy vipera.

– És ők mit tennének? – tiltakozott Agatha. – Ugyanazt, amit eddig. A producer, Malcolm Fryer ragaszkodni fog a korábbi vallomásához, és innen a rendőrség nem tud mit csinálni. Tudsz róla, Simon, holnap kimennek forgatni?

– Az a helyzet, hogy újra a malverni dombokon lesznek.

– Meglátom, mit tehetek – mondta Agatha, és a szeme csak úgy csillogott az izgalomtól. – Én nem fogom azon a hosszú sétaúton végigküzdeni magam, mint te meg Toni. Azon az útvonalon megyek, ami közel van az országúthoz, és ők is használják.

– Magával megyek – ajánlkozott Simon mohón.

– Nem – jelentette ki Agatha. – Téged túlságosan lefegyverez Jessica, ha szemtől szembe látod. Majd Charles jön velem.

– Az nem fog menni – szólt közbe Charles. – A helyi krikettmeccsen fogadom a vendégeket.

Amikor Charles kitette a háza előtt, Agatha hirtelen elgyengült, és kétségbeesést érzett, hogy megkérje a férfit, maradjon. Az új felfedezés izgalomában megfélemedezett az állandó éjszakai rettegetéstől a viperáktól. Charles mintha csak megérezte volna, Agatha mit akart mondani, mert az arca megmerevedett és a férfi bezáródott. Egy rövid viszláttal elköszönt, majd elhajtott.

Agatha bement a házba, megszeretgette a cicákat, majd leült a konyhában és felhívta Tonit. Beszámolt a legújabb fejleményekről, és megkérte a lányt, hogy tartson vele másnap. Megbeszélték, hogy reggel kilenckor találkoznak az irodában.

– Mikor kezdik a forgatást? – kérdezte Agatha.

– Elfelejtettem megkérdezni Simontól, de nem akarom felhívni. Úgy el van varázsolva, hogy képes felbukkanni a helyszínen.

– Az ilyen forgatások rendszerint egész naposak – mondta Agatha. – Kilenckor indulunk.

Aznap éjjel hatalmas vihar tört ki. Agatha összevissza hanykolódott az ágyában, kígyókat vélt látni az ajtórések alatt és a szalmatetőből előcsusszanva. A cicái odatelepedtek mellé az ágyra. Végül elcsendesült az égzengés, és ő nyugtalan álomba szenderült.

Másnap az irodában ismét elfogta az irigység, ahogy szemügyre vette, milyen jól néz ki Toni, és hogy sugárzik róla az egészség. Megnézte a saját arcát egy, a falra akasztott tükörben. A szeme alatt fekete árkok húzódtak, és a szája sarkából induló ráncok mintha még hangsúlyosabbakká váltak volna. „Nem sokkal ezelőtt – töprengett Agatha – a nők az én koromban nem foglalkoztak magukkal. Hagyták, hadd jöjjenek a ráncok, hadd őszüljenek meg, az alakjuk párnás lett és plöttyedt. Teljes testátültetésre van szükségem.”

– Hogyan tervezi, mit fogunk tenni? – firtatta Toni immár úton a céljuk felé.

– Saját módszerrel fogok dolgozni – felelte Agatha kissé nyugtalanul, mert nem igazán dolgozott ki semmilyen tervet. – Lehet, hogy téged kérlek majd meg, kezdj el csevegni a pasassal.

– Szólhatott volna előre – méltatlankodott Toni. – Nem csevegős ruhát vettem föl.

Rövidnadrág és csíkos póló volt rajta, hosszú lába szandálban végződött.

– A te korodban és a te külsőddel nem számít, mit veszel fel – sóhajtott Agatha.

Mintha a vihar nagytakarítást végzett volna: a leveleken vízcseppek csillogtak, a tiszta égen ragyogóan sütött a nap. Agatha bekapcsolta a rádiót, de csaknem ugyanazzal a mozdulattal el is zárta.

– Ha van, amit ki nem állhatok – szólalt meg –, azok a jópofiskodó DJ-k, akik a lemezekkel együtt énekelnek, vagy át dumálják a számokat. Ez a pasas egy pofázógép.

– Akarja, hogy átkapcsoljak a Classic FM-re? – kérdezte Toni.

– Nem, hagyjad csak. Az csupa reklám.

– És a Rádió 3?

– Felejtsd el. Valami nagyképű idióta ájtatosan bejelenti majd, hogy „Most pedig egy ritkán hallott zeneművet hallhatnak az osztrák komponistától, Freidrich Bummergrichtól”, vagy valami ilyesmit, nekem meg síkíthatnékom van, mert nyilvánvaló, hogy azért ritkán játszott, mert a kutya nem akarja hallgatni ezt a förmedvényt.

Agatha ezek után csendbe burkolózott, és tovább vezetett. Azon kapta magát, hogy az irodai széfben elhelyezett lehallgatókészülekről gondolkodik. Milyen könnyű volna elővenni és magával hozni! Nem kellene tépelődni, milyen kérdéseket tegyen föl.

Pontosan ekkor Simon is a lehallgatómasináról gondolkodott. Szerette volna látni Jessicát. Beszélt vajon róla valaha? A fiú aznapi munkája kimerült abban, hogy meg kellett találnia egy macskát és egy kutyát. Azon kezdett spekulálni, hogy Agatha biztosan nem bánná, ha azt jelentené, nem találta meg a jószágokat, de másnap folytatja a keresést. Ettől függetlenül, hogy azért megbizonyosodjon, benézett az állatmenhelyre. A kutyát meg is találta, és visszaszolgáltatta a hálás tulajdonosnak. A macskának se híre, se hamva nem volt. Felhívta a gazdáját, hátha a hölgynek van valami híre, és Simon nagy öröme a nő elújságolta, hogy a cica hazament.

A lehallgatókészülék most úgy vonzotta, mint a mágnes. Az iroda közelében tipródott, amíg meg nem látta, hogy Mrs. Freedman elmegy ebédelni, és akkor felóvakodott a lépcsőn. Az iroda ajtaja zárva volt, ami annyit jelentett, hogy Patrick és Phil is távol voltak. Simon kinyitotta kulccsal az ajtót, és belépett. A széfhez sietett, és beütötte a számkódot – Agatha egy papírcetlire írta fel, amit az íróasztal felső fiókjában tartott.

Épp kiemelte a készüléket, amikor lépteket hallott a lépcső felől. Megragadta a lehallgatót, gyorsan visszazárta a széfet, és

beiszkolt a vécébe, ami az iroda sarkából nyílt.

Hallotta, amint valaki belép, aztán zörög a papírokkal. Majd kopogtattak a vécéajtón. Mrs. Freedman hangja csendült fel:

– Ki van odabent?

– Én vagyok, Simon.

– Tudnál sietni?

– Székrekedésem van.

– Nem tudok sokáig várni.

– Jövök!

– Simon a dzsekije alá rejtette a gépet, és becipzározta. A hasát szorongatva lépett ki a vécéből.

– Jól vagy? – kérdezte Mrs. Freedman. – Úgy döntöttem, veszek egy szendvicset ebédre, és itt eszem meg.

– Jól vagyok, egy kis emésztési probléma.

Amikor Mrs. Freedman eltűnt a toalettajtó mögött, Simon lerobogott a lépcsőn, és egyenesen a motorjához rohant. Ha bárki kinyitná a széfet, és észrevenné, hogy eltűnt a készülék, majd azt mondja, hogy hazavitte, ott biztonságosabb tárolni, esetleg, hogy eladja az eBayen, vagy valami ilyesmi. Szép nap volt, és a malverni dombokra vezető út végén ott várta az ő istennője. Elrejtette a masinát a motorján, és nagy gázzal kilótt.

Amikor Agatha és Toni megérkeztek, néhány turista fotózta a tájat.

Közelebb araszoltak a forgatás helyszínéhez, de egy biztonsági őr elállta az útjukat.

– Nem mehetnek közelebb – rendelkezett.

– Ó, de bizony – szólalt meg Agatha. – Malcolm Fryer vendégei vagyunk.

– Akkor mehetnek, de legyenek csöndben.

Toni és Agatha olyan közel húzódtak az eseményekhez, amennyire csak tudtak.

– Ezt a jelenetet most újravesszük! – kiáltotta el magát

Malcolm. – Jessicát épp megmarta egy viperá. Rex, te őrjöngsz, mert nem működik a mobilod. A száddal kell kiszívni a mérget.

– Rendben. Klassz – nyugtázta Rex. – Miért nem használunk igazi viperát? Nekem van itt egy.

– Az isten szerelmére, tüntesd el innen. Mi van, ha tényleg megmarja? Az Egészségügyi és Biztonsági Hivatal ránk borítja az asztalt. Majd bevágjuk egy viperás természetfilm részletét.

– Tudom, hogy kell bánni velük – közölte Rex durcásan.

– Felejtsd el. Csendet kérek! Kamera! Felvétel!

Épp ebben a pillanatban Rex elnézett oldalra, és meglátta Agathát és Tonit.

– Mi a fenét csinál ez itt? – kiáltotta el magát.

A producer megpördült.

– Ez az az amatőr szaglász a faluból! – mondta Rex. – Nem tudok úgy játszani, hogy itt van a közelemben.

Malcolm odavágtatott hozzájuk.

– Meg kell kérnem magukat, hogy távozzanak. Mit csinálnak itt?

– Érdekelne, miért hazudott a rendőrségnek Jessica alibijeiről – mondta Agatha.

Toni visszafojtott egy felhördülést. Ha belegondol, hogy Agatha milyen gyakran hirdette büszkén az ő úgynevezett diplomatikus taktikáját...

– Na ne legyen nevetséges! – rivallt rá Malcolm. – Húzzanak el innen a pokolba!

Jessica odajött hozzájuk.

– Mi folyik itt?

– Ez az idegesítő nőszemély azt állítja, hogy hazudtam a rendőrségnek az alibidről.

Jessica ezüstösen csilingelő kacagást hallatott.

– Ó, a mi Agathánk már csak ilyen. Agatha, miért nem várnak meg a lakókocsimban? Később majd mindent megbeszélünk. – Odaintett a biztonságiaknak. – Mutassák meg ezeknek a hölgyeknek a lakókocsimat.

– De... – kezdte Malcolm.

– Nem aggódj – intette le Jessica. – Mindent megmagyarázok.

Agatha és Toni ültek Jessica lakókocsijában, és vártak... és vártak.

– Éhes vagyok – panaszkodott Toni.

Szinte varázsütésre, kinyílt a lakókocsi ajtaja, és egy lány lépett be egy tálcával.

– Miss Fordyce jelezte, hogy talán ennének valamit. Azt üzeni, már csak egy órácskát tart.

– Honnan szerezte ezt az ételt? – puhatolta Agatha gyanakvóan.

– A cateringes kocsiból – felelte meglepődve a lány.

Amikor a lány kiment, Agatha szemügyre vette a csirkés szendvicsekkel és kávéval megrakott tálcát.

– Ne már – szólt rá Toni –, nem fog megmérgezni minket ennyi ember között. És legalább most már elmondhatjuk a rendőrségnek, hogy Rex tudja, hogyan kell bánni a viperákkal.

Ettek és ittak, közben hallgatták a stáb hangjait és az egyéb zajokat. Agatha látása kezdett elhomályosodni, a feje egyre jobban zúgott.

– Toni... – Ez volt az utolsó, amit sikerült kinyögnie, mielőtt elvesztette az eszméletét. Toni megpróbált felállni, de a valóság kicsusszant a lába alól, és arccal előre zuhant.

Simon leparkolt a motorral, és gyalog folytatta útját a forgatási helyszínre, ami egy természetes amfiteátrumot képezett. Elővett egy messzelátót, és azon keresztül figyelte az eseményeket. Agathát sehol nem látta, de ott volt Jessica és Rex, akik épp kiléptek a cateringes lakókocsiból. Elővette a lehallgatókészüléket, és bekapcsolta. Egy sűrű rekettyebokor mögött rejtőzött el.

Jessica felé irányította a mikrofont, és betette a fülhallgatót.

– Olyan hőség van – panaszkodott Jessica. – Folyik a sminkem. – Simon egyszerre nézte és hallgatta a felvételt.

Látta a jelenetet, amikor Jessica eljátssza, hogy megmarja a combján egy vipera, és Rex próbál segítséget hívni mobilon, de nem sikerül neki.

Végül befejezték az aznapi felvételeket. Simon ismét a szeme elé emelte a messzelátót, és látta, amint Jessica és Rex eltűnnek egy lakókocsiban. Talán most végre mond róla valamit. Simon tudatában volt, milyen idiótán viselkedik, és maga sem értette magát – egyáltalán mi a fenéért emlékezne rá Jessica?

Ekkor meghallotta a színésznő hangját:

– Na jó, mindketten eszméletlenek. Mit csináljunk velük?

Rex hangja tisztán és kivehetően hallatszott:

– Megvárjuk, míg mindenki elalszik. Akkor hozom a furgont, és betesszük őket. Átrakom őket a saját kocsijukba, amivel jöttek, és elhajtok a mocsárhoz. Majd véletlenül megmarja a zsarupárocskát néhány vipera, és ott fognak megrohadni a lópán.

– Nem, ezt ne csináld – ellenkezett Jessica. – A rendőrség azonnal a nyakunkra jönne. Csak magunkra irányítanánk a figyelmet. Vigyük el őket annak a Freemantle nevű nőnek a kertjébe, és rakjuk le őket ott. Elég sokáig ki lesznek ütve a drogtól?

– Egy klubban szereztem a cuccot tegnap éjjel. Azt mondták, prima anyag.

– Bárcsak sose fogtunk volna ebbe bele – sóhajtott Jessica.

– A te ötleted volt – kiáltott fel panaszosan Rex. – Te kezdted őrzöngeni, amikor Marston lepattintott. Azt mondtad, ha nem segíték, kirúgatsz a sorozatból.

– Jaj, hagyd már abba siránkozást, és tölts inkább egy italt.

Simon a bokrok mögött lapult, és reszketett.

Tizedik fejezet

Simon tudta, ha felhívja a rendőrséget, lenyomozhatják a mobilját. Elszaladhatna, hogy keressen egy telefonfülkét. Vajon el tudná torzítani a hangját? Agathát és Tonit bedrogozták. Várnia kellene, és kifizelnie, van-e módja, hogy kövesse Jessicát és Rexet, amíg végigcsinálják a tervüket, és akkor hívnia a rendőrséget. Ha Mrs. Freemantle kertjében, akció közben érik tetten őket, az volna a legjobb.

Nagyon rosszul érezte magát a bőrében, amikor Toni szépségére és fiatalságára gondolt, amit kiradírozott a fejéből.

Az este lassan éjszakába fordult. Jessica és Rex megvacsoráztak a cateringes kocsiban, aztán visszamentek Jessica lakókocsijához.

– Állítsd be az ébresztőt hajnali kettőre – rendelkezett a nő. – Hullá vagyok.

Lassan telt az idő. Simon nem tudott elaludni a rettegéstől és az

idegességtől.

Kettőkor hallotta, amint megszólal az ébresztő, és Rex azt mondja:

– Hozom a vén Rosie tolószékét. – Rosie Buxton egy idős színésznő volt, aki egy bölcs, öreg malverni asszonyt játszott.

Simon agya hevesen dolgozott. Ezek drogról beszéltek és „véletlen” kígyómarásról. De szó sem volt arról, hogy Agatha és Toni halottak lennének. Simon úgy döntött, hívja a rendőrséget.

A reketyebokor tövébe rejtette a lehallgatót, és rohanni kezdett a mocsaras részen át a helyre, ahol a motorbiciklijét hagyta.

Toni kezdett magához térni. Kábultan pislogott néhányat. Láta, hogy Agatha a kocsija hátsó ülésén hever, és hogy az autót Rex vezeti, mellette pedig Jessica ül. Halkan Agathához hajolt, a szájára tette a kezét, és finoman megrázta.

Agatha szeme kipattant. Toni a saját ajkára szorította a mutatóujját. Agatha Rex és Jessica tarkójára meredt.

Simon a rendőrökkel állt egy szalagkorlátnál Carsely közelében.

– Biztos ebben? – kérdezte Bill Wong.

– Már megmondtam – erősködött Simon. – Végig gyanúsak voltak nekem, és a lakókocsijuk előtt hallgatóztam.

Simon úgy döntött, megáll az első telefonfülkénél, amint kijutott a malverni területre, és hívta a rendőrséget.

– Nem figyelik a Malvernből kivezető utakat? – kérdezte hevesen.

– De igen, országos körözést adtunk ki – felelte Bill. – Elkapjuk őket... hacsak maga nem kitalálta az egészet.

Bill nem szívlelte Simont. Emlékezett rá, hogy a fiú hogyan hajkurászta Tonit, meg arra is, hogy belépett a hadseregbe, eljegyzett egy lányt, és faképnél hagyta az oltárnál.

„Sunyi kis disznó”, gondolta Bill, miközben idegesen fürkészte

az utat.

– Sose érünk oda? – kérdezte Jessica bosszúsan.

– Nem véletlenül a mellékutakat választottam – felelte Rex. – Nem akarom, hogy valaki meglássa a kocsit.

– Hol vannak a kígyók? – kérdezte Jessica.

– A csomagtartóban. Fogd már be, és hagyj vezetni.

Agathában fortyogott a düh. Ha eléggé lelassítanának, megkockáztatná, hogy kiveti magát a kocsiból. De mi van, ha Rexnél pisztoly van?

A táskájában kotorászott, mit tudna fegyverként használni, ujjaival óvatosan túrta fel a ridikül tartalmát, attól rettegetve, hogy a legkisebb neszszel is riaszthatja a férfit. Most már a Fosse Wayen jártak.

– Bassza meg! Kék villogók a távolban – kiáltott Rex. – Ennél a kajaárusnál megfordulok. – Agatha azt remélte, ezt majd lassan csinálja, de a férfi erőszakosan tekerte meg a kormányt. Agatha ebben a pillanatban előrehajolt, és az arcába fújta a hajlakkot.

Rex felordított, és elengedte a kormányt. Az autó elszabadulva belecsapódott az éjjel-nappali kebabárus standjába, ami egy pihenőhelyen állt. Egy hatalmas, műanyag, csípős paprikás döner kebab repült be a szélvédőn, és landolt Jessica ölében. Egy tartályból kávézuhatag ömlött Rex sebes és vérző arcába. Agatha és Toni az ütközés pillanata előtt megragadták az első ülések támláját, és lebuktak, így az utolsó pillanatban sikerült elkerülniük, hogy előrezuhanjanak.

Toni kiszállt, kirohant a főútra, és kétségbeesve integetett a közeledő rendőrautónak. Aztán visszament a kocsihoz, hogy kisegítse Agathát. Szédelegve kapaszkodtak egymásba. Mindketten alaposan bevágták a fejüket.

A rendőrautó csikorogva fékezett, két egyenruhás ugrott ki belőle. Az összetört autóhoz siettek, és sürgősen hívták a mentőket.

Egy köpcös, borostás ember jelent meg a színen.

– Ki fogja ezt megfizetni? – kiáltotta. – Kiszaladtam hátul, és hallom ezt az átkozott bummm!

– Álljon félre, uram – utasította az egyik rendőr. – Mindjárt felvesszük a vallomását.

Megérkezett egy mentő a moretoni klinikáról, amelyet néhány rendőrségi autó követett.

– Meghaltak? – kérdezte Agatha.

– Álljon hátra, hölgyem. Mindjárt foglalkozunk magukkal is.

Agatha és Toni nézték, amint kiemelik a hatalmas kebabot, majd Jessicát is. Az arcát vér borította. Tompán nyögött, miközben ráemelték egy hordágyra, majd betették a mentőbe. Azután Rexet szedték ki. A teste mozdulatlanak, élettelennek látszott. Egy mentős fölé hajolt, kitapintotta a pulzusát, majd felegyenesedett, és megrázta a fejét.

Megérkezett Bill Wong és Wilkes főkapitány is. Bill egyenesen Agathához és Tonihoz sietett.

– Mi történt? Jól vannak? Nem kell bevinni magukat kórházba?

– Bedrogoztak minket – felelte Agatha. – Épp akkor tértünk magukhoz, mielőtt ezek itt megfordultak a kebabosnál. Belefűjtam Rex képébe a hajlakkot, és akkor belerohant a bódéba.

– A Black fiú értesített minket – mondta Bill. – Kígyókat találtunk a csomagtartóban. Úgy tervezték, Mrs. Freemantle kertjében dobják ki magukat, és ráterelik a gyanút, mintha ő lenne a gyilkosuk.

– Hogyan jött rá Simon, mit terveznek ezek ketten? – kérdezte Toni.

– Aggódott miattatok, és a lakókocsi előtt hallgatózott.

„A lehallgatókészülék – gondolta Agatha. – Fogadok, hogy azt használta.”

Bill odaintett Alice Petersonnak.

– Vidd be Mrs. Raisint és Miss Gilmourt a kórházba, hogy

vegyenek vért tőlük. Szükségünk lesz bizonyítékra, hogy bedrogozták őket.

Miután levették tőlük a vért, Alice megpróbálta rávenni Tont és Agathát, hogy maradjanak a kórházban és pihenjenek, de mindketten ragaszkodtak hozzá, hogy hazatérjenek a saját otthonukba.

Agatha elkínzottan lépett be a házba. Megsimogatta a cicákat, és amikor lehajolt, hogy megtöltse a vizestálcáikat, észrevette, hogy remeg a keze.

Semmi másra nem vágyott, csak hogy lefekhessen, és kitörölje a fejéből azokat a rémisztő képeket az ütközésről.

Felballagott a lépcsőn, és már épp belépett volna a szobájába, amikor lány horkolást hallott a vendégszoba felől. Charles! És hol volt az ő kényelmes barátja, amikor őt kis híján meggyilkolták? Itt nála, és széthortyogta magát az ágyában.

Agathát hirtelen elöntötte a harag. Miért nem tudhat maga mellett egy igazi férfit, aki vigyáz rá, aki megvédelmezi? Hát most új életet kezd.

Berontott a vendégszobába, megrázta az alvó Charlest, és a fülébe ordított:

– Kifelé!

A férfi zavartan pislogott rá.

– Mit vagy így besózva?

– Majdnem megöltek! Látni se akarlak többé.

Agatha ledübörgött a konyhába, leült az asztalhoz, és reszketett.

Kisvártatva Charles is lebattyogott a lépcsőn, egyenesen a bejárati ajtóhoz ment, és kisétált rajta. Agatha szívet tépően zokogni kezdett.

Nagy nehezen összeszedte magát. Amikor kiment a konyhából, és elindult a lépcső felé, észrevette, hogy Charles ott hagyta a ház kulcsait a hallban egy kisasztalon.

Három órával később a telefonja éles csörgésére ébredt. Agatha mogorván pislantott az órára. Reggel kilenc volt. Felemelte a kagylót. Alice Peterson hangját hallotta.

– Odamegyek, és felveszem magát. Vallomást kell tennie.

– Kábé három órát aludtam – morogta Agatha.

– Ezen túl kell esnünk – felelte Alice. – Utána hazaviszem, és visszafekhet. A sajtóval ne beszéljen.

Agatha lezuhanyozott és felöltözött, nem törődve a csengő eszeveszett berregésével. Feltételezte, hogy az újságírók toporognak az ajtóban. Megpróbálta némi alapozóval elfedni a fekete karikákat a szeme alatt, arra púdert tett, majd egy kis piros színt vitt fel az ajkára.

Piros kasmír nadrágkosztümjében levonult a lépcsőn, és hallotta, amint Alice a levélbedobó nyíláson át kiabál, hogy megérkezett. Kinyitotta az ajtót. Fényképezőgépek kattantak, riporterek kiáltottak felé kérdéseket. Agatha már válaszra nyitotta a száját, de Alice odasziszegte neki:

– Egy árva szót nem szólhat a bírósági tárgyalás előtt. Üljön be a kocsiba.

Miközben kifelé autóztak a faluból, Agatha megkérdezte:

– Él?

– Jessica Fordyce az intenzív osztályon fekszik. Rengeteg sebesülése van és harmadfokú égési sérüléseket szenvedett. Rex meghalt. Nagyjából csak negyven mérfölddel hajtott, amikor elvesztette az uralmat a kocsfi fölött. Ha nem megy neki annak a kebabos standnak, még most is élne.

– Tehát én öltem meg?

– Igen.

– Helyes. Mi a helyzet a producerrel?

– Beismerte, hogy hamis alibit adott a nőnek. Elmondta, hogy Jessica maga volt a sorozat. Azt állította, nem tudta elképzelni, hogy a színésznő legyen a tettes, és úgy gondolta, nem árthat, ha hazudik az érdekében.

– Az a nő örült – jelentette ki Agatha.

– A vérvizsgálatok alapján amfetaminfüggő. A szer pszichóziót okoz, és úgy tűnik, a nőnél némi agykárosodás is fellépett. Rex problémás családból jött. Kisebb tolvajlások miatt szerepelt a nyilvántartásban, mígnem kikötött a modellszakmában, és felfedezték. Jessica bizonyára uralkodott rajta. Rex tudta, hogy a nőnek elég csak céloznia rá, hogy új partnert akar, és őt rögtön kiírják a sorozatból.

– Azt hiszem, a televíziózás önmagában egy függőség – jegyezte meg Agatha. – Amikor a reklámügynökséget vittem, megfordultak nálam szerencsétlen flótások, akik kétezer fontot fizettek volna egy hétre, csak hogy bekerüljenek a tévébe.

Amikor beértek Mircester külterületére, Agatha hirtelen megpillantott egy férfit szőke hajjal, jól szabott öltönyben. De nem Charles volt. Ekkor eszébe jutott, hogyan dobta ki a férfit. „Nem fogok bocsánatot kérni” – jelentette ki magában eltökélten, és megpróbálta legyűrni a lelkiismeret-furdalást, amiért úgy viselkedett, mint egy eszement.

Alice a kapitányság hátsó bejáratához hajtott, hogy elkerüljék a sajtót.

– El kéne mennie kicsit pihenni – javasolta a rendőrnő. – A világsajtó meg fogja szállni a falut.

Agatha ebben a pillanatban tudta, hogy a falubeliek megint ellene fognak fordulni, hiszen sokan épp a békés élet reményében vonultak el vidékre.

Wilkes törődöttnek látszott, amikor Agathát bekísérték a kihallgatószozába. Némelyik hasonló helyiséget felújították, de ő most ismét ugyanabban a jó öreg szobában találta magát: kemény székek, összekarcolt asztallap, kopott zöld falak. Wilkes mellett Bill ült, Agathával szemközt. Agatha alaposan szemügyre vette a fiatal nyomozót. Egyetlen vonása sem árulta el, hogy barátok volnának.

Bill valójában azon gondolkodott, hogy Agatha milyen jól néz ki

a megpróbáltatások ellenére. Barna haja csillogott a halovány fényben, és az arca is szépen ki volt festve.

– Miért kezdett gyanakodni rájuk, Mrs. Raisin? – kezdte Wilkes. – Az elejétől mondja.

Agatha beszámolt, hogy Simon rájött, a producer mindent megtenne, hogy Jessica kedvében járjon, és ennek kapcsán kezdtek gyanítani, hogy hazudhatott az alibikről. Aztán elmondta, hogyan drogozták be őket, és hogy a kocsiban tértek magukhoz, épp időben ahhoz, hogy ő Rex képébe fújja a spray-t.

A kihallgatás nem akart véget érni, ide-oda ugráltak az események sorában, hogy Agatha a végén már azt érezte, sikítani fog.

Végül így szólt Wilkes:

– Az egész dolog George Marston személyiségén áll. Úgy tűnik, különös képessége volt, hogy megbolondítsa a nőket, és ki tudja, talán Rex is belehabarodott. Hogy csinálta ezt?

Agatha előtt hirtelen megjelent George alakja a kertjében, virágoktól körülvéve.

– Elképesztően jóképű volt – mondta lassan Agatha. – Az embernek eszébe sem jutott, hogy múltába van. Sőt, ez még csak fokozta a varázsát – a sebesült hős, ez az egész mítosz... Nagyon sármos volt. Szerintem minden nővel elhitette, hogy különleges teremtés. Megmondom magának őszintén, nőnek éreztem magam mellette, és a mai férfiak többsége már nem ért ennek a művészetéhez. Mióta tombol a feminizmus, a férfiak nem érzik szükségét, hogy udvaroljanak egy nőnek. Most már úgy hiszem, mindannyiunkat megvezetett. Valószínűleg úgy kellett neki, hogy mások belezúgjanak, mint egy falat kenyér. És még amikor meggyilkolták, akkor sem tudtam igazán gyászolni. Olyan volt, mintha kiszakadtam volna valami erőteréből.

– Nekem ez olyan pszichoblablának tűnik – jegyezte meg Wilkes. – Az a Simon fiú valami lehallgatóeszközt használt?

– Nem! – vágta rá Agatha. – Ilyet nem engednék.

– Ellenőrizni fogjuk a fiút. Szeretnénk, ha maga elérhető

maradna további kérdések esetére.

Toni következett. Agatha felajánlotta, hogy megvárja, de a lány ragaszkodott hozzá, hogy inkább menjen haza és pihenjen.

A házához érve Agatha kötelességtudóan közölte az újságírókkal:

– Egyelőre nem nyilatkozom.

Töltött magának egy nagy gin-tonikot, és kiment a kertbe. A levegőben már érződtek a hűvösebb fuvallatok az őszelőhírnökeként. Agatha leült az egyik kerti székre, és meggyújtott egy cigarettát. A cicák a fűben kergetőztek.

Ekkor valaki a nevéen szólította.

– Agatha. – Jobbra nézett. Volt férje feje bukkant elő a magas cédrusfa kerítés fölött. – Átjövünk – mondta James.

– Kivel?

– Itt van Mrs. Bloxby. El akarjuk kerülni az újságírókat. Van egy létrád?

Agatha kihozott egy létrát a fészerből, és nekitámasztotta a kerítésnek. Mrs. Bloxby óvatosan lemászott, James meg ruganyosan átvette magát a kerítésen.

– Üljetek le – mondta Agatha. – Úgy örülök, hogy itt vagytok. Hozhatok valamit inni?

– Te csak maradj – mondta James. – Mit inna, Mrs. Bloxby?

– Csak egy kávét kérek.

Amikor James eltűnt a házban, a lelkészné így szólt:

– Hallottam a rádióban. Nem sokat közöltek azonkívül, hogy letartóztattak valakit, de már az egész falu a balesetről beszél, ami a bódénál történt.

– Elmesélek mindent, ha James visszajött – mondta Agatha, és a levegőbe fújt egy füstkarikát. – Fogalmam sincs, hogy csináltam. Ha szándékosan akarnám, nem menne.

James megjelent egy tálcával, rajta két bögre kávé, tej és egy tányér aprósütemény.

Agatha elgyötört hangon számolt be nekik kalandjairól. Miután Wilkesnek többször végig kellett mondania az egészet, már

kívülről hallotta a saját hangját.

James megjegyezte a történet végén:

– Láttam Charlest megérkezni tegnap. Legalább nem voltál egyedül éjszaka.

– Ó, csakugyan? – kérdezett vissza Agatha. – Akkor bizonyára még azelőtt elment reggel, hogy felkeltem.

– Ez az arcpír jól megy a rúzsodhoz – cukkolta James. Úgy gondolta, a pirulás csak azt jelentheti, hogy Agatha Charlesszal aludt, és azon kapta magát, hogy bosszantja a dolog.

– Azt állítod, hazudok? – ripakodott rá Agatha.

– Igen. Legalább akkora szívtipró vagy, mint George Marston volt.

– Ez nem igaz, és nem is igazságos. Nagyon jól tudod, hogy Charles hotelnek használja a házam.

– Kérem – esdekelt Mrs. Bloxby. – Mrs. Raisin egy szörnyű megpróbáltatáson esett át, ne kiabáljanak.

James felállt.

– Azt hiszem, jobb, ha megyek. Ha úgy érzed, el tudod mondani nekem az igazat, tudasd velem, Agatha.

– Ördög és pokol! Mi a fene közöd van neked az én magánéletemhez? Elváltunk, nem emlékszel?

James elvonult, és átmászott a kerítésen.

Egy könnycsepp gördült végig Agatha arcán, majd belepottyant a ginjébe.

– Mi a baj valójában? – kérdezte lágyan Mrs. Bloxby. – A sokk teszi? Talán fel kellene keresnie egy tanácsadót.

Agatha letörölte a könnyeit.

– Nem az – felelte. – Charles. Hazaértem, miután kis híján meggyilkoltak, erre itt találok, amint békésen hortyog a vendégszobában. Elvesztettem a fejem. Azt mondtam neki, hogy takarodjon innen.

– De miért?

– Úgy gondoltam, egy igazi férfi vigyázott volna rám.

– Ó, Mrs. Raisin. Honnan tudta volna szegény ember, hogy

maga min megy éppen keresztül? Ráadásul nem várhatja el másoktól, hogy hirtelen az adott pillanatnak megfelelően változtassák meg a jellemüket.

– Akárhogy is, Charles nem fog többé szóba állni velem, és most James is elvonult nagy dérrrel-dúrral. A falu megint az újságíróknak gazsulál, és mindenért engem fognak hibáztatni.

– Talán ki kéne vennie egy kis szabadságot.

– Nem lehet – siránkozott Agatha. – A rendőrség azt akarja, hogy elérhető legyek a további faggatózások miatt.

Mindketten elhallgattak. Agatha lassacskán megnyugodott. Mintha a lelkész feleségéből béke és csendesség sugárzott volna.

Végül Mrs. Bloxby szólalt meg:

– Eszébe jutott már, hogy Miss Fordyce-t ártatlannak is találhatják?

Agatha a barátnőjére meredt.

– Az lehetetlen. Akció közben érték tetten, miközben mi a hátsó ülésen épp csak magunkhoz tértünk. Hogy a csodában...

– Ha tudja, hogy Rex halott, hivatkozhat arra, hogy a férfi kényszerítette, megfélemlítette, és ő követte el a gyilkosságokat.

Agatha a telefonja után kapott, és felhívta Bill Wongot.

– Jessica tudja, hogy Rex halott? – kérdezte. – Ha igen, mindent rákenhet.

– Gondoltunk erre. Valószínűleg a mai nap folyamán fogjuk kihallgatni. Mindenki szigorú utasítást kapott, hogy az ügy részleteiről nem beszélhet vele.

Amikor Agatha letette, így szólt:

– Na, ez rendben van. Nem mondták meg neki.

Jessica gyengének érezte magát, és rettegett, hogy az arca helyreállíthatatlan károkat szenvedett. Egy fiatal nővér lépett be, hogy ellenőrizze a rengeteg monitort, amely Jessica testére volt kapcsolva.

– Mi a neve? – kérdezte a beteg erőtlenül.

– Mary Donovan, hölgyem.

– Hozzon nekem egy tükröt, Mary.

– Szerintem nem kellene most ezzel foglalkoznia. Csak erősödjön. Ha arra gondolok, amikor még a tévében láttam önt...

– Mondja meg nekem: Rex halott?

– A rendőrség utasításba adta, hogy senki nem beszélhet az esetről önnel. Most pihenjen szépen.

– Kérem, Mary. Ez nem az eset megbeszélése. Tudnom kell. Nézze csak, én ártatlan vagyok, és ha visszatérek a munkámhoz, találni fogok önnek egy szerepet.

– Nekem? Én a tévében?

– Miért ne?

Léptek hallatszottak a folyosóról.

– Igen, szegény ember meghalt – suttogta Mary, épp amikor belépett egy orvos a szobába.

– Doktor úr – szólalt meg Jessica –, itt van az ügyvédem?

– A rendőrök később bejönnek, hogy kikérdezzék önt, és azt hiszem, akkor majd jelen lesz.

Jessica dühösen a gondolataiba süppedt. Kell lennie egy kiútnak. Gyengébbnek fogja tettetni magát a valóságosnál, hogy elhalasszák a kihallgatást.

A következő áprilisban, egy viharosan szeles napon Agatha, Toni és Simon az Old Bailey bírósági épülete előtt álltak, felettük a bejárat felirata: „Védd meg a szegények gyermekeit, és büntesd meg a gonosztevőt.”

– Innom kell valamit – morogta Agatha. – A védelem azt éreztette, mintha én lennék a gonosztevő. – A három nyomozó igen feldúlt állapotban volt, miután Jessica ügyvédje, Lord Hollinsby kikérdezte őket.

Simon állt a leghosszabb ideig a tanúk emelvényén. Lord Hollinsby előrángatta még a fiú meghiúsult házasságát is, és a pszichés okokkal magyarázható gyalázatos távozását a hadseregből. Aztán egy egész napot tartott, míg az esküdteket elvitték Jessica lakókocsijához, és kint kellett hallgatózniuk,

miközben bent két ember beszélgetett. Mindenki azt állította, hogy egy szót sem hallott.

Toni volt a következő tanú. Jól szerepelt, nyugodt és magabiztos maradt, miközben beszámolt róla, hogyan drogozták be és rabolták el őket.

Agathát ezen a reggelen hallgatták meg. Mielőtt az emelvényre lépett, Mrs. Arnold tanúvallomásában megerősítette Agatha szenvedélyes vonzalmát George Marston iránt; őt Joyce Hemingway követte, aki „hisztérikus” nőszemélyként jellemezte Agatha Raisint.

Ekkor következett Agatha, aki sajnos elvesztette a fejét, és idiótának nevezte Lord Hollinsbyt, ha azt gondolja, hogy Jessica Fordyce csak ártatlan áldozata Rex Dangerfieldnek. Agatha tudta, hogy rossz benyomást tett a bíróságra.

Átmentek a Szentjánosbogár nevű kocsmába, ahol rendeltek maguknak italt és ételt.

– Hogy miként engedhették szabadon Jessicát, fel nem foghatom – mérgelődött Agatha. – Szerintem valami plasztikai műtéte lehetett. Ma délután ő tesz vallomást. Nem hiszem, hogy az ügyészség jól végzi a dolgát. De akkor sem úszhatja meg, az kizárt.

– Megúszhatja – vélte Toni. – A vád emberölés. Azt a nagymenő pszichiátert szerezte meg magának, aki megesküszik rá, hogy Rex megfélemlítette Jessicát. Bárcsak ne lett volna rá pénze, hogy megfizesse a legjobb ügyvédet és pszichiátert. Sosem hittem azoknak, akik arról papoltak, hogy kétféle törvény létezik: egy a gazdagoknak és egy a szegényeknek, de most azt hiszem, a saját szememmel győződhetem meg róla.

– Simon – fordult a fiúhoz Agatha. – Ismét megkérdezem: használtad azt a lehallgatót?

– Nos, igen – mondta Simon legyőzötten –, de ha nem használtam volna, már mindketten alulról szagolnák az ibolyát.

– Emlékeztetnélek rá – csattant fel Agatha –, hogy én mentettem meg magunkat! Azt mondtad, hazavitted a

készüléket, arra az esetre, ha a rendőrség átkutatná az irodát.
Most hol van?

– Elástam a maga kertjében.

– Hogy mit csináltál? Mikor?

– Nem sokkal a letartóztatások után. Eszembe jutott, hogy házkutatást tarthatnak nálam, úgyhogy meglátogattam magát, és amíg telefonált, elástam a cuccot a kertben.

– Simon aggódott miattunk – tette hozzá Toni.

– Azóta sem értem, miért nem hívtad azonnal a rendőrséget – perelt vele Agatha. – Elkapták volna őket két bedrogozott áldozattal, és magyarázkodhattak volna.

– Azt akartam, hogy akció közben ériék tetten őket. Ha a rendőrség idő előtt kikerkezik, azok ketten azt is mondhatták volna, hogy maguk Tonival túl sokat ittak.

– És mi a helyzet Jessica megdőlt alibijeivel?

– Patrick rendőrségi forrásai szerint még mindig nem tudják biztosan, hol volt a gyilkosságok idején. Amikor Mrs. Glossopot megtámadták, Jessica vallomásán kívül más nem támasztja alá, hogy Moretonban vacsorázott.

– A többi vendég nyilvánvalóan emlékezne egy ekkora sztárra – vélekedett Toni.

– Nos, van egy kis lyuk az időben, ami alatt visszaérhettek Carselybe. Én kis híján tetten értem egyikőjüket. Jobb, ha visszamegyünk. Patrick foglalja nekünk a helyeket.

Jessica szereplése a tanúk emelvényén komplett színházi előadásnak bizonyult. A poros ablakon át egy fénynyaláb vetült rá, és mintegy reflektorfénybe vonta.

Szebb volt mint valaha. Ügyesen volt kifestve: arca fehér, a szeme alatt árnyék. Agatha keserűen állapította meg, hogy ilyen okosan kivitelezett sminket nem látott Diana hercegnő híres Panorama-interjúja óta, amelyben elmondta, hogy hárman voltak a házasságban.

Amikor a keresztkérdések elkezdődtek, Agatha elszoruló szívvel konstata, hogy csak mert Jessica egy sorozatsztár, attól színészi képességei még csillogóak. Gyakorlatilag Oscar-díjas alakítást nyújtott.

Elhaló hangon írta le, milyen rettegésben tartotta őt Rex. A férfi megfenyegette, ha nem teljesíti az ígétét, nemcsak őt öli meg, de az anyját is. Ha a rendőrséget értesítené, ő, Rex abban a pillanatban tudomást fog szerezni róla.

– Az anyját? – suttogta Agatha Patricknek.

– Az asszony örült. Egy elmegyógyintézetben él. Jessica sosem látogatja – motyogta Patrick.

– Csss! – intette le őket egy dühös hang hátulról.

Jessicca hangja meg-megtört olykor. A kezével szívhez szóló, könyörgő mozdulatokat tett, ahogy az esküdtekre nézett.

– Rex megszállottja lett George Marstonnak. Azt mondta, ha nem lehet az övé, akkor senkié sem. George viselkedését, hogy idősebb nők után futott, gusztustalannak tartotta, és azt mondta, ezeket a nőket el kéne tüntetni a föld színéről.

Ekkor összeomlott, és zokogni kezdett.

Agatha döbbenetn látta, hogy az esküdtszék egy nőtagja törölgetni kezdi a szemét.

A bíró megkérdezte Jessicát, szeretne-e visszavonulni, de ő felitatta a könnyeit, és azt mondta, folytathatják.

A vádat képviselő ügyész megtett minden tőle telhetőt, de úgy jött ki az egészről, mint egy kíméletlen, szívóskodó gazember.

A bíróság végül felállt.

– Bízunk benne, hogy az ítélet rendet vág ebben a sok hazugságban – reménykedett Agatha.

A bíróság másnap ült össze ismét. Lord Hollinsby szenvedélyes védőbeszédet tartott. Az ügyész tömören, szárazon vágott vissza. A bírói összegzés kiegyensúlyozott volt, de Agatha véleménye szerint túl sok „másrésről” hangzott el benne. Egyértelmű

ítéletben reménykedett.

A testület visszavonult a döntést mérlegelni.

Még másnap sem volt eredmény, de tudatták velük, hogy a rákövetkező nap kihirdetik a döntést.

Az ítélet: nem bűnös.

Örömujjongás rázta meg a termet.

– Menjünk ki – mondta Agatha. – Forog a gyomrom.

Aznap esett, de amikor Jessica megjelent, hogy szembenézzen az újságírók hadával, kisütött a nap.

– Csak azt tudom mondani, hogy rendkívül hálás vagyok – mondta Jessica, és két testőr egy limuzinhoz kísérte.

– Nem egy nagy nyilatkozat – jegyezte meg Toni.

– Annyit jelent, hogy a legjobb ajánlattevő viheti a sztoriját – jegyezte meg Agatha cinikusan. – Szörnyen érzem magam. Menjünk haza.

Jessica eladta carselyi házát. A következő nyáron a falu visszasüppedt szokásos cotswoldsi kábultságába, mintha soha nem is bolygatta volna meg semmilyen gyilkosság. Joyce Hemingway és Mrs. Freemantle szintén eladták a házukat, és odébbálltak. George házát a nővére örökölte egy hosszas jogi procedúra után, így hát az is üresen állt.

Agatha színét sem látta Charlesnak. Többször próbálta hívni, de Gustav, a komornyikja kitartóan állította, hogy nincs otthon. Levelet és e-mailt is írt neki, de sosem jött válasz. James külföldön volt, és még Roy is visszautasította a meghívást egyik hétvégére. Agatha nagyon egyedül érezte magát, Mrs. Bloxby és Bill Wong megnyugtató látogatásai ellenére.

Kénytelen volt beismerni magának, hogy nagyon hiányzik neki Charles. Nem olvasta el a Jessicáról szóló cikket, ami a vasárnapi újságban jelent meg. Mint egyik nagy kudarcát könyvelte el magában ezt a históriát.

Úgy döntött, kivesz egy kis szabadságot, de az ötlet, hogy

egyedül utazzon, nem lelkesítette.

A lehallgatókészüléket előásták a kertből, és áttették a mosogató alatti konyhaszekrénybe.

Egy napos vasárnap délelőtt Bill Wong állított be.

– Mi történt? – kérdezte Agatha, miközben kísétáltak a kertbe.

– Semmi olyasmi, ami egy jó krimibe illik. Viszont hallotta a híreket Charlesről?

– Milyen híreket? Ugye jól van?

– Ó, persze. Csak olvastam ma reggel a Timesban az eljegyzéséről.

– Csak nem azzal a Petronellával?

– Nem, valami Crystal Stretton nevű hölgygel, egy ezredes és Mrs. Stretton lányával. Nem mondta magának?

– Nem. Az az igazság, lassan egy éve nem láttam. Tudja, nagyon kimerült voltam azon az éjszakán, amikor Jessica megpróbált megölni, és Charlest a vendégszobában találtam. Tombolni kezdtem, és közöltem vele, hogy tűnjön el.

– Attól még olvasnia kellett a maga megpróbáltatásairól a lapokban.

– A tárgyalásról szóló beszámoló előtt nem tudhatott a részletekről, az a riport viszont egy embervadász háрпиaként állított be engem.

– Egy bocsánatkérés biztos megtenné a hatását.

– Küldtem neki e-mailt. Írtam normál levelet. Próbáltam hívni.

– Igen, de konkrétan bocsánatot is kért tőle?

– Nem igazán. Személyesen akartam.

– Szóval akkor csak valami ilyesmit írt neki, hogy „beszéljünk”.

– Igen. Ebből értenie kellett volna – mondta Agatha.

– Hát, hacsak nem gondolatolvasó, bajosan. Jessicáról is megjelent ez-az a lapokban.

– Most meg mit művelt? Elborult az agya, és megint megölt

valakit?

– Nincs ilyen szerencsénk. Én ugyanis még mindig szeretném elkapni – felelte Bill. – Nem, jövő hónapban Hollywoodba megy. Tom Hanks partnere lesz egy filmben.

– Nem köti szerződés a sorozathoz?

– A nézettségi mutatók esni kezdtek, és úgy döntöttek, nem folytatják. Úgy áll a dolog, hogy a felmentése kihirdetését követő nagy eufória után a közönség kezdte kétségbe vonni, hogy tényleg ártatlan-e.

– És Hollywoodot ez cseppet sem zavarja? – kiáltott fel Agatha.

– Jó PR-osa van, Harry Curry.

– Az a pasas mindig egy erkölcsi hulla volt.

– Én örülök, hogy Jessica elhagyja az országot – közölte Bill.

– Miért?

– Egy darabig aggódtam, hogy elkezd magára vadászni – mondta Bill. – Jelen voltam a kihallgatásainál, és meg mertem volna esküdni, hogy súlyos pszichopata.

– Hát, úgy néz ki, ez az ügy a kudarcaim egyike marad.

– A rendőrségé is – tette hozzá Bill.

Epilógus

Miután Bill elment, Agatha a Charlesről hallott híreken rágódott. Úgy érezte, ha a férfi megnősül, akkor tényleg végleg elveszíti. A mosogató alatti konyhaszekrényt fixírozta, ahová a lehallgatókészüléket rejtette. Csak most az egyszer, mondta magának hirtelen. Odamegyek a birtokára, hátha kideríthetem, hová készül, és eléállhatok.

A nappalok már hosszabbodtak, sokat kellett várni a naplementére. Agatha sötét ruhát öltött, betette a kocsiba a lehallgatót, és elhajtott Charles warwickshire-i birtoka felé.

Leparkolt az autóval egy facsoport alá, a házhoz vezető ösvénytől nem messze, és gyalog folytatta az útját, remélve, hogy nem fut össze egy vadőrrel. A ház közelében letért az ösvényről, és átvágott a mezőn, hogy hátulról közelíthesse meg az épületet.

Lekuporodott egy bozótosba, és a készüléket a viktoriánus udvarház fekete sziluettje felé irányította.

A késő esti tévéhíradó hangjait hallotta. Aztán csöngött a

telefon. Gustav hangja tisztán és hangosan szelte át az éter.

– Nem, Mrs. Conway. Sir Charles nincs itthon. A menyasszonyával Franciaországba utaztak – mondta Gustav, majd így folytatta: – Kocsival ment Moulins-ba, azzal a szándékkal, hogy vegyen egy ingatlant Auvergne-ben.

Agatha eleget hallott. Csendesen visszalopakodott a kocsijához, beült, és csak bámult a semmibe, azon tűnődve, mitévő legyen. Ezer éve nem volt szabadságon. Talán ha elmenne erre a Moulins nevű helyre, megejthetné a bocsánatkérését.

Reggel felhívta Doris Simpson, és megkérte, hogy vigyázzon a macskáira. Majd Toninak is telefonált, és jelezte neki, hogy két-három napig távol lesz.

Agatha behajigált néhány ruhadarabot és egy jókora sminktáskát egy bőröndbe, majd leült a számítógép elé, hogy megtervezze az utat Moulins-ba. Átnézte a hoteleket, és megtalálta, hogy Charles a Bourbonba foglalt szobát.

Egy józan hangocska a fejében egyre csak tiltakozott: „Ez örülség. Kémkedsz utána.” De Agatha elűzte a hangot, mondván, törődjön a maga dolgával.

Elautózott a birminghami repülőtérre, és lefoglalt magának egy helyet az első, Párizsba tartó járatra. Párizsban fogott egy taxit a Gare de Lyonra, és vett egy első osztályú vonatjegyet Moulins-ig.

Ahogy azonban a vonat szelte át a francia vidéket, a hangocska még erősebben kezdett tiltakozni a fejében.

„Na jó – mondta magában Agatha –, csak egy kis kikapcsolódás. Valójában nem is fontos annyira, hogy találkozzam vele.”

Nem abban a hotelben szállt meg, mint Charles. Moulins-ban beült egy taxiba, és a Clos de Bourgogne-hoz hajtottak, egy kellemes kis szállásra, ami egy francia udvarházra emlékeztetett. Mielőtt elgyengülhetett volna, a kicsomagolást követően eltaxizott a Hotel Bourbonba. Nem ment be, de az utcán elsétált egy kis brasserie-ig, ahol kint is le lehetett ülni. Innen figyelte a

hotel bejáratát. Érzett némi bűntudatot, hogy nem a régi városkát fedezi fel éppen, amely a Bourbon hercegek székhelye volt a francia forradalom előtt. Békés, barátságos környezet volt, a napfény bearanyozta a szűk utcácskák két oldalán álló ódon épületeket.

Agatha kezdte érezni az elcsigázottságot, de bízott benne, hogy a jó erős francia fekete és két cigaretta feldobja majd.

És akkor, teljesen váratlanul, megpillantotta őket – Charlest és a menyasszonyát. Elszorult a szíve. Crystal Stretton fiatal volt és gyönyörű. Hosszú, szőke haj, tökéletes arc, csodás lábak, amelyek egy áttetsző nyári ruha alól villantak ki. Agatha felkapott egy elhagyott újságot a mellette lévő székről, és az arca elé tartotta.

Így aztán nem láthatta és hallhatta, amint Charles odakíséri a szépséget annak kocsijához, és azt mondja neki:

– Köszönjük, hogy megmutatta a házat, de úgy tűnik, nem megfelelő. Talán majd holnap megnézünk egy másikat.

Charles visszament a hotelbe, hogy csatlakozzon a hölgyhöz, akire egyre inkább egyfajta baklövésnéként tekintett. Az igazi Crystal Stretton a hallban várt rá. Girhes volt, szögletes és magas. Charles rájött, hogy alig töltöttek együtt időt, mielőtt feltette a nőnek a nagy kérdést, vagy mielőtt felismerhette volna, milyen uralkodó típusú a hölgyemény.

Mivel Crystal nagyon gazdag volt, Charles arra számított, hogy ő fogja megvenni a franciaországi házat, de a mai napon, amikor Charlesnak világos lett, hogy Crystal tőle várja, hogy a zsebébe nyúljon, kitört az első veszekedésük.

– Felmegyek a cigarettámért – mondta Charles.

– Be kell fejezned a dohányzást – jelentette ki Crystal.

Charles nem felelt, csak fölment a szobájukba. Rágyújtott, kinézett az ablakon, törte a fejét, mit tehetne. Míg az utcát kémlelte, észrevett valakit, aki tisztára úgy nézett ki, mint

Agatha Raisin, és épp egy taxiba szállt be.

Leült a laptopjához, rákeresett Moulines szállodáira, és addig telefonálgatott, míg meg nem találta, hol szállt meg Agatha.

A hotelben közölték vele, hogy Mrs. Raisin épp a kertben fogyasztja a vacsoráját. Az ajtóban Charles megtorpant egy pillanatra. Az asztalokon gyertyák égtek remegő lánggal. A kert szélén az egyik asztalnál ott ült Agatha Raisin.

Szomorúnak látszott és fáradtnak. Charles ebben a pillanatban eszmélt rá, hogy hiszen ő el akart távolodni Agathától, családos emberként megállapodni és „normális” életmódot folytatni. De nem történt más, csak annyi, hogy eljegyzett egy nőt, aki ugyan gazdag volt, ám Charlesnál is zsugoribbnak bizonyult. Ami még hagyján, csakhogy megállás nélkül zsarnokoskodott felette.

Charles besétált a kertbe, és kihúzott egy széket Agathával szemben. Nemet intett egy arra vitorlázó pincérnek.

– Helló, Aggie.

– Ne szólíts Aggie-nek.

– Oké, Agatha, mit csinálsz te itt?

– Rád vadásztam, hogy bocsánatot kérjek. Rengetegszer próbáltam kapcsolatba lépni veled. Nagyon sajnálom, hogy azt mondtam, tűnj el. Az idegeim cafatokban lógtak, miután az életemre törtek. Hirtelen annyira vágytam rá, hogy egy férfi vigyázzon rám, nem pedig arra, hogy a vendégszobámban hortyogjon az ágyon fetrengve.

– Nem mondhatnám, hogy érzelmektől csöpög a bocsánatkérésed, Agatha.

– Néha úgy szeretnék egy hétköznapi háziasszony lenni – sóhajtott Agatha. – Hol van a menyasszonyod?

– Valószínűleg engem keres. Talán nem az a sorsunk, hogy egy úgynevezett normál kapcsolatban legyünk boldogok. Szörnyű hibát követtem el.

– Gazdag, nem? – kérdezte Agatha.

– De kicsinyes is.

– Akárcsak te.

– Nem mindig. Pincér! Pezsgőt!

Crystal nem értette, hova tűnt Charles. Amikor a férfi elrohant a hotelből, ő épp egy magazint olvasgatott, így nem látta, hogy a vőlegénye távozik. A szobájukat Crystal üresen találta, így hát bejárta az egész hotelt, de nem lelvén a vőlegényét, elköltött egy magányos vacsorát. Amikor visszament a szobájukba, észrevette, hogy Charles laptopja be van kapcsolva, bár a képernyő sötét volt. Megnyomta az Entert, mire megjelent előtte Moulins szállodáinak weboldala. A laptop mellett egy cetli hevert: „Clos de Bourgne”.

Crystal taxit hívott, és elment a hotelhez. A recepción úgy tájékoztatták, hogy nem szállt meg náluk Sir Charles Fraith nevű vendég.

– Talán csak itt vacsorázik – vetette fel Crystal.

– A vendégek nagy része a kerthelyiségben étkezik – mondta a recepciós. – Megmutatom önnek, hol van.

Crystal körülnézett a kertben, de Charlest sehol nem látta. Hallotta, hogy egy pár angolul beszél az egyik asztalnál. Crystal elővette a ridiküljéből Charles fotóját, és odalépett hozzájuk.

– Nem látták ezt a férfit itt ma este?

– Abba az épületbe ment be ott – mutatta a nő.

A kert szélén egy kis vendégház állt. Crystal elmasírozott.

– Ó, istenem – szólalt meg a nő férje. – Mondanod kellett volna neki, hogy egy hölgyel ment be oda.

Crystal nem kopogott, csak lenyomta a kilincset, és belépett. Egy kisebb előtér választotta el a hálószobát a fürdőszobától. Ez utóbbiból épp Charles lépett ki, anyaszült meztelenül.

– Mit művelsz te itt? – támadt neki Crystal. – És vegyél fel valamit! Ez illetlen!

A hálószobában Agatha, aki épp a reggeli távozáshoz csomagolta be a bőröndjét, becsúsztatta a koffert az ágy alá, aztán maga is követte a táskát.

– Távol akartam lenni tőled.

– Ki a nő? Te be sem jelentkeztél ide.

Crystal feltépte a háló ajtaját, és a láthatólag üres szobára meredt.

– Más név alatt regisztráltam – mondta Charles. – Folyton veszekszel velem, és egy kis nyugalmat és csöndet akartam.

– Ha belegondolok, hogy miattad dobtam Brian Fairweathert – kiabált Crystal.

– Akkor javaslom, hogy csábítsd vissza.

– Nem akarlak látni többé! – üvöltötte Crystal dühtől eltorzult arccal. – Reggel hívok egy taxit, elmegyek Lyonba, és felülök az első gépre, ami hazavisz. A jegyességünknek vége.

Miután megbizonyosodott róla, hogy Crystal tényleg távozott, Charles beszólt az ágy alá:

– Most már kijöhetsz.

Agatha kimászott a rugók alól.

– És most hová? – kérdezte Charles.

Éjszaka egyszer csak Agatha hallotta, amint Charles panaszosan felnyög:

– A fenébe, vissza kellett volna kérnem a gyűrűmet.

– Smucig – motyogta Agatha, azzal mély álomba zuhant.

Két nappal később Bill Wong felhívta Tonit.

– Nem tudod, hol van Agatha? – kérdezte. – Kerestem otthon, de a takarítónője azt mondta, külföldre utazott.

– Engem felhívott – mondta Toni. – Holnap jön vissza. Valami sürgős?

– Csak van egy baljós érzésem Jessicával kapcsolatban. Mindig attól félek, hogy valami rosszban sántikál. Jövő héten kell

elrepülnie az Államokba, és nagyon boldog leszek, ha végre elhagyja az országot.

A nővérke, Mary Donovan egy padon ült a kórház előtt, egy cigarettát szívott épp, amikor egy autó bekanyarodott, és megállt előtte. Az ablakai nagyon sötétek voltak – nyilvánvalóan illegálisan sötétek.

A vezetőoldali ablak lecsusszant, és Mary ekkor elakadó lélegzettel felismerte Jessica Fordyce-t.

– Ugorjon be, Mary – mondta a színésznő, és gyorsan visszahúzta az ablakot.

Mary körbekerült az utasüléshez, és beült.

– Azt hittem, már megfeledezett rólam – mondta.

– Mintha megfeledezhetnék. Hamarosan elmegyek az Államokba, de ha a munkának vége, visszajövök egy másik sorozatot forgatni, és abban lesz egy szerep magának. De nem mondhatja el senkinek.

– Esküszöm, nem fogom.

– Szeretném egy kis szívességre megkérni. Itt van egy fotó egy macskáról. Menjen be az Agatha Raisin Magánnyomozóirodába, és mondja azt, hogy ez a maga elveszett macskája. Kérje, hogy személyesen Agatha Raisin foglalkozzon az ügyel. Közlik majd magával, hogy külföldön van. Telefonáltam ma, és kiderítettem. Tudja meg, mikor jön vissza, és hívjon fel. Itt a mobilszámom. És száz font a fáradozásaiért.

– De miért...?

– Bízik bennem?

– Persze.

– Akkor ne kérdezzen többet.

Fél óra múlva Toni szemügyre vette az új ügyfelet. Amikor Mary ragaszkodott hozzá, hogy Agatha Raisin személyesen foglalkozzon az eltűnt macskájával, Toni így szólt:

– Sajnos ez nem lehetséges, Mrs. Raisin külföldön van.

– Mikor jön vissza?

– Holnap. De a távollétében mi is ugyanúgy meg tudjuk keresni a cicáját.

Toni észrevette, hogy a kliens keze remeg, és az arcát vékony izzadságréteg fedi. A lány odafordult Philhez, aki egy kameralencsével babrált.

– Phil, csinálj egy fotót Miss Donovanról az aktáinkhoz.

– Ne! – sikoltotta Mary, és az ajtó felé vetette magát. – Meggondoltam magam.

– Itt hagyta a táskáját! – kiáltott utána Toni.

Mary megpördült, és Phil elkattintotta a fényképezőgépet. Mary csak ekkor vette észre, hogy a táska ott van a hóna alatt. Levágtatott a lépcsőn, és kirohant az utcára. Biztos volt benne, hogy a férfinak nem maradt ideje lekapni őt. Ezt nem fogja elmondani Jessicának. Csak annyit árul el, amit megtudott Agatha Raisin visszaérkezéséről.

Charles és Agatha másnap délután értek haza. Agatha hirtelen zavarban érezte magát.

– Bejössz? – kérdezte.

– Nem. Fáradt vagyok. Ez a plusz út a birminghami reptérre a kocsidért teljesen kinyírt. Haza kell mennem, dolgom van. Találkoznom is kell néhány emberrel. – De Agatha szomorú ábrázatát látva végül így szólt: – Egy kávétól talán felébredek.

– A kertben megisszuk – javasolta Agatha. – Igazi vénasszonyok nyara.

A konyhában feltöltötte a kávéfőzőt a pulton álló vízszűrő berendezésből.

Amikor kivitte a tálcát a kertbe, Charles félig aludt. A kávé illatára felegyenesedett.

– Ez kell nekem.

Agatha kitöltötte a feketét maguknak.

A nap lusta, ősziösen arany fénybe vonta a kertet. Békésen

iszogattak, Agatha most az egyszer nem érezte, hogy kérdésekkel kell bombáznia a barátját.

– Azon gondolkodtam... – kezdte Charles. – Várj csak egy kicsit. Én... – és rábukott az asztalra.

Agatha szédülni kezdett.

– Charles – krákogta. – A kávé... – Azzal ő is az asztallapra zuhant.

Jessica fiúnak öltözve, fürgén átpattant a cédrusfa kerítésen, és a kertben landolt. A fején egy baseballsapka volt, amit a szemébe húzott. Egy jótékonysági szervezet szórólapjait dobálta be a faluban a házakba. Senki nem figyelt fel a fiúra, aki reklámleveleket kézbesít. Ez a trükk azelőtt is működött, most is be fog válni. Peches volt, hogy Fraserékkal befürdött. Rex ment el hozzájuk füvet venni. Nem nyitottak ajtót, úgyhogy a férfi megkerülte a kertet, és észrevette a szanaszét heverő kődarabokat meg egy kiásott gödröt. A szomszédos mezőn helyezkedett figyelőállásba, és meglátta Fraseréket, amint egy fémdobozt tesznek a gödörbe, aztán nekilátnak felépíteni egy sziklakertet.

Jessica biztonságban érezte magát. Ellenőrizte, hogy a szomszéd, James Lacey nincs otthon. Senki nem fogja megzavarni.

– Eljött a bosszúd ideje, Rex – motyogta.

Jessica úgy tervezte, betörésnek álcázza a dolgot. Minden simán ment. Előző nap megvárta, míg a takarítónő bemegy a házba, majd hallotta, hogy felmegy a lépcsőn. Ekkor besurrant, és Rohypnolt csepegtetett a vízszűrős kancsóba.

Mindenekelőtt végez ezzel a drága párocskával. Bement a konyhába, és addig túrt a szekrényekben, míg talált egy kalapácsot.

Épp megfordult, hogy kimenjen a kertbe, amikor hátulról megragadták. Felsikoltott, és eldobta a kalapácsot. A kezét a

háta mögé feszítették, és megbilincseltek.

– Engedd be őket, Toni! – kiáltotta Bill Wong, és a ház hirtelen megtelt rendőrökkel.

Jessica ordibált és tombolt, ahogy kicipelték.

– Ha Agatha és Charles halott – szólta oda neki Toni –, azt sosem bocsátom meg magának.

Agatha nyolc óra múlva tért magához, és egy kórházi ágyban találta magát. Ki volt száradva a szája. Semmire nem emlékezett. Az oldalára fordult, és a szomszédos ágyon megpillantotta Charlest.

Megnyomott egy csengőt az ágya mellett. Egy nővér sietett be, őt Bill Wong és Alice Peterson követte.

– Vízet – kérte Agatha. – Mit keresek itt?

– Ezzel talán várunk kéne, míg teljesen felépül.

Agatha ivott egy korty vizet a pohárból, amit a nővér tartott neki.

– Nem, most akarom tudni. Mi az ördög történt? Miért van itt Charles is?

Bill odahúzott egy széket az ágyhoz.

– Egy nő, akit később Mary Donovanként azonosítottunk, és ennek a kórháznak a dolgozója, megjelent az irodában valami históriával egy elveszett macskáról, és megkérdezte, maga mikor jön vissza. Toni gyanút fogott, mert Donovan nagyon idegesnek látszott. Phillel lefotóztatta, és elküldte nekem a képet. Én felismertem, ő volt az egyik nővér, aki Jessicát ápolta.

Ekkor kértem egy kulcsot a maga házához a takarítónőtől, és Tonival együtt behatoltunk. Egy rendőri egységet pedig az utca végére küldtem, ott váraoztak titokban. A hálószoobaablakból kinézve láttam, hogy maguk Charlesszal a kerti asztalra borulva fekszenek. Abban a pillanatban tudtam, hogy Jessicának sikerült valamit belekevernie a kávéba vagy a teába.

Láttam, amikor fiúnak öltözve megérkezik. Jó álruha volt,

sosem gondoltam volna amúgy, hogy ő az. Bement a házba. Én leosontam a lépcsőn, és láttam, amint elővesz az egyik konyhaszekrényből egy kalapácsot. Ekkor tartóztattam le. Valószínű, hogy Rohypnolt tett a vízszűrőbe.

– Várjunk csak – szólalt meg Agatha. – A tisztánlátás végett: maga lenézett a hálószoabaablakból, és látta, hogy Charles meg én ki vagyunk ütve. Akár meg is mérgezhettek minket. Miért nem hívott azonnal mentőt hozzánk?

– Wilkes főkapitány közölte, ha a nőt nem akció közben fogjuk el, nem tudjuk megvádolni. Szóval, az van... – makogott Bill – ...nézze, ha meghaltak volna, akkor meghaltak, nem igaz? Viszont ha a nő bedrogozta magukat, ami úgy tűnik, a munkamódszere, akkor kénytelen lett volna valahogy befejezni a munkát, amit elkezdett. Ne nézzen így rám, Agatha. Végül elkaptuk.

– Hát én ezt egyáltalán nem így látom – csattant fel Agatha. – Ha megmérgezett volna bennünket, és maguk gyorsan cselekszenek, még lett volna idő kimosni a gyomrunkat.

– Muszáj volt kockáztatnunk – felelte Bill.

– Az életünket kockáztatták!

– Valószínűleg nem érzi magát úgy, hogy egy vallomást...

– Nem, nem érzem úgy – vágott közbe Agatha. – Mi több, semmire nem emlékszem. Charles éppen ébredszik. Lássuk, ő mit gondol erről a históriáról.

Agatha visszahanyatlott az ágyba, hol elaludt, hol felébredt, miközben Bill újra végigmondta az eseményeket Charlesnak. Arra viszont kipattant a szeme, amikor Charles elkiáltotta magát:

– Hogy micsoda barmok maguk!

– Olyan hosszú idő telt el – esedezett Bill. – Az is megtörténhetett volna, hogy Jessica fel sem bukkan újra.

– Takarodjanak innen a pokolba, és hagyjanak minket békén – harsogta Charles.

– Később visszajövünk, ha már jobban érzik magukat.

Pár perccel később, miután Bill és Alice távoztak, Toni és Simon jelent meg az ajtóban, gyümölcsökkel és csokoládéval megrakva.

– Szívesen elmondanám nektek, mi történt, de nem emlékszem semmire – mondta Agatha. – És te, Charles?

– Dettó.

– Újabb hírek? – kérdezte Agatha.

– Patrick tudta meg a kapcsolataitól: félő, hogy a nő nem állítható bíróság elé. Egész jól volt, mígnem közölték vele, hogy a kettős büntethetőség újra alkalmazható, és megvádolták őt a gyilkosságokkal. Állítólag ekkor teljesen elvesztette az eszét.

– Nem tudtam, hogy a kettős büntethetőség újra alkalmazható – szólalt meg Charles.

– Volt az a fickó, Billy Dunlop – vetette közbe Simon –, akit 1989-ben vádoltak meg a huszonkét éves Julie Hogg meggyilkolásával. Julie anyja, Mrs. Ming egy tizenöt évig tartó küzdelem során elérte, hogy változtassák meg a kettős büntethetőséget, és végül sikerre vitte az ügyét. 2006-ban Dunlopot ismét vád alá helyezték emberölésért, és bűnösnek találták.

– Ez a ravaszság már mindennek a teteje! – kiáltott fel Agatha.

– Ahogy megpróbálta bemártani Fraseréket. A kegyetlenség, amivel meggyilkolta George-ot. Az a nő egy szörnyeteg. Ezúttal nem úszhatja meg.

– De lehet, hogy nem áll bíróság elé – mondta Toni.

– Még mindig nem értem, Bill miért csak ólálkodott nálam, miért nem nézte meg, hogy élünk-e Charlesszal.

– Tetten akarta érní a nőt. Ha mentőt hívott volna, Jessica elpucol, és később újra próbálkozik.

– Haza akarok menni – jelentette ki Agatha. – Hívd az orvost, Toni, aztán lássuk, milyen gyorsan jutok ki innen.

Egy hét múlva Patrick azzal rontott be az irodába, hogy Jessica felakasztotta magát a cellájában. A vizsgálati fogságban tartott

fogyok a saját ruhájukban lehetnek, és Jessica egy vékony muszlinblúzt viselt. Feltépte csíkokra, egy hurkot kötött a darabokból, és a cella rácsaira lógatta fel magát. Egy rövid üzenetet hagyott búcsúzóul: „Megyek az én drága Rexem után, életem szerelméhez.”

– A francba! – szentségtelt Agatha keserűen. – A sajtónak igazi ünnep lesz ez. A tényt, hogy Rex meleg volt, titokban fogják tartani, és Jessicából valami tragikus hősnőt csinálnak.

– Be kell számolniuk a sajtónak a búcsúüzenetről? – kérdezte Toni.

– Kénytelenek lesznek – felelte Agatha borúsan. – Folyamatosan nyaggatni fogják őket.

Agatha jóslata igaznak bizonyult. A rajongók még azzal is előálltak, hogy emlékművet szeretnének Jessicának a Hyde Parkban, éppen olyat, mint Diana hercegnőé. A megtévesztett emberek szilárdan hitték, hogy szegény Jessicát halálra üldözte a rendőrség és az Agatha Raisin Magánnyomozó-iroda.

Csak az apasztotta el az irodába érkező gyűlölködő levelek áradatát, amikor megjelent a teljes beszámoló Jessica gyilkosságokban játszott szerepéről, és a sztori lassan elhalt az újságokban.

Agathának még mindig szörnyen teltek az éjszakái, rémálmok gyötörték. Mindezek mellé Charles ismét eltűnt. Nagyon szép és jó modern életet élni és hangoztatni, hogy az alkalmi szex egészséges gyakorlat, de Agatha eltöprengett, miért olyan nyugtalan, és miért érzi magát egy elhagyott lotyónak.

Két hónappal Jessica öngyilkossága után azonban Charles telefonált, és a hangja szokatlanul félénk volt.

– Van két jegyem a *Macbethre* a Royal Shakespeare Company előadásában – mondta. – Van kedved jönni?

És Agatha, aki legszívesebben lehordta volna, és üvöltött volna egy sort, hogy nincs joga csak úgy használni őt, és ki-be járni az

életébe, így szólt:

– Nem is láttam még az új színházat Stratfordban. Mikor megyünk?

– Ma este, ha szabad vagy.

– Oké.

– Hatkor felveszlek. Előtte iszunk valamit a bárban.

Agatha átugrott Mrs. Bloxbyhoz.

– Charles elhívott randizni – újságotla.

Mrs. Bloxby csodálkozva nézett rá.

– De hiszen sok helyen jártak már együtt.

– De ez egy igazi randi! Színházba megyünk! Előtte csak külföldön voltunk, meg vacsorázni – de most közös programra visz.

Mrs. Bloxby aggódni kezdett. Ha Agatha belehabarodott Charlesba, az egy katasztrófa. Nem fogja beérni kevesebbel, mint a házasság, ami azzal jár, hogy Charles rezidenciájának úrnőjeként kell helytállnia. Mrs. Bloxby biztos volt benne, hogy Agatha ebbe tönkremenne.

– Talán tombolán nyerte a jegyet, és nem akadt más, akit elhívjon – próbálkozott a lelkész felesége.

– Miféle rosszhiszemű gondolat ez! – pufogott Agatha. – Elmentem!

De miközben készülődött az estére, Agatha a szíve mélyén érezte, hogy lehet valami igazság Mrs. Bloxby megjegyzésében.

Befutott Charles, egy hétköznapi zakóban, vászonnadrágban és nyitott nyakú ingben. Agatha teljes díszben pompázott: egy kis fekete ruhát vett föl rubin nyakláncsal és tűzvörös magas sarkúval.

– Hú, ez igen – jegyezte meg Charles. – Nem fogsz fázni?

– Van stólám – felelte Agatha. – Öltözzek át?

– Nem, jó vagy így. Csak manapság már nem szoktak kiöltözni

a népek.

Charles letette a kocsit Stratford-Upon-Avonben, és gyalog sétáltak a színházig.

– Ez az? – ámult el Agatha. – Olyan, mint egy tűztorony, és csupa vörös tégl!

Bementek a földszinti bárba, ami egy barátságatlan hely volt, fekete-szürke dizájnnal. Mintha egy raktárból alakították volna át gyorsan az estére.

– Legalább a darabot ismerem – mondta Agatha.

– Hát, reménykedjünk, hogy hűek maradtak hozzá – jegyezte meg Charles. – Egyébként hogy vagy? Túljutottál a rémálmokon?

– Még mindig előfordul – mondta Agatha. – Igazából – sandított oldalra a férjira maciszemével – néha arra gondolok, hogy fel kéne adni ezt az egész nyomozósdit és megállapodni.

– Megállapodni mint micsoda? – kérdezte Charles.

Mint a feleségem – nos, ez lett volna az őszinte válasz.

– Ó, nem is tudom – mondta Agatha óvatosan. – A részvényeim jól teljesítenek, a válság ellenére. Abbahagyhatnám a munkát. Elég házias lettem, komolyan.

– Ha az ételek mikrohullámú sugarakkal való szennyezése nálad a háziasságot jelenti – biztosan.

Megszólalt az előadásra hívó csengő, és ők elfoglalták a két jó helyet a zsölyén.

Agathát több sokkhatás is érte. A Macbethet játszó színész alacsony volt és kopaszodott, Banquo viszont magas volt, erőteljes, sötét bőrű és rasztahajú. Boszorkányok nem szerepeltek, helyettük három gyerek bukkant fel, csipogó hanggal. A színészeket nehezen lehetett hallani, mivel a színházépület kerek volt, és ahelyett, hogy a közönség felé fordulva beszéltek volna, ahogy a klasszikus színjátszás megkívánta, ők gyakran egymás felé fordulva mondták a

szöveget, háttal annak az oldalnak, ahol Agatha és Charles ültek. Igazi megkönnyebbülés volt a szünet.

Vagy legalábbis addig, amíg Charles be nem mutatta Agathát két barátjának, Barrynek és Mary Tringnek.

– Élvezitek? – harsogott Barry, egy magas fickó pirospozsgás arccal.

– Nem igazán – felelte Charles.

– Látnotok kellett volna *A velencei kalmárt* – folytatta Barry.

– Las Vegasban játszódtok, és egy Elvis Presley-hasonmással kezdődött, aki a *Viva Las Vegas* énekelte.

– Hát, ezek a legkevésbé sem Shakespeare-ről szólnak, hanem a producerről – vélekedett Charles. – Sajnálom az amerikai turistákat. Ők az igazi Shakespeare-t szeretik.

– Örülj neki, hogy megnyerted a jegyeket a krikettklubban – veregette meg a vállát Barry.

Agatha hirtelen haza akart menni. De a csengő újra megszólalt, és visszamentek, hogy végigszenvedjék a hátralévő felvonást. Egy ponton a színpadot ellepték a kisgyerekek. Macduff gyerekeinek szelleme a három tündérrel rohangászott, akik a három boszorkányt voltak hivatottak megjeleníteni.

Végre vége volt. Valami nagyhangú pasas bravót ordított Agatha mögött, de mindenki más csak jól nevelten tapsolt.

Útközben hazafelé Charles udvariasan csevegett a darabról.

Agatha háza előtt meglepődött, amikor a házigazda kiszállt, és csak annyit mondott röviden:

– Viszlát.

Semmi meghívás egy italra.

Agatha becsapta az ajtót, és beviharzott a konyhába. Charles még csak fel sem vetette, hogy meghívja vacsorára. Lerúgta a cipőjét, és bedugott egy curryt a mikróba.

– Egy vén hülye tyúk vagyok – mondta a macskáinak. – Férfiak! Végeztem velük.

De miután megvacsorázott és leküldött két nagy pohár bort, kezdett megnyugodni.

A világ tele van férfiakkal. És bizonyára akad köztük olyan, aki dédelgetné őt.

De addig is, van elég ügy, amit meg kell oldania.

Átkozott Charles!

Table of Contents

[Első fejezet](#)

[Második fejezet](#)

[Harmadik fejezet](#)

[Negyedik fejezet](#)

[Ötödik fejezet](#)

[Hatodik fejezet](#)

[Hetedik fejezet](#)

[Nyolcadik fejezet](#)

[Kilencedik fejezet](#)

[Tizedik fejezet](#)

[Epilógus](#)